

**ВОЛФГАНГ ХОЛБАЙН, ХАЙКЕ
ХОЛБАЙН
ВЪЛШЕБНА ЛУНА**

Част 1 от „Вълшебна луна“

Превод от английски: Емануил Томов, 2007

chitanka.info

ПЪРВА ГЛАВА

Ким вдигна глава от книгата си, когато предната врата се затръшна. С пръст на страницата, той затвори романа и се отправи към бюрото си.

Тетрадки, хартии и гумичка с формата на футболна топка се валяха безразборно по полираната повърхност. Пакет разноцветни пластмасови сламки покриваше пресни следи от изгорено — резултат от експеримент, включващ парче памук, стъкленница и шепа кибритени клечки.

Ким взе едно листче, сгъна го набързо и го постави между страниците на мястото на пръста си. Сви тъжно рамене и върна книгата на лавицата. Тя беше претъпкана — няколко комикса (последните остатъци от някога обширната му колекция, привързани с ластик и заточени в далечния край), малко повече книжки с меки корици, още повече книжки от тези, които баща му наричаше „популярни боклуци“, и десетина скъпи тома, подвързани с плат. Повечето от последните изглеждаха доста износени. Няколко пък като че ли никога не бяха отваряни, камо ли четени. Беше ги получил като подаръци и те не го интересуваха. От учтивост ги бе сложил до съкровищата си, но не възнамеряваше някога да ги прочете.

Бързите стъпки на майка му се понесоха из фойето на долния етаж. Ким въздъхна и отиде до вратата. После се обърна и се върна на бюрото си, чувствайки нуждата да го подреди така, че поне отстрани да изглежда, че се е трудил съвестно цял следобед, вместо да се рови из последната част на поредицата „Звездни бойци“. Той отвори учебника по математика на предварително отбелязаната страница, включи калкулатора си и извади лист хартия, наблъскан със ситни драсканици. Вече бе опитал да реши задачата, но без успех.

Математиката и изобщо всичко, свързано с числата, не беше по неговата част. Още от първия си ден в училище им бе обявил война и сега, седем и половина години по-късно, нещата не се бяха променили.

Мразеше да смята. Нали си имаше калкулатор — защо му трябваше да решава уравнения с две неизвестни?

Ким огледа критично подредбата и добави един подострен молив, след което с доволно кимване се обърна към вратата. Отнасяше ли се до домашните, родителите му бяха безкомпромисни. След вечеря баща му със сигурност щеше да поиска да ги види, преглеждайки намръщен всичко, както всеки ден. Е, както и да е. По-късно щеше да пробва да реши тъпата задача отново. Пък и винаги можеше да я препише от някой приятел на сутринта.

Завъртя дръжката, отвори вратата и хвърли последен, изпълнен с копнеж поглед към претъпканата си лавица. Командир Аркана трябваше да изчака до заранта, за да поведе Уорлорд II в последната битка с чудовищното растение-телепат.

Ким изтича надолу по стълбите и прескочи последните четири стъпала наведнъж. Палтото на мама висеше в шкафа до парцаливия анорак, който тате носеше, откакто Ким се помнеше. Вратата на дневната бе леко открената. В един пепелник на шкафа тъничка струйка дим се виеше от току-що запалена цигара.

Ким се намръщи объркан и сбърчи нос. Преди пет месеца тате бе решил да откаже пушенето. Странно, че бе започнал отново. Не бе обичайно и да си е вкъщи толкова рано. Още нямаше четири, а обикновено никога не се прибираще от офиса преди шест.

Родителите му бяха в дневната. Ким чуваше гласовете им, но не различаваше думите. След още един поглед към цигарата той пхна палци под колана си и влезе.

Майка му и баща му седяха един до друг на дивана. Телевизорът работеше без звук. Пълен пакет цигари стоеше отворен на масата до оранжева запалка и чист пепелник. Всичко бе много тихо. Родителите му внезапно млъкнаха, когато той влезе, и единственият различим звук бе ритмичното тиктакане на дядовия стенен часовник на южната стена на стаята.

— О, здравей, Ким — приглушено каза майка му. Тя се поизправи припряно, приглади няколко кичура коса, паднали пред лицето ѝ, и скръсти ръце. — Аз, зъз... Мислех, че си в стаята си и...

Ким примигна изненадано. Майка му никога не се запъваше така. Беше спокойна и съсредоточена жена, която винаги обмисляше думите си.

— Тъъ, приключи ли с домашните? — попита тя.

Момчето кимна, после бързо поклати глава, промърморвайки нещо като „да“, което можеше да се възприеме и като „горе-долу“.

Баща му въздъхна. Твърдата кожена тапицерия на дивана изскърца, когато се надигна и посегна към цигарите и запалката. Смутен, Ким остана на място и изкара палци от колана си. В този миг осъзна защо родителите му са толкова нервни.

— Били... били сте в болницата, нали? — попита.

Лицето на майка му помръкна и Ким внезапно осъзна, че може би е казал нещо, което не биваше да казва.

— Седни, сине — каза баща му.

Взирайки се в него през синкавата мъгла на цигарения дим, Ким приседна колебливо на ръба на стола. Тате го бе нарекъл „сине“. Наричаше го така само когато беше или много ядосан, или много развеселен... или много угрижен. Баща му почти не го назоваваше по име. Обикновено му викаше „малкия“ или „младши“, а понякога „приятелче“ и „аверче“. Нещо ставаше.

— Аз... — Баща му се поколеба за момент, сетне опита отново: — Мама и аз трябва да си поговорим с теб.

Ким се чувстваше все по-неудобно с всяка изминала секунда. Май знаеше какво ще каже баща му, но не искаше да го чуе. Погледна лицето на майка си и се разстрои още повече. Тя беше много бледа, с тъмни кръгове около очите. Погледът ѝ минаваше през него, фокусиран върху нещо изгубено в далечината. По устните ѝ заигра странна, тъжна усмивка и той забеляза, че пръстите ѝ не спират да се движат.

— Били сте при Беки, нали?

Тате кимна, изгаси цигарата си и зачерта линии в пепелта със смачкания филтър.

— Да, бяхме при сес... сестра ти — каза след малко. Погледна Ким над рамките на тънките си, поръбени с позлата очила, опря лакти на масата, скръсти ръце и подпря брадичка на тях, както когато искаше да обясни нещо сложно.

— Сестра ти Ребека — поде отново — е много болна, Ким.

Момчето кимна.

— Знаем. Трябваше да й...

Тате леко поклати глава.

— Не е заради апандисита й.

— Не е ли? Но вие ми казахте...

— Казахме ти това, защото... ами защото не искахме да те тревожим.

— Значи в крайна сметка не е било апандисит?

— Не, отначало беше — прекъсна го баща му. — Само че...

Той запали още една цигара.

— Не знам. Не знаем как да ти го обясним — отсече изведнъж. — Ти беше с нас, когато закарахме сестра ти в болницата, и също чу какво каза доктор Шрайбер — че оперирането на апандисит не е нищо особено в наши дни, че няма причина да се притесняваме и че Ребека ще си е вкъщи до седмица.

Момчето кимна. Преди три дни Ребека внезапно се оплака от остра болка отстрани в корема и започна да плаче. Отначало не й обърнаха голямо внимание. Ребека бе навършила четири години през май, но когато я заболеше нещо или когато нещата не ставаха, както искаше тя, започваше да се държи като двегодишна. Симптомите й обаче се влошиха и до вечерта вече я болеше толкова много, че повърна. Тате бързо реши да повика линейка. Отидоха в болницата с нея и се върнаха чак след полунощ. Мама изпрати Ким да си ляга, но в голямата тиха къща можеше да се чуе как родителите му си говорят още дълго време долу в дневната.

Разбира се, доктор Шрайбер бе казал, че няма основания за тревога. Ким още помнеше слабоватия сивокос мъж с тъжните очи, който ги наблюдаваше през очилата си с рогови рамки. Като се замисли, нещо не бе наред още тогава. Телефонът звънеше често, а майка му говореше много тихо, съвсем различно от обикновено, и веднага затваряше, когато Ким влезеше в стаята. Смътен страх започна да го гризе отвътре, както когато се върнеше вкъщи със слаба оценка.

— Имало е усложнения — продължи сериозно баща му. — Такива неща се случвали, макар и рядко. Доктор Шрайбер ни обясни, но... — Гласът на тате потрепери и на Ким му се стори, че в очите му блестят сълзи. После обаче баща му примигна и издуха гъст облак дим, който скри лицето му.

Тате скочи на крака и стисна юмруци. Отвори уста, ала сетне поклати глава и рязко се обърна на другата страна.

— Ти му кажи — промълви. — Аз не мога.

Погледът на Ким се луташе между лицата на баща му и майка му.

— Какво? Какво ѝ е на Беки? — попита разтревожен.

— Тя е... Преди да я оперират, са ѝ дали упойка — обясни мама с равен глас. — Всичко било наред. Но тя не се събудила от нея.

За миг сърцето на Ким спря да бие. Ръцете му се разтрепериха, а в гърлото му се надигна задушаваща буца.

— Тя... мъртва ли е?

Мама го изгледа ужасена. След това скри лице в шепите си и заплака.

— Не, сине. — Баща му отново приседна. Сега вече очите му наистина се наливаха със сълзи. — Не е мъртва, Ким. Просто още не се е събудила. Изнесли са я от операционната и са я сложили на легло, но... тя още спи.

— Откога...

— От операцията минаха два дни — каза тихо тате. — Надявахме се, че всичко ще се оправи. Но преди малко позвъних в болницата и... — Ким усети колко трудно е за баща му да продължи. — ... изглежда, състоянието ѝ не се е променило.

— И тя никога няма да се събуди? — попита Ким. Представата за това как някой може да заспи и никога да не се събуди бе кошмарна. Такива неща ставаха само в приказките. Внезапно Ким се разгневи и гневът му бе много по-силен от страха. Не би пожелал на никого такава съдба — още по-малко на сестричката си.

— Сега с мама ще отидем до болницата — каза тате след известно време. — Доктор Шрайбер иска да говори с нас.

— Идвам с вас — заяви момчето.

Баща му поклати глава.

— Това е невъзможно, Ким. Знаеш, че деца под четиринадесет години не се допускат там.

— Тогава ще чакам в приемната — настоя Ким. — Искам да знам как е Ребека. Искам да я видя.

Тате щеше да каже нещо, но Мама сложи длан на ръката му.

— Позволи му.

Без да изчака отговора на баща си, Ким скочи от тапицирания стол, изтърча от дневната и се втурна нагоре по стълбите, взимайки по три стъпала наведнъж. Когато родителите му бяха готови за излизане,

той се върна с опърпано плюшено мече в ръце. То нямаше дясно ухо и едно от лъскавите му оченца липсваше. Любимата играчка на Ребека. Щом майка му зърна мечето, устните ѝ се разтрепериха, тя се обърна и пак се разплака. Ким осъзна, че няма никакъв смисъл да взема играчката. Въртеше плюшеното животинче в ръцете си, търсейки къде да го остави.

— Не, Ким. Всичко е наред — промълви баща му. — Вземи го, вземи го с теб.

Беше започнало да вали, когато излязоха и прекосиха тясната градинка, за да стигнат до колата. Надвисналите дъждовни облаци се разделяха от време на време, позволявайки на слънчевите лъчи да се плъзнат надолу, но въпреки това захладняваше бързо. Тази година есента бе дошла рано. Цветята в градинките на китните къщички по тяхната улица още цъфтяха, но прогнозата за времето по радиото предупреждаваше за слана. Големи, тежки капки се плискаха около тях — предвестник на мразовита зима.

Тате вдигна яката си и изтича до колата. Скочи вътре и запали двигателя, наведе се и отключи още две от вратите.

— Трябва да побързаме. Доктор Шрайбер ще ни чака в четири и половина, а с този трафик сега...

Ким се качи на задната седалка и закопча колана си. Докато караха през все по-натовареното улично движение по пътя към източната магистрала, дъждът се усили. Улиците се превърнаха в матовосиви огледала, а колите оставяха ивици мътна червена светлина. Пешеходците бяха отворили чадърите си и се криеха по входове и магазинчета, вдигнали яките си. Стъмваше се и студеният, влажен въздух се запромъква в колата. Тате включи отоплението. От бръмчащия вентилатор се разля приятна топлина.

Въпреки това на Ким му беше студено. Той се сгуши по-плътно до широката задна седалка, заровил ръце в джобовете на якето си. Сякаш топлият въздух се разбиваше в някакво невидимо силово поле точно пред тялото му. Стисна здраво смачканото мече и отклони поглед към огледалото за задно виждане. Забеляза, че тате често поглежда в него и го наблюдава. Ким се чувстваше глупаво — треперещ, с ръце в джобовете и прегърнал детска играчка. Смутен, той остави мечето, обърна се настрани и притисна лице към опръскания от дъжда прозорец.

Поеха по магистралата. Тате настъпи газта. Скоростомерът отчете малко повече от сто километра в час. Тате винаги бе казвал, че по мокър път не се кара с повече от седемдесет и пет, но... колата се наклони рязко и сви в платното за разминаване. Колона камиони остана зад тях.

Над Рейн блещукаше дъга, когато поеха по рампата към Южния мост. Под тях един товарен шлеп плаваше надолу по течението. Ким го проследи с поглед, докато изчезна под моста, след това отново обърна лице към дъгата. Не беше нито особено голяма, нито особено ярка. Ким се зачуди дали съществува някаква йерархия, някаква подредба на дъгите, която да започва от най-малките и незначителните като тази над главата му и да завършва с огромни, ослепителни, многоцветни арки, които се протягат през цялото небе и достигат звездите. Може би дори имаше крал на дъгите. Ким не можеше да си представи как би изглеждал той, но Вселената бе толкова необятна и пълна с чудеса, че някъде, може би на някоя мъничка, нищожна планетка, навярно съществуваше крал на дъгите.

Черни облаци се трупаха над града и предните чистачки губеха битката с проливния дъжд. Пороят бумтеше по покрива на колата като далечни гръмотевици.

След Южния булевард завиха надясно по улица „Морен“. Ким добре познаваше района. Преди няколко години и той постъпи в болницата за апендектомия. Почти се наложи да повтаря трети клас, защото лекарят бе предписал почивка в провинцията, което го извади от училище за шест седмици. Онази година беше лоша. Тате му нае някакъв студент за частен учител и докато приятелите му играеха футбол на улицата или вилнееха из града, Ким трябваше да стои над учебниците си и да зубри. Апандиситът явно беше нещо като семейна болест. При тате се бе получило така, че трябваше да отмени важно бизнес пътуване, за да се оперира. Бяха оперирали и мама, преди Ким да се роди.

Тате спря колата, наведе се назад и отвори вратата.

— Излезте и ме изчакайте отвън — каза той. — Ще паркирам и ще дойда.

Ким изскочи от колата и с наведена глава изтича до сводестия главен вход на медицинския комплекс. Поне още десетина души бяха намерили укритие от внезапния порой, скупчени под каменния навес.

Двама тъмнокоси мъже в бели престилки явно бяха изненадани от дъжда по средата на някаква работа.

Една жена се усмихна при вида на опърпаното мече в ръцете на Ким. Той натъпка юмруците си по-дълбоко в джобовете си и се облегна на влажната стена с начумерено изражение. Проблесна светкавица и няколко секунди по-късно слабото ехо на гръмотевицата се разнесе по улицата.

Ким потрепери. Обувките му прогизваха и той най-накрая осъзна, че стои по средата на локва. Отстъпи встрани и погледна към майка си, несигурен какво да прави. В сивия сумрак на каменния свод тя му се стори стара. Усещането бе обезпокояващо. Никога преди не се бе тревожил за майка си. Обичаше я, разбира се. Тя винаги беше до тях, но досега никога не се бе интересувал какво таи у себе си. Ким винаги можеше да сподели с нея проблемите си — беше го приел за даденост. Сега, докато наблюдаваше внимателно изпитото ѝ, набраздено и плувнало в сенки лице — лице, което никога не бе виждал толкова ясно, — той внезапно осъзна колко много сила и вътрешна енергия ѝ костваше самото ѝ идване тук. Улови ръката ѝ и я стисна, опитвайки да се усмихне. Тя наведе глава да го погледне и му се усмихна в отговор, но в очите ѝ нямаше нищо от изписаното на лицето ѝ.

Колите пълзяха по улицата като охлюви, а тротоарите пустееха. На завоя една линейка се отдели от масата, а сирената ѝ виеше. После тате притича през леещия се дъжд. Вече под прикритието на входа, той изтръска водата от дрехите си и прегърна мама през рамото. Ким очакваше баща му да предложи да изчакат, докато бурята премине, но вместо това, без да каже и дума, пресече от другата страна на свода и излезе отново в дъжда.

Ким се приведе и като трепереше от студ, последва родителите си. Докато стигнат до голямата, подобна на кутийка сграда на хирургическото отделение, и тримата бяха мокри до кости. Когато Ким бе пациент тук, всичко му изглеждаше светло и приветливо. Сега сградата зад завесата от вода му приличаше на зловеща цитадела, омагьосан черен замък, свърталище на демони, вещици и блатни чудовища-телепати.

По пътя към стъклените врати погледът му се спря на голям месингов надпис до входа:

БОЛНИЧНО ЗАВЕДЕНИЕ
КЪМ МЕДИЦИНСКИЯ ФАКУЛТЕТ
НА ДЮСЕЛДОРФСКИЯ УНИВЕРСИТЕТ
ХИРУРГИЧЕСКО ОТДЕЛЕНИЕ

По гърба на Ким пробягаха тръпки. Думата „болница“ не му харесваше, а „болнично заведение“ — още по-малко. Веднъж бе попитал тате защо хората трябва да наричат болницата „заведение“, но тате не му отговори. Думата го караше да се чувства неудобно. Извикваше образи на затвори, лудници и влажни мухлясали изби, пълни с плъхове, насекоми и плесен. Но сега, докато се приближаваха към извисяващото се бетонно здание с непрозрачните му прозорци, „болнично заведение“ му се стори подходящ израз.

Вълна горещ, душен въздух ги обля, когато влязоха в приемната. Ким се промъкна между стъклените врати и забърза да настигне родителите си. Стъпките им ехтяха по плочките на пода, докато минаваха по дълъг коридор с пейки покрай стените. Най-сетне влязоха през още един чифт стъклени врати в чакалнята на педиатрията. Ниска маса и няколко неудобни на вид дървени стола бяха подредени в единия ъгъл, до едно увехнало стайно растение и очукан пепелник пълен с угарки и боклуци.

— Чакайте тук — каза тате. — Ще видя дали доктор Шрайбер е готов.

Той им посочи столовете, усмихна се окуражаващо на мама и изчезна зад вратите на хирургическото отделение.

Ким внимателно остави мечето на масата и седна. Майка му, още права, се втренчи в затворените врати на асансьорите в другия край на коридора. Светлинката над един от тях светна — дзън — и вратите се плъзнаха встрани. Ким се завъртя на стола си изпълнен с любопитство. Двама лекари и сестра, облечени в тъмнозелени операционни дрехи, с мрежи на косите и със сини пластмасови пантофи, избутаха едно бяло болнично легло от асансьора. На него лежеше мъж. Поне изглеждаше

като мъж, въпреки че се виждаше само рошава, мръсна черна коса и част от разголено рамо. Сестрата ситнеше бързо до леглото, държейки във вдигнатата си ръка бутилка с жълта течност.

Ким погледна майка си — отново бе започнала да плаче. Беше се вторачила в покритата фигура на леглото, сякаш бе хипнотизирана, и не откъсна очи от нея дълго след като медицинският екип изчезна зад млечнобелите врати.

Сякаш измина цяла вечност, преди тате да се върне.

— Можем да влизаме — каза той. — Доктор Шрайбер ни очаква.

Пред тях се откри дълъг коридор, боядисан в бледожълто. Ким не обърна внимание на металния надпис до вратата, който предупреждаваше, че в тази част на болницата не могат да влизат деца под четиринадесет години. Като че нищо не се бе променило, дори мъничко, откакто той бе пациент в същото отделение. Картинките по стените бяха също толкова безинтересни... острата миризма на дезинфектант бе също тъй натрапчива... и всичко бе застояло, сякаш някой бе решил, че е много важно нищо да не се променя.

Тате бързо отиде до стъклената кабинка и размени две-три думи със сестрата вътре. После продължи до втората врата от края на коридора. Почука, изчака секунда и завъртя дръжката.

Сърцето на Ким заблъска, когато влязоха в стаята. Беше тъмно — щорите пропускаха само няколко ивички слаба светлина. В единия ъгъл светеше малка лампа, затъмнена с парче плат. Две от трите легла бяха празни, а над дъската на третото, това на Ребека, блещукаше цял рояк устройства. По монитор с размерите на длан подскачаше светеща в зелено линия, оставяща следи от малки искрящи звездички след себе си. До монитора цъкаха три различни дигитални индикатора.

Мама сподави хлипа си и се затича към леглото. Раменете ѝ се тресяха. Плачеше без звук.

Ким забеляза другия мъж в стаята, застанал до родителите му и Ребека. Досега д-р Шрайбер бе стоял толкова неподвижно до леглото, че тънката му, облечена в бяла престилка фигура почти се бе сляла със сенките. Той въздъхна, премина от другата страна на кревата и леко докосна мама по рамото.

— Аз... Съжалявам, госпожо — промълви. Гласът му бе някак неприятно тънък, но звучеше искрено. — И все пак реших, че ще е по-добре да ви кажа истината.

Мама кимна почти незабележимо.

— Всичко е наред — отвърна тя, а пръстите ѝ кръжаха леко над завивките. — Наистина. Благодаря ви за усилията.

Д-р Шрайбер изгледа въпросително Ким.

— Момчето знае — каза тате. — Казал съм му всичко.

Докторът кимна и пъхна ръце в джобовете на лекарската си престилка.

— Разбира се. Така сигурно е по-добре.

— Моля, продължете — каза мама, без да обръща глава.

— Няма много за казване — рече колебливо д-р Шрайбер. — Опитвахме всичко, което знаем. Явно без успех, за съжаление. Разбира се, твърде е рано за...

Той поклати глава и извади ръце от джобовете си.

— Няма смисъл да увъртам — продължи твърдо. — В следващите няколко дни ще повикам още колеги, това е ясно... но случаят не изглежда добре. Поне към този момент — добави накрая. — Не съм срещал нищо подобно през цялата си практика, така че мога да се консултирам единствено с медицинската литература. Случват се и такива неща. Не често, но се случват. Не съществуват убедителни обяснения защо пациентът не се събужда от упойката. Всичко се движи по план, тялото понася операцията добре и действието на упойката преминава. Но пациентът просто не се събужда.

Той замълча за известно време, търсейки правилните думи.

— Като че ли духът на пациента отказва да изплува от съня. Сякаш нещо го задържа.

Тате се усмихна тъжно.

— И нашият е един от тези случаи?

Д-р Шрайбер кимна.

— Боя се, че да. Не знаем докога ще продължи. Понякога пациентите се събуждат сами след известно време, а в много редки случаи успяваме почти да възстановим разсъдъка им.

Ким се зачуди дали това е възможно. Сигурен бе, че д-р Шрайбер си мисли същото. Той продължи да говори, но Ким вече не го слушаше. Можеше само да се взира в неподвижното телце в преголямото бяло легло.

На фона на наскоро оправената възглавница лицето на Ребека изглеждаше невероятно малко и безпомощно. Тънки, ярко оцветени

жички пълзяха изпод завивките към примигващия плот на стената. От лъскава хромирана кука висеше система, чиято жълта пластмасова тръбичка влизаше в ръката на Беки. Лицето ѝ бе скрито зад прозрачна кислородна маска и я караше да изглежда като пилот на изтребител. Открити бяха само затворените ѝ очи.

Ким преглътна с усилие. Горчивата буца отново се загнезди в гърлото му, а в стомаха му нещо натежа. Той остави плюшеното мече на леглото — там, където дясната ръка на Ребека лежеше под одеялото — и бързо се отдръпна. Затвори очи, ала не успя да прогони образа на малката си сестра, загубена в гигантската бяла пустиня на леглото.

Не осъзна, че плаче, преди една длан нежно да избърше сълзите му. Той погледна нагоре към майка си. Нейните очи бяха сухи, но той изтръпна от онова, което се четеше в тях.

Д-р Шрайбер търпеливо отговори на всички въпроси на тате, като подсилваше думите си с жестове. Ким забеляза, че лекарят има необикновено деликатни ръце, с изпъкнали синьо-зелени вени като тънки коренчета. Движеха се бързо, почти като две независими създания.

Напуснаха стаята и стигнаха обратно до жълтия коридор. Един възрастен мъж в болнична нощница се приближи до тях, спря за миг, за да погледне Ким, и му се усмихна приятелски.

Много необикновен човек, помисли си момчето. Беше стар, изключително стар и изглеждаше точно така, както Ким си бе представял, че изглеждат най-старите хора. Беше прегърбен, протегнал дясната си ръка напред, като че бе свикнал да държи бастун. Въпреки че беше по-нисък от тате, имаше много широки рамене. Като млад ще да е бил доста едър и силен. Дългата бяла коса падаше до раменете му, а бялата му, внимателно оформена брада стигаше до най-горното копче на нощницата му. Безбройни бръчки оформяха гъста мрежа от линии около очите му, а три дълбоки отвесни гънки сякаш бяха изсекли едно „М“ на челото му.

Старецът се затътри покрай тях, поклащайки глава. Ким устоя на изкушението да се обърне, за да го позяпа. Бабите и дядовците му бяха умрели, когато бе много малък, и Ким не знаеше какво е да си имаш дядо. Ако имаше обаче, би искал да изглежда точно като този старец.

Д-р Шрайбер ги придружи през стъклената врата и вървя с тях още малко надолу по коридора. Тогава, след кратко ръкостискане,

изчезна зад една от еднаквите врати.

Дъждът бе спрял, когато напуснаха болницата. Тръгнаха безмълвни по виещата се пътека, покрай цветни лехи и поляни, обратно към главния ход, който сега беше пуст. Мазни локвички блестяха по изтъркания асфалт и от мазилката се бяха олющили големи, неравни парчета. А на самия вход една тънка линия лъкатушеше диагонално през стената и се превръщаше в странна, многопръста, изкривена навътре ръка с дълги остри нокти.

Тате спря, извади ключовете за колата от джобовете си и после отново ги прибра.

— Да си вземем по чаша кафе — каза той. — Жаден съм.

Без да продума, мама го хвана под ръка. Тримата стъпиха на уличната зебра.

Когато оставиха болницата зад себе си, Ким въздъхна облекчено. Чувстваше се, сякаш ненадейно бе избягал от затвор с невидими, но непреодолими стени. Спря се по средата на зебрата, обърна се и се загледа в главния вход на болницата. Във влажния сив въздух той изглеждаше като паст на притаено ненаситно чудовище или като отвор към дълбока, бездънна яма — тъмница без изход, светлина, въздух или надежда за пленените вътре.

Ким потрепери. Обърна се и побърза да настигне родителите си.

ВТОРА ГЛАВА

Кафенето бе ярко осветено и просторно. В неизброимите малки лампи по масите горяха свещи. Миришеше на кекс и прясно сварено кафе. Сервитьорки в черни рокли, препасали дантелени престилки, сновяха насам-натам.

Тате посочи една празна маса до прозореца, седна, запали цигара (прикривайки уста с ръка, за да се изкашля) и подпря ръце на масата. Изглеждаше уморен и когато сервитьорката дойде, трябваше два пъти да попита за поръчката, преди той да поиска кафе и безалкохолно за Ким.

Тате се наведе към мама.

— Трябва да се обадим на сестра ти — каза той. — Сигурно би могла да дойде за няколко дни. Не е хубаво да си сама точно в този момент.

— Имаш предвид леля Бриджит? — попита Ким.

Тате кимна.

— Сигурен съм, че ще дойде, когато разбере за станалото.

Не беше обичайно роднини да идват вкъщи, камо ли пък да остават за няколко дни.

— Защо не си вземеш няколко дни отпуска? — предложи мама. — Не би имало проблем, нали? Офисът няма да се разпадне, ако те няма една седмица.

Тате се усмихна едва-едва.

— Разбира се, че не. В момента обаче наистина имам много работа. — Въздъхна. — А и работата ме разсейва от всичко това.

Той се облегна назад и опъна крака под масата.

— И бездруго ще се налага да отсъствам често, за да ходя до болницата — добави.

Сервитьорката пристигна с каната за кафе и една кока-кола. Ким се радваше, че баща му не каза нищо, докато ги обслужваха, защото директният му, аналитичен изказ караше хората да се чувстват отхвърлени. Мама често се оплакваше от това. Разбира се, тате не го

правеше нарочно, нито пък бе лишен от чувства. Просто се държеше така.

Ким отпи от колата си и потрепери от студ. Обувките и чорапите му бяха мокри и зъбите му тракаха. Той отпи отново, внимателно остави чашата върху влажното кръгче на масата, където бе стояла преди, и погледна през прозореца. Ярките лампи-свещи се отразяваха в стъклото. Ким различаваше отражението си, тези на родителите си и на останалите клиенти. Като че седеше пред високо до тавана огледало и надничаше в друг, фантастичен свят.

За секунда Ким си представи как улицата се превръща в странна пътека през екзотична бетонна джунгла, където хората не са хора, а чудати вълшебни създания и къщите от отсрещната страна на улицата са високи крепости, защитени с бойници и таящи мрачни тайни зад стените си. После усещането изчезна и пред очите му се отново се появи напълно обикновена улица в неприветливия есенен следобед. Някакъв старец изкуцука с бавни стъпки покрай опръскания от дъжда прозорец, сетне спря и се върна да погледне през него в кафенето.

Ким го огледа изненадан. Това бе същият старец от болницата. Вместо синята нощница сега носеше огромно тъмнокафяво палто с толкова дълги ръкави, че ръцете му се губеха напълно в тях. Бялата му коса бе залепнала по челото му на влажни кичури и старецът се подпираше на бастун с топка накрая. Внезапно той изтри мокрия прозорец с провисналия си ръкав и притисна лице към стъклото.

Момчето се уплаши. Старецът не просто зяпаше безцелно масите. Не. Сивите му очи сякаш се забиха право в тези на Ким и въпреки че нито един мускул не помръдна по лицето му, детето имаше чувството, че старецът му се подсмивва. Несъзнателно и момчето се усмихна. Шокът му премина. Колкото и странно да беше, набръчканото лице внушаваше доверие. Немислимо бе този човек да е лош. Невъзможно. Сякаш излъчваше самата доброта.

Тате се прокашля. Ким се почувства виновен, че мисли за някакъв престарял клошар, докато сестра му лежи в безсъзнание в онази голяма, сива болница-тъмница, където можеше никога да не се пробуди.

— Да вървим — каза тате. Той се изправи, остави парите за сметката на масата и донесе палтата им. По пътя навън Ким се

оглеждаше за стареца, но той бе изчезнал — навярно в търсене на някое топло и сухо местенце.

Докато караха към къщи, градът бавно се стопи в сумрака. Колите се движеха с включени фарове. Мокрият асфалт сияеше — сякаш се носеха в лодка по дълъг, неподвижен канал, отразил великолепия звезден небосклон. Някои къщи изглеждаха затоплени от светлината в тях, други — студени и забравени, сякаш мракът се бе промъкнал вътре. А реката беше дълбок, бездънен ров, който прорязваше сушата по абсолютно права линия и изглеждаше тъй, сякаш чака някоя невнимателна жертва да се приближи достатъчно близо.

Беше почти осем вечерта, когато се прибраха у дома. Тате спря пред къщата, изчака да слязат и прибра колата в гаража. Блед полумесец висеше в небето и посребряваше покривите.

Къщата бе приятно топла. Ким закачи мокрото си яке в килера и изтича до стаята си да се преоблече. Учебникът със задачата по математика си лежеше на бюрото, точно както го бе оставил, а зелените цифри на калкулатора го зяпаха втренчено като две малки, светещи очички.

Ким спря на прага и посегна към ключа на лампата, но после свали ръка. Почувства се неспокоен. Нищо в стаята не бе променено, но всичко в нея изглеждаше различно, странно, загадъчно. Завесите бяха дръпнати и сребърната лунна светлина се изливаше през прозореца. Разделителната лента на прозореца образуваше зловеща сянка на кръст на килима, сочеща директно към бюрото му.

Ким пристъпи в стаята, замига изненадано и се спря отново. За един кратък миг му се стори, че сянката се разплита и променя по бежовия килим, за да нарисува по него миниатюрен пейзаж с реки и планини, клисури, гори и огромни плодородни равнини. Оттам проехтя звук, подобен на лек, весел смях.

После входната врата се затръшна и пейзажът се превърна в познатата му разхвърляна спалня. Ким въздъхна, включи лампата, преоблече се и влезе в кухнята.

Майка му бе приготвила кана с чай и бе сложила хляб, масло и колбаси на масата. Тате седеше на стол до прозореца и пушеше още една цигара, загледан в мрака.

Вечеряха мълчаливо. Когато приключиха, баща му се изправи безмълвно, отиде в дневната и включи телевизора. Междувременно мама сложи чиниите в мивката и започна да ги мие, въпреки че имаха съдомиялна машина. Ким я наблюдава известно време, после избута стола си и каза, че отива горе да си довърши домашното по математика.

Майка му вдигна глава.

— Няма нужда. — Избърса ръцете си в кърпата. — Утре може да не ходиш на училище. Ще ти напиша извинителна бележка. Денят беше тежък за всички ни. Най-добре да се наспим добре. Пожелай на тате лека нощ и се качи в стаята си.

— Може ли да почета един час? — попита Ким.

Мама се усмихна.

— Половин час — каза тя. — По изключение.

Ким кимна, излезе в коридора и се поколеба, преди да влезе в дневната. Тате седеше в тъмното на дивана, втренчен в телевизора, и безцелно щракаше със запалката си.

— Лека нощ — каза Ким тихичко.

Баща му не помръдна. Ким сви рамене неуверено и се качи горе. Мина край спалнята на родителите си и застана пред вратата на стаята на сестра си. Пръстите му трепереха леко, докато завърташе дръжката и търсеше опипом ключа за лампата. Не посмя да прекоси прага, докато светлината не прогони сенките в ъглите.

Стаята ѝ беше същата като неговата — до най-малката подробност. Когато се бяха нанесли в къщата преди три години, родителите им бяха купили еднакви мебели за стаите им. Дори килимите и завесите бяха същите. Единствените разлики бяха, че бюрото на Ребека бе пълно с детски драскулки и рисунчици, вместо с книги, а тясната лавица за книги над леглото не бе претъпкана като неговата.

Ким отиде до нея и извади напосоки една от книжките с картинки. Разлисти страниците, хвърли бърз поглед на цветните илюстрации и прокара показалец по ръбовете им. Докато картинките се сливаха и губеха очертанията си, той почувства лек полъх по лицето си. Затвори книгата, върна я на мястото ѝ и докосна гърба ѝ. Почти всички томчета на рафта бяха илюстрирани — от тези, които се очаква да чете едно дете на възрастта на Ребека. Но имаше и такива, които

още не бяха за нея — легенди и вълшебни приказки, които мама понякога четеше на глас или разказваше по памет. Ким не се интересуваше особено от този тип истории — винаги бе смятал, че разказите за светове за огледала и тайнствени кралства от другата страна на времето са за малки момиченца.

Затвори тихо вратата зад себе си и се промъкна на пръсти до стаята си, като че ли го бе страх да не го хванат. Чу как мама вдига телефона, набира номер и започва да говори. За миг Ким остана неподвижен, облегна се на парапета и се заслуша, но сетне се вмъкна в стаята. След като включи нощната лампа до леглото си и избра „Атаката на телепатите“ от лавицата, той се съблече и легна. „Атаката на телепатите“ бе най-новият епизод от поредицата „Звездни бойци“. Бързо намери мястото, докдето бе стигнал, но не можеше да се концентрира лесно. Бе оставил книгата по средата на много напрегната сцена — командир Аркана трябваше да реши дали да поведе Уорлорд II в безнадеждна битка с чудовищата-телепати и невъобразимо по-напредналата им технология, или да спаси кораба и да остави входа към галактиката отворен за злокобните твари. Буквите обаче нямаха смисъл и постоянно се въртяха пред очите на Ким. Момчето хлопна кориците, отправи гневен поглед към тавана за секунда и опита отново.

Не ставаше и не ставаше. Когато се опитваше да си представи тясното брадато лице на командир Аркана, в ума му изплуваше единствено бледото личице на сестра му, затворена и безнадеждно изгубена в безкрайната бяла пустиня на болничното легло.

Някой почука. Изненадан, Ким остави книгата, изправи се в леглото и каза:

— Влез.

Триъгълен лъч светлина нахлу от коридора и момчето чу как майка му продължава да говори по телефона на долния етаж.

— Прекъсвам ли те? — попита тате.

Ким не отвърна. Тате затвори вратата зад себе си и се приближи. Избута завивките настрани и седна на ръба на леглото. Със снизходителна усмивка посегна към книгата в ръцете на Ким.

— Ако ти прекъсвам четенето, просто ми кажи — каза той.

— Не ме прекъсваш — увери го Ким. — Книгата е... ами и без това не върви добре...

Ким бе раздразнен. Баща му рядко го проверяваше, след като си бе легнал, а когато го правеше, беше за да посочи грешки в домашните му.

— Това нещо е по-интересно от учебниците ти, нали? — попита тате и кимна към книгата.

Ким кимна. Прехапа устна и измърмори нещо неразбираемо.

Баща му очевидно не бе очаквал отговор, защото продължи да говори.

— Знаеш ли, че и аз четях подобни работи, когато бях на твоята възраст?

Ким го изгледа объркано. Баща му да чете научнофантастичен роман?

Тате се усмихна.

— Да, повярвай ми, така е. Когато бях хлапе, четях тия неща непрестанно. И не бях единственият. Приятелите ми също се бяха побъркали по тях. Даже организирахме клубове, за да си разменяме книги. Тайно, разбира се. Трябваше да го крием от родителите си. Щяха да ни одерат живи, ако разберяха за какво си пилеем парите. — Той се изсмия тихичко.

— Наистина ли? Ти си четял научна фантастика? — запита Ким невярващо.

— Че защо не? — Тате се изправи и отиде до лавицата. — Любимата ми поредица беше „Космическа станция Орион“, но ти сигурно никога не си чувал за нея.

Ким се разтършува из паметта си. Томас, който седеше до него в училище, веднъж бе донесъл една разкъсана стара книга, която може и да принадлежеше към тази поредица, но не разреши на Ким да я погледне.

— Дори ми се струва, че още ги пазя — продължи замислено тате. — Сигурно ги има с купища в някоя кутия на тавана.

— Ще ми ги дадеш ли? — Въпросът просто изскочи без предупреждение.

За негово изумление тате отново каза:

— Че защо не? — Вадеше книга след книга от лавицата, поглеждаше илюстрацията на корицата и я връщаше обратно. — Виждам, че не мога да те спра да четеш тия работи, а би могъл да си харчиш парите и за далеч по-идиотски неща. Знаеш ли — добави,

докато взимаше един от внимателно сглобените макети на космически кораби, — мисля, че знам какво ти се струва толкова пленително във всичко това.

— Наистина ли? — Ким погледна кораба с делтовидни крила в ръцете на тате. Бе вложил джобните си за цяла седмица в него. Бе прекарал четири вечери, сглобявайки го и проклинайки всички малки антени, сензори и лазерни оръдия.

— Разбира се — отвърна тате. — Животът в тези истории е много по-прост, отколкото е наистина, нали? Без училище, без противни учители. И без родители, които те карат да стоиш вкъщи и да пишеш домашни, когато времето е хубаво — добави с намигване. — Просто се качваш на космическия си кораб и потегляш.

— Не, не е вярно — каза Ким възмутен.

— Разбира се, че е — отвърна тате спокойно. — Знам точно какво представлява. Когато бях на твоята възраст, аз стоях до командир Маклейн на мостика на „Орион“ и треперех, когато корабите на земноводните нашественици атакуваха Земята.

С усмивка на уста той завъртя един от макетите в ръцете си няколко пъти и попита:

— Какво е това?

— „Пепелянка“ — заобяснява развълнувано Ким. — Изтребител клас „Пепелянка“. Има само двама души екипаж, но е невероятно бърз — практически не може да бъде атакуван. — Той посочи двете рогоподобни издатини под стъкления нос на кораба. — Това са лазерни оръдия.

— Лазерни оръдия. Хм, много интересно — каза тате, кимайки. Ким го изгледа преценяващо, но не видя и следа от ирония по лицето му. Баща му беше напълно сериозен.

— По мое време бяхме по-амбициозни — размишляваше той. — Имахме гигантски космически кораби, дълги четири-пет километра, с оръжия, които можеха да унищожат цели планети.

— Уорлорд II също го може — прекъсна го Ким.

— Уорлорд?

— Корабът на командир Аркана. Голям е колкото спътник, но е маневрен като лъч светлина — каза той, цитирайки задната корица на книгата. — „Пепелянки“-те обаче се използват за специални мисии. Толкова са малки, че могат да излетят и да кацнат където и да е, без да

бъдат забелязани. А когато атакуват на групи, са по-опасни от голям кораб, защото са невероятно бързи.

Тате се усмихна. Внимателно върна макета на полицата и прошепна:

— Времената на велики въздушни битки като че ли отминаха, слава Богу.

После каза:

— Всъщност дойдох само защото не ти пожелах лека нощ преди малко. Извинявай.

— Няма нищо.

Баща му пристъпи към вратата, но после се обърна с лице към Ким.

— По-късно ще поговорим още. Може би ще постигнем някакво съгласие между командир... как се казваше?

— Аркана.

— Между командир Аркана и домашните ти. — Той зърна бюрото му и се приближи до него, за да изключи калкулатора. Сетне излезе от стаята.

Ким се вторачи в затворената врата. Никога не бе виждал баща си да се държи така — като че ли бе свалил някаква маска от лицето си. Със сигурност не се бе качил, за да си бърбят за „Пепелянки“-те на командир Аркана или за да му пожелае лека нощ.

Ким се прозя, скръсти ръце зад главата си и затвори очи. Беше жаден, но и твърде уморен, за да стане. Загаси лампата на масичката до леглото и заспа.

Не спа спокойно. Сънува някакъв откачен, объркан кошмар, свързан с медицинския център, д-р Шрайбер, командир Аркана и едно бледо личице, което се давеше в огромен бял океан. На няколко пъти се опита да се събуди, но напразно — кошмарът го бе парализирал.

Сърцето му блъскаше в гърдите. Усети горчив, метален вкус в устата си, а влажната пижама лепнеше по гърдите и гърба му. Разтърси глава и преглътна няколко пъти.

Къщата бе напълно тиха. Зад прозореца нощта владееше света, дълбока и мрачна. Внезапно Ким дочу проскърцване. Сякаш някой бе прокарал заряд леденостудено електричество по гърба му.

Още едно проскърцване. Познаваше този звук. Скърцането на люлеещия се стол до леглото му! Бавно отвори очи и погледна към

тавана, после внимателно остави очите си да преминат надолу по стената. Някой беше в стаята, до него.

Сянката на стола се поклащаше напред-назад по белия тапет. А на стола седеше мъжки силует. Дъхът на момчето секна и то се надигна с гръб, опрян в дъската на леглото. Странен човек с дълга бяла коса и брада впери тъмните си очи в Ким. Старецът, когото бе видял цели два пъти днес.

Момчето преглътна с усилие и скри треперещите си ръце.

— Кой... кой си ти? — едва успя да отрони.

Старецът се усмихна странно.

— Знаеш кой съм — отвърна му спокойно с дълбок, звучен глас.

Навярно командир Аркана имаше такъв глас.

— Мисля... мисля, че съм те виждал веднъж преди — призна колебливо Ким.

— Два пъти — поправи го старецът. — Първо в болницата, когато беше на посещение при сестра си, а след това на улицата. Не помниш ли?

— Да, разбира се — кимна момчето — Значи... значи познавате Ребека? — изненада се то.

Непознатият изглеждаше развеселен. Спря да се люлее, поизправи се на стола и поглади брада.

— Естествено, че я познавам, Ким — каза той. — Сестра ти много ми е разказвала за теб.

— Но, господине... как? Искам да кажа... — запъна се Ким, объркан.

— Познавам също родителите ти и леля ти, но те мен — не — кимна старецът. — Направи ми услуга и спри да ми викаш „господине“. Приятели сме, нали?

— Да, господине... имам предвид, да — закима енергично. — Но как да ви наричам?

— Наричай ме както ти харесва — отвърна старецът — „Аркана“ може би. Мисля, че името би ти допаднало.

Озадачен, Ким обмисли предложението. Командир Аркана бе по-висок от този мъж, а също така бе по-млад и по-силен. Докато чертите на непознатия говореха за мъдрост и доброта, от лицето на командир Аркана се излъчваша сила и решителност. Ким поклати глава.

— Ти не си командир Аркана — каза уверено.

Другият се усмихна.

— Напротив, Ким, аз съм. Аз съм командир Аркана, но също и Гандалф, Мерлин и Човекът от Луната, ако щеш. Хората са ми дали много имена и всички до едно ми харесват.

Когато забеляза объркването на Ким, той поклати леко глава.

— Ако желаяш, може да ме наричаш Темистокъл. Сестра ти винаги така ме е наричала.

— Темистокъл? — Ким наклони глава на една страна. Името пасваше, реши накрая. — Добре. Но какво искаш да кажеш с това, че сестра ми те е наричала така? Значи те познава?

— То се знае — отвърна му Темистокъл. — Аз и сестра ти сме добри приятели. — Той вдигна ръка, за да възпре очакваните въпроси. — Търпение, Ким, търпение. Нямам много време. Ще ти обясня всичко, когато му дойде времето, но сега имам нужда от помощта ти.

— От мен? — попита подозрително Ким.

Темистокъл се усмихна, сякаш можеше да чете мислите му.

— Ким, има нещо — рече той тихо, — което само ти можеш да сториш. Или да го кажем другояче: има един човек, кого то само ти можеш да спасиш. Сестра ти.

— Ребека? — извика Ким.

Темистокъл кимна.

— Но... как въобще сте се запознали с нея?

— Познавам я от доста време — обясни Темистокъл. — Често посещава мястото, където живея. Има много приятели там. Честно казано, всички я харесват. Затова е още по-важно да ни помогнеш.

— Но аз... аз не разбирам — тръсна объркано глава Ким. — Откъде идвате? И как мога аз да ви помогна?

Темистокъл явно често кимаше и се усмихваше.

— Страната, откъдето идвам, се нарича Вълшебна Луна.

— Вълшебна Луна?

— Сестра ти измисли това име. Харесахме го толкова много, че си го присвоихме.

— А Вълшебна Луна е...?

— Място, владение, свят. Както ти харесва, Ким. Сестра ти често идваше там и се надявахме някой ден да те доведе. Знаеш ли, ние обичаме гости. — Той въздъхна и прокара пръсти през брадата си. —

Но сега се случи нещо, което никой не успя да предвиди. Затова съм тук.

Ким се пушна надолу и прибра крака до тялото си, обгръщайки коленете си с ръце. Зяпаше лицето на Темистокъл като хипнотизиран.

— За сестра ти Вълшебна Луна е страна, пълна с приятели и смях — обясни Темистокъл. — Но Вълшебна Луна е и парче от вашия свят. Там има и добро, и зло, и въпреки че успяхме да контролираме злото, то все пак съществува. Сестра ти често се разхождаше из Вълшебна Луна и досега нищо не ѝ се бе случвало, ала навлезе твърде навътре в горите. Охранявахме границите си много зорко, но пътища и проходи към Планините на Сянката все пак съществуват...

— Планините на Сянката?

— Границите на земите ни. Планини, издигащи се по-високо от Луната, хвърлящи толкова дълбоки сенки, че нито едно живо създание не може да проникне в тях. Но през тях водят пътища, за които дори ние не знаем. Сестра ти е открила един от тях. Преминала е от другата страна.

— И после? — попита Ким, останал без дъх.

Темистокъл помълча за миг, гледайки го внимателно.

— Била е пленена. Бораас, Повелителят на Сенките, я заключил в една от тъмниците си.

Ким подскочи.

— Но вие... — извика разстроено — вие трябва да я измъкнете!

— Това не е възможно, Ким — тъжно каза Темистокъл. — Никой обитател на Вълшебна Луна не може да влезе в царството на Сенките, без той самият да се превърне в сянка. Повярвай ми, с радост бих дал живота си, за да спася сестра ти, ала ако опитам, това само ще увеличи мощта на Бораас. Всъщност вярвам, че държи сестра ти пленница само за да унищожи мен и цяла Вълшебна Луна.

— И мислите, че аз бих могъл да го направя? Да отида там... без да се превърна в сянка?

— Да — кимна Темистокъл. — Всеки обитател на твоя свят може да се движи свободно из Царството на Сенките. Ти също.

Ким помисли за секунда, после отметна одеялото и скочи от леглото.

— Какво чакаме? Хайде.

Темистокъл не помръдна.

— Знаех, че ще помогнеш на сестра си. Но трябва да те предупредя. Може да стане опасно.

— Не ме интересува — каза Ким.

— Изключително опасно. Възможно е... — Темистокъл погледна към стената на стаята на Ребека. — Възможно е и да не се върнеш никога. Може би и ти самият ще бъдеш пленен. Бораас е могъщ черен чародей. Силата му е равна на моята.

— Не ме интересува — повтори Ким. — Не ме е страх. Този злодей ще проклина деня, в който е хванал Ребека.

Темистокъл се изправи и посочи към вратата.

— Ако твърдо си решил, последвай ме.

Ким го последва.

На стълбищната площадка беше тъмно, но Ким сякаш бе придобил котешко зрение. Темистокъл слезе пред него по стълбите, спря във фоайето и тихо отвори вратата на дневната.

— Сигурен ли си?

Момчето кимна решително.

— Така да бъде.

Старецът застана пред дядовия часовник. Ким забеляза, че махалото му вече не се движи, но той продължава да тиктака.

— Все още имам много да ти обяснявам — каза Темистокъл. — Ала времето изтича. Ще те чакам от другата страна.

Той отвори вратичката, стъпи вътре и изчезна.

Ким потърка очи изумен. Колебливо протегна ръка и докосна неподвижното махало, а отвъд него върховете на пръстите му докоснаха твърдото дърво на задната стена на кутията.

— Не, Ким — прошепна гласът на Темистокъл в главата му. — Това не е твоят път към Вълшебна Луна.

— Но тогава как ще...

— Всеки човек знае как да стигне до нас — продължи Темистокъл. — Ала всеки трябва да мине по свой път. Ти също. Ще го намериш. Побързай. Ще те чакам. — Гласът заглъхна и махалото, се раздвижи отново.

Ким постоя неподвижен за миг, несигурен какво да прави, след което се върна във фоайето. Мека бяла светлина се процеждаше през прозрачното стъкло на предната врата. Той завъртя дръжката, излезе на стълбите и внимателно затвори вратата, докато резето прещрака.

Един изстребител „Пепелянка“ стоеше точно пред къщата, паркиран на сред улицата. Тесните делтовидни криле се простираха от техния двор до този на къщата отсреща, а удълженият корпус изглеждаше толкова приканващо...

Ким изтича надолу по стълбите, прокарайки ръка по гладката тъмнокафява униформа, която внезапно бе покрила тялото му като втора кожа. Дланта му натисна скрития бутон до тясната метална стълба, водеща до пилотската кабина, и стъкленото покривало се вдигна със съскане. Ким се тръсна на меката седалка и посегна към колана, а покривалото се затвори автоматично, когато коланът изцрака в закопчалката. В същото време светлините на електронните прибори се включиха и обляха кабината в зеленикаво сияние.

Ким спусна визъора на шлема си. Пръстите му ловко затанцуваха по сложния набор копчета, прибори и индикатори. Включваше прекъсвач след прекъсвач, активирайки постепенно сложната електроника на „Пепелянка“-та.

Лека вибрация премина през кораба. В центъра на полукръглото контролно табло проблясваше малка червена светлинка. Ким протегна ръка към ръчката за управление, пое дълбоко въздух и решително натисна бутона за старт.

Двата йонни ускорителя на изстребителя се събудиха с мощен рев. Гръмотевичен тътен разтресе прозорците на къщите наоколо и Ким премести длан върху газта. Парата, която извираше отзад, се възпламени с глух рев. От двигателите на кораба блисна пронизваща светлина и окъпа къщите в непоносимо зарево. „Пепелянка“ пое нагоре с яростен рев, почти докосвайки покривите, след което, яхнала горящите пламъци, се изстреля към звездите.

ТРЕТА ГЛАВА

Въпреки че едва бе докоснал газта, под Ким градът сякаш пропадна. За секунди се смали до проблясващо море от светлина, а после и до мътно петно, което скоро бе погълнато от катраненочерната нощ. Като помръдваше предпазливо контролната ръчка, Ким обърна машината и излетя на север в широка дъга. Под него се появи река — тънка черна панделка, частично скрита от движещи се облаци, — виеща се като змия. Ким разполови един облак с острите като бръснач криле на изтребителя, а сетне внимателно ускори. Корабът затрептя. Всичко долу се смеси в безформена маса от различни отсенки на сивото. Под Ким стремително преминаваха ярки светли точки — градове и поселища. Само за три минути след излитането си вече бе отминал брега. Лунните лъчи осветяваха слабо морето и когато Ким хвърли поглед навън, можеше да види отражението на йонните пламъци на „Пепелянка“-та по вълните.

Натисна газта малко по-силно и отново усети вибрацията на мощните двигатели. Накрая се движеше толкова бързо, че Луната сякаш се залута по небето. На таблото с приборите замига червена предупредителна лампичка. Сетне още една, последвана от глуха, монотонна аларма. Ким забеляза как върховете на крилето засияват в тъмночервено.

С въздишка на съжаление той намали скоростта. Корабът се забави. Алармата спря, а след малко и предупредителните лампички се изключиха. „Пепелянка“-та беше невероятно бърз кораб, но бе предназначен предимно за дълбокия космос. Ако Ким искаше да освободи пълната мощ на двата ускорителя, трябваше да го стори там. Все пак гръмотевичният грохот, отекнал когато „Пепелянка“-та прехвърли десетократно скоростта на звука, още огласяше морето. Но дори това беше нищо в сравнение с мощта, таяща се в тънкия корпус.

Ким се смъкна по-ниско. „Пепелянка“-та започна да се върти, но той умело превърна движението в лупинг и възстанови курса. Внезапно почувства дълбока връзка с кораба. Вече не бяха отделни

създания, машина и пилот, а се намираха в перфектно единение и хармония.

Под него морето се плъзгаше назад като безбрежна маса разтопен метал. Ким свали кораба още по-надолу, докато зърна издължената сянка на „Пепелянка“-та, плъзгаща се по повърхността. После се вдигна отново и ускори.

Тънката бяла линия на хоризонта започна да се трансформира в стръмна брегова линия от сняг и лед. Зад нея се простираше ярка пустош. Ким намали и остави сянката на изстребителя да се носи по леда като голяма безшумна птица.

Мъничко бяло петънце се тътреше по леда. По едно време обърна глава и впери неразбиращ поглед към кораба. Ким се засмя с глас и помахаше с криле на полярната мечка, преди да ускори наново.

Стрелката на компаса върху таблото с приборите започна да се завърта. Наклони се, въртя се около оста си за секунда и се премести на сто и осемдесет градуса, когато „Пепелянка“-та премина над Северния полюс и се понесе към зората. Небето се развидели, когато Ким премина през другия бряг и пак се насочи към открито море.

Слънцето рязко изгря над хоризонта и после бързо залезе зад изстребителя. Нощта отмина също тъй бързо като деня и отново му отстъпи мястото си. Океанът още се ширеше безкраен под него — без острови, които да нарушават целостта му и абсолютно неподвижен. Още един цял ден премина за няколко минути. Корабът носеше Ким все по-на юг, по-далеч от който и да е човек... По-далеч, отколкото който и да е човек си бе представял.

Тогава, когато мракът и проблясващите звезди преминаха по небето за трети път, една черна права линия се появи на хоризонта над морето.

„Пепелянка“-та забави.

Ким погледна объркан към контролните си устройства и натисна газта. Този път обаче корабът отказа да се подчини на командата му. Вместо това летеше все по-бавно и по-бавно, като продължаваше плавното си приземяване.

Ким предпазливо премести контролния лост надясно. Изстребителят се отклони в плавна, спускаща се дъга. Ким въздъхна облекчено. Поне корабът все още следваше курса, който му задаваше.

Набра височина, пренастрои командите и любопитно се вгледа в бързо отдалечаващия се терен. Въпреки че летеше твърде високо и твърде бързо, за да различи детайлите, гледката все пак го накара да потръпне. Под себе си виждаше само скали като стъкло, а между тях — сенчеста празнота. Светът отдолу сякаш нямаше форма и беше като празна сцена, на която животът още не се бе появил. Нямаше дори пръст или камъни — само голи, безжизнени скали. Навярно Земята е изглеждала така преди милион години.

Тръпки полазиха Ким. Земята под него сигурно бяха Царството на Сенките, за което Темистокъл му разказваше. Насили се да отмести очи от ужасяващата гледка, вдигна визъора си и примижа срещу хоризонта. Когато разбра истината, момчето извика от страх и изненада — Темистокъл бе казал, че Планините на Сянката са по-високи от Луната, но Ким бе предположил, че старият магьосник просто си измисля и преувеличава.

Бе изтръгнат от транс си, когато предупредителните светлилки на таблото с приборите пак замигаха. Изпъна се като струна, сграбчи лоста за управление и вдигна носа на кораба. Индикаторите трескаво сменяха данните, опитвайки да измерят височината, масата и размерите на кошмарната планинска верига. Ким бързо изключи контролното табло и се концентрира върху това да насочи изтребителя нагоре по отвесните скали.

Изгуби всякаква представа за време. Заледените върхове на Планините на Сянката най-сетне се появиха, покрити с грамадни черни облаци. Той си пое дълбоко дъх. С последен мощен тласък корабът преваля билото и едва тогава Ким го върна обратно в хоризонтално положение. Известно време летя паралелно с планините. Бяха толкова стръмни, че Ким въобще не виждаше земята.

Не беше сигурен какво да прави. Бе успял. Бе покорил Планините на Сянката, но какво следваше? Темистокъл му бе обещал да го чака някъде тук. Но не бе казал къде. Ким погледна радиото, но в следващата секунда поклати глава и отново се съсредоточи върху гледката отвън. Беше еднообразна — острите върхове стърчаха като зъби от черната бездна. Какво бе казал Темистокъл? Всеки трябва да мине по собствения си път. Ти също. Намери го. Можеш.

Ким се усмихна. Разбира се. Темистокъл бе изградил най-добрия защитен механизъм — единствените, които можеха да надделеят над

опасностите на Вълшебна Луна, бяха тези, в чиито сърца се таеше достатъчно храброст, за да се ориентират сами.

Корабът се пораздруса и стресна Ким. През илюминатора той забеляза, че изтребителят се отклонява леко вдясно. Веднага дръпна лоста в обратната посока и върна „Пепелянка“-та в правилния курс. Лекото привличане обаче продължи. Ким успяваше да му се противопоставя, включвайки двигателите, но когато пуснеше лоста за управление, невидимата сила го дърпаше с равномерно увеличаваща се мощ.

Шумът от двигателите растеше успоредно с енергията, която изтребителят трябваше да използва, за да се противопостави на мистериозната енергия. „Пепелянка“-та бе мощна машина, но не можеше да устои на тази необикновена сила. Ако продължаваше да се дърпа, Ким можеше да постави себе си и кораба в опасност, а възможността да се разбие върху смъртоносното било не го привличаше.

Той пусна лоста, облегна се назад и проследи как „Пепелянка“-та се спуска по единия склон на планината. Двигателите забоботиха по-силно. Нещо се удари в кабината и остави грозна дракотина по прозрачното стъкло. „Пепелянка“-та пикира цели няколко минути. После се върна във водоравно положение и уби скоростта си. Отдолу изникна камениста равнина на големи кафеникави петна, последвана от неподвижен океан и нова планинска верига. „Пепелянка“-та се издигна над голите върхове в елегантна дъга и започна спускането си в една долина.

Двигателите спряха. За миг Ким остана да седи парализиран в креслото си. Не само двигателите, но и светлините, алармите и кислородната система — всъщност всички прибори на борда, всеки превключвател и всяка електрическа верига — бяха изключени!

Космическият кораб се спусна надолу в долината като огромно копие, носен от собствената си инерция. После се разтърси и падна като камък. Светът се превърна в ярък калейдоскоп от танцуващи цветове и форми. Ким грабна контролния лост и рязко го дръпна към себе си, докато бързо настройваше руля и подемниците. БУМ! Чува се звуци от разбиване и пропукване, като че се трошеше метал, докато клапите на крилата се съпротивляваха на прииждащия въздух.

„Пепелянка“-та е преди всичко космически кораб. Аеродинамичната му форма и невероятната мощ на двигателите му позволява и да маневрира в атмосферата. Но косите на всеки астронавт биха се изправили от идеята да използва „Пепелянка“-та като планер.

Но Ким не беше кой да е пилот. Във фантазиите си той беше най-добрият. През тренировъчните сесии (във фантазиите си) той изумяваше инструкторите си. През въображаемите дълги, самотни години в космоса неговото оцеляване и това на другарите му зависеше единствено от уменията му да контролира кораба си мъничко по-добре, отколкото враговете му — своите. Това го бе превърнало в най-добрия пилот на „Пепелянка“, който флотилията Звезден боец бе виждала някога.

Сега, в последните мигове, докато вятърът виеше около него и земята приближаваше с главоломна скорост, Ким надскочи себе си и се хвърли в непознатото. Отчаяно работеше с всички уреди. Главоломното спускане на „Пепелянка“-та се трансформира в неконтролируемо въртене. Превъртя се във въздуха, приближавайки се опасно до скалната стена. Момчето овладя въртящата се машина, ала в момента, когато хвърли поглед към разпенените облаци, нещо удари здраво „Пепелянка“-та, чиито сглобки изстенаха, и го приближи още повече към скалата.

Ким започна да се поти. Ръцете му трепереха, а сърцето му биеше толкова силно, че почти заглушаваше воя на бурята. Внимателно, сантиметър по сантиметър, той завъртя контролния лост. Намираше се на по-малко от миля над земята. Безмилостните планини се приближаваха все повече, а машината се спускаше все по-рязко, вибрираше, тресеше се и за един кратък ужасяващ момент се изключи. После островърхият нос започна бавно да се издига.

Ким се поотпусна, макар и за кратко. Опасността още не бе приключила, но имаше малък шанс. Както при всички планински вериги, и тук имаше силни, движещи се нагоре въздушни течения, които преминаваха над скалите. Беше стар планеристки трик да се възползваш от тези течения и Ким се вкопчи във възможността. Разбира се, корабът бе тежък, но оставаха само броени секунди до фаталния сблъсък, тъй че нямаше време за премисляне.

Корабът криволичеше, плъзгаше се надолу-нагоре като камък по вода, след което възстанови баланса си и мина по скалната стена,

губейки скорост и височина. Ким настройваше приборите с чувствителността на музикант-виртуоз. Контролният лост в ръцете му започна да вибрира. Той вдигна кораба още веднъж, накара го да се отдалечи от скалата в широка арка и превърна траекторията в равномерно, плавно спускане.

Земята се устреми към него. Черната панделка на реката профуча отдолу и Ким видя как голите върхари протягат алчни нокти към него. Нещо пак издраска корпуса, „Пепелянка“-та отново се вдигна и след това се преобърна. Едното крило се отчупи. Някъде нещо експлодира, последвано от трошене на стъкло, пламъци и разкъсващ се метал.

* * *

Ким се събуди от мириса на горяща трева. Гърлото и гърбът му агонизираха. Внимателно докосна с ръка врата си и със стон я отдръпна. По пръстите му имаше кръв.

— Лежете неподвижно, млади господарю — каза дълбок глас зад него.

Ким се стресна. Опита да обърне глава, но по раменете и врата му мигновено премина изгаряща болка и го обездвижи. Чу приближаващи стъпки и едно лъскаво тъмно лице се надвеси над него.

— Болката силна ли е, млади господарю?

Ким бавно поклати глава. Искаше да отговори, но единственият звук, който се чу, бе някакъв грак. Припукващият огън от другата страна на полянката къпеше смуглото лице в ярки отблясъци.

Ким потрепери. Надвисналият черен гигант го изпълваше със страх.

Скърцайки със зъби, той понечи да се надигне на лакти, но черната фигура го бутна внимателно обратно.

— Не трябва да се движите, млади господарю. Ранен сте.

Ръка в черна ръкавица се прилепи до врата му. Момчето почувства нещо остро и парещо, но то бързо отмина, заменено от хладна, успокояваща отмала.

Ким огледа спасителя си. В мрака мъжът бе не повече от масивна сянка на фона на звездното небе. Потрепващата светлина на огъня го правеше още по-неясен и плашещ.

Момчето внезапно осъзна, че непознатият носи черна метална маска, част от островръх метален шлем. Всъщност мъжът бе покрит от глава до пети с катраненочерен лъскав метал. Беше рицар — огромен черен рицар.

— Кой си ти? — попита Ким. Спомни си предупреждението на Темистокъл, че Вълшебна Луна е магическа земя, пълна с чудеса, но и с опасности. Черният рицар коленичи и за известно време тихо наблюдава Ким през тесните процепи за очите на маската си.

— Карт — каза накрая. — Името ми е Карт, млади господарю. Но не бива да говорите. Това ще ви умори твърде бързо.

Ким се намръщи. Да, чувстваше се ужасно, но не му харесваше да го третират като малко дете. Избута ръката на Карт и се поизправи, но му се зави свят и веднага се отпусна обратно.

Изчерви се и едва се насили да не изругае.

— Казах да не се напрягате, млади господарю — укори го загрижено рицарят. — Още сте твърде слаб. Не се тревожете. Ние сме с вас.

Ким примигна. Внезапно на ръба на зрението му затанцуваха яркоцветни кръгове.

— Как така „ние“? — попита той. — Кой още е тук? И как се озовах на това място?

— Толкова много въпроси — поклати глава Карт. — Имах предвид себе си и моите хора. Дойдохме да ви приветстваме с добре дошъл.

Момчето щеше да се изсмее, ако не се чувстваше толкова зле.

— Знам. Закъсняхме много — каза рицарят, като че бе прочел мислите на момчето. — Видяхме как се разби корабът ви, но не можехме да направим нищо.

— Зле ли е повреден?

Карт обърна глава по посока на припукващите пламъци.

— Вижте сам.

Наведе се, сложи ръце под мишниците на Ким и леко го надигна в седнало положение.

„Пепелянка“-та беше на около петдесет метра, в края на широка обгорена бразда. Изтребителят бе изорал земята, помитайки храсталака, и накрая се бе забил в дънера на огромен дъб. Тесният корпус бе изкривен и разцепен. Дърветата горяха. От смачканата

пилотска кабина се кълбеше черен дим. Високи черни фигури се суетяха насам-натам в опити да овладеят пожара.

Ким затвори очи с безмълвна въздишка. „Пепелянка“-та никога вече нямаше да полети.

— Имахте късмет в бедата си, млади господарю — каза Карт. — Били сте изхвърлен от кораба при катастрофата.

— А, да, страшен късмет — промърмори Ким. — Почти съм си счупил врата.

Погледна със съжаление към разнебитената „Пепелянка“, тръсна глава и се опита да се изправи до седнало положение. В крайна сметка успя.

— Яздили сте към мен, значи?

— Да — кимна Карт. — Негово Височество ни изпрати да ви покажем пътя.

— Негово Височество? — Ким погледна въпросително огромния рицар. — Искаш да кажеш Темистокъл?

Карт се поколеба. Отстъпи крачка назад и вдигна рязко глава.

— Аз и бойците ми ще ви заведем без опасности до Моргон.

— Моргон?

— Замъкът на господаря ни — отвърна черният рицар. — Очакват ви. Всички приготовления за посрещането ви са готови.

— Първоначалното посрещане ми стига — контрира го Ким с безнадеждна усмивка. Още веднъж се опита да стане и падна назад с вик на болка.

— Лежете мирно, млади господарю — предупреди Карт. — Не бива да ходите.

— Добре де, добре — изпуфтя Ким, останал без дъх. — Схванах. — Разтриваше глезена си, стиснал зъби. — И спри да ми викаш „млади господарю“ — добави. — Името ми е Ким.

Карт наведе глава. На момчето му се стори, че в очите му за миг проблесна подигравка.

— Както наредиш, Ким.

Карт се обърна и извика нещо на някакъв гърлен език. След сигнала му двама рицари в черно дотичаха и вдигнаха Ким като играчка.

— Хей! — запротестира той. — Какво правите?

— Пригответе ви каруца. Не сте в състояние да яздите на седло. А и трябва да стигнем Моргон преди зазоряване.

Карт се обърна и малко сковано пристъпи към края на гората. На Ким му се струваше, че бронираният мъж се движи не като човек, а като робот.

Рицарите отнесоха Ким през поляната в гората. За дърветата бяха привързани поне десетина черни коня. От седлата им висяха оръжия и огромни триъгълни щитове. Животните пръхтяха неспокойно и мятаха глави, опитвайки се да ухапят ездачите. Един от мъжете удари най-близкия кон по носа с желязната си ръкавица.

Карт посочи дървената каруца зад конете.

— За нещастие не успяхме да намерим по-достойно превозно средство за вас — каза той. — Но това би трябвало да свърши работа, за да ви закара до Моргон. Не е далеч.

Двамата рицари настаниха внимателно Ким в каруцата, която бе покрита с възглавници. Момчето си намери сравнително удобно място, подпря глава с ръце и заразглежда обстановката около себе си.

Чувствата му бяха смесени — гората, рицарите, големите им, диви жребци, мракът — тези неща не му се нравеха. Бе тук само от няколко минути, но вече усещаше, че Вълшебна Луна е по-различна, много по-различна, отколкото я бе описал Темистокъл.

Премести поглед към черната гора. Макар и големи и силни, дърветата бяха странно деформирани и болнави на вид. Дънерите им се издигаха на десет-петнадесет метра и се разделяха в множество клони, които напомняха на Ким за свити пръсти. А сенките между тях изглеждаха неестествено празни. Като че ли цялата гора представляваше фалшив декор, издигнат пред непробиваема стена.

Полянката постепенно се изпълни с огромни, загърнати в черно фигури, запътили се към конете си. Ким преброи всичко на всичко шестнадесет. Имаше нещо странно у тези воители — движенията им сякаш бяха подчинени на някаква абсолютна икономичност. Отново му напомниха работи и по гърба му плъзна студена тръпка.

— Изпий това — каза Карт. — Ще ти върне силите.

Черният рицар държеше купа с димяща безцветна течност.

— Какво е? — подозрително сбърчи нос Ким.

— Нещо, което ще ти помогне — отвърна мъжът. Направи недвусмислен жест към купата, очевидно очаквайки подчинение, и

Ким чинно я доближи до устните си. В последния момент обаче се поколеба дали да отпие.

— Темистокъл каза ли как е сестра ми? — опита се да спечели малко време.

— Не зная за това. Заповедите ми са да те придружа до Моргон, това е всичко. Негово Височество те очаква. Той ще ти каже каквото трябва да знаеш. Хайде, изпий това.

Рязката смяна на тона дойде неочаквано за Ким. Той предпазливо отпи една глътка. Вкусът ѝ бе приятен, пикантен, малко като пилешка супа, но по-одимена. Пи бавно, на малки-малки глътки.

— Благодаря — каза той. — Това не беше лошо.

Карт метна паницата зад себе си с безразличие.

— Ако най-сетне си готов, да потегляме — каза той. Гласът му бе изгубил всяка следа от дружелюбие и сега звучеше студено и саркастично.

Ким се втренчи в безизразния метален визьор на черния рицар и почувства напиреща вълна от страх. Ръката му неволно се премести към колана, където трябваше да е бластерът му. Въздъхна с облекчение, когато напипа цевта. Не знаеше точно защо се чувства заплашен, но ако тези рицари си мислеха, че имат в ръцете си безпомощна жертва, чакаше ги голяма изненада.

Очите на Карт проследиха движенията на Ким. За миг рицарят се спря неподвижно. После направи крачка назад и обърна поглед към Ким, който почти очакваше да му наредят да предаде оръжието си. Черният рицар обаче се задоволи само с поглед, върна се при коня си и се качи на седлото.

Последва кратка команда и те тръгнаха. Конете оформяха две колони от двете страни на каруцата. Движеха се в тръс през гората и всеки път, когато каруцата минаваше през неравности — дупка, корен или клони — Ким подскачаше с нея, потискайки стон на болка. Накрая стигнаха до тясна мочурлива пътека.

Момчето беше в лапите на парализираща умора. В главата си чуваше жужене като от рояк пчели, а крайниците му сякаш бяха притиснати от скали. Мъгли покриваха пътя като сив, дълбок до глезените килим, а гората сякаш бе стиснала сенките с невидими пръсти. Объркан, Ким тръсна глава и потърка очи. Имаше чувството,

че от слепоочията му струи треска, обхващаща цялото му тяло, а глухият барабанен тропот на конските копита ехтеше в ушите му.

Ким простена. Гърлото му бе напълно пресъхнало, сякаш бе нагълтал памук, но бе твърде изтощен, за да поиска вода от рицарите. Някъде изпищя птица и по гърба на момчето пробягаха ледени тръпки.

Погледът му се замъгли — дърветата, клоните, хрусталаците и дори сенките между възлестите дънери се покриха с непроницаем воал. Гората оредя и отстъпи място на скалист, неприветлив пейзаж, обветрен от мощни пориви на вятъра. Каруцата, която все тъй скърцаше по пътя, се удари в нещо на земята. Един от черните рицари се обърна в седлото си и погледна Ким през тесните процепи на визъора си. Очите му бяха черни. Без зеници, без ириси — само два бездънни черни кладенеца.

Ким пропадна в трескав ступор, тормозен от студ и кошмари. Каруцата се движеше по неравната земя, изпъстрена с каменисти полета. Момчето имаше неясно впечатление, че пътуват през странен пейзаж от бълбукащи тресавища, голи пустини и ветровити скалисти склонове. След известно време въздухът осезаемо се разреди и застудя. Мъглата в краката на конете се превърна в безбрежен бял облак. Треската му не отмина до изгрева. Нощта постепенно отстъпи пред болнавата зора и мъглите сякаш с нежелание се отдръпнаха.

Карт дръпна юздите на коня си и изчака рицарите да го подминат.

— Пристигнахме. Замъкът Моргон.

Ким вдигна глава уморен и погледна натам, накъдето сочеше ръката на Карт. Конете се движеха по стръмна, лъкатушеща планинска пътека. Скалата изглеждаше гладка като стъкло и по развалините не растеше и стръкче трева. В края на пътеката стърчеше цитаделата, черна и заплашителна. В долината под тях настъпи утрото.

Пръстите на Ким се впиха в дървото. Замъкът бе огромен. Нямахше прозорци или балкони — само един гигантски портал във формата на полукръг с ръждясалите зъби на подвижна решетка отгоре и ред тесни отвори със заострени арки.

Моргон. Името звучеше зловещо. Ким затвори очи и опита да си припомни Темистокъл. Лицето на милия старец не подхождаше на мрачната крепост.

— Това е...

— Моргон — потвърди Карт. Нетърпението в гласа му не можеше да се сбърка. — Крепостта на Негово Височество.

— Но тя е толкова... всичко е много по-различно, отколкото си го представях.

Карт кимна.

— Разбира се. Все пак трябва да се защитаваме. Тепърва ти предстои да се запознаеш с красотите на земята ни. Но Моргон е различен. — Той се поколеба за миг, направи неясен жест с дясната си ръка и продължи: — За наша защита е. Нали разбираш? Последният ни бастион. Място, където сме в безопасност от враговете ни. Ако Моргон не съществуваше, щяхме да сме безпомощни.

Ким мълчеше. Думите на Карт звучаха логично. Темистокъл също бе споменал за злите сили, срещу които имаха нужда от закрила. Може би черният рицар бе прав. Може би Моргон беше данъкът, който Вълшебна Луна плащаше за безопасността си. Една бойна крепост нямаше как да е нещо красиво. Въпреки това безпокойството му растеше с приближаването на портата.

Опита да погледне отвъд арката на портала, но виждаше само черни сенки и размазани форми. Когато каруцата премина под решетките, Ким забеляза, че стените са дебели поне десет метра. Карт не преувеличаваше. Моргон наистина представляваше бастион. Не можеше да си представи сила, способна да преодолее тези стени.

Рицарите спряха, а с тях и каруцата. Карт скочи от седлото, направи няколко крачки към нея и протегна ръка към Ким.

— Ела. Негово Височество те очаква.

Карт отвори една малка, обкована с желязо врата и без да каже нищо, пристъпи встрани.

Зад вратата имаше тесен коридор, където горящите факли създаваха вълни от светлина и сенки. Карт постави ръка на рамото на Ким и го бутна вътре. Момчето се запрепъва по каменния под, блъсна се в стената и се завъртя вбесено. Черният рицар затвори вратата зад себе си, плъзна тежкото резе на мястото му и посочи надолу по коридора.

— Върви!

Ким се поколеба. С една стъпка рицарят се озова до него, приведен, за да не удари шлема си в ниския таван. Дори така той се извисяваше над момчето с почти метър.

Ръката на Ким се плъзна надолу към бластера.

Не, това бе неразумно. Вероятно поведението на Карт си имаше обяснение. Може би се бе случило нещо, което да го оправдае. Момчето реши да престане да се дърпа и тръгна надолу по каменния коридор.

Стигнаха до високо стълбище с тесни, изтъркани стъпала. Изкачиха ги, минаха през още една врата и се озоваха в огромна празна зала.

— Чакай тук — нареди Карт. — Ще уведомя Негово Височество за пристигането ти.

Преди Ким да успее да отговори, рицарят изчезна през една врата в отсрещната стена. Първоначалният страх на момчето се превърна в гняв. Темистокъл щеше да отговаря на някои наистина неприятни въпроси!

Той се втренчи възмутен във вратата. Известно време го изкушаваше идеята да наруши заповедта на Карт и да го последва, но се отказа. Нямахше как да знае дали Темистокъл въобще го чака зад тази врата, а и Ким нямаше желание да се лута из мрачните коридори на тази крепост, докато се изгуби.

Любопитството надделя и той зараглежда залата.

Нямаше много за гледане. Подът бе застлан с тъмни, подобни на огледала плочки. Ким ги усещаше като стъкло под ботушите си и виждаше разкривеното си отражение в тях.

Момчето бе шокирано от външния си вид. Униформата му на летец бе разкъсана, изцапана с пръст и кръв. Лицето му изглеждаше уморено и изпито и около врата му имаше кървава превръзка. Ким я докосна с ръка и се зачуди защо не усеща болка. Карт се бе погрижил за раната и бе му дал онази напитка, след което дойдоха кошмарите и треската. Раната обаче явно бе заздравявала.

Ким коленичи, разви превръзката и докосна кожата си. Усети тънък, едва осезаем белег отляво на врата си, стигащ почти до ухото му. Изправи се, хвърли марлята и мислено се извини на Карт. Една нощ на трескави кошмари бе малка цена за толкова бързо възстановяване.

Пронизителен звук на тромпет изпълни залата и Ким се обърна стреснато. Стените тук бяха от същия абсорбиращ светлината черен камък като външните стени на Моргон, но на едната имаше дълъг и

тесен прозорец. Ким отиде там, облегна се на перваза и се взря в просторния вътрешен двор. Небето още бе облачно, но големият правоъгълник бе осветен от безброй мъждукащи факли и мангали. Отряд рицари тренираше и маршируваше под гърлени команди. Появиха се още рицари, после още и още, докато дворът загъмжа от едри бронирани фигури.

— Вече можеш да дойдеш.

Ким се извърна изненадан. Карт стоеше на няколко крачки от него, а погледът му се движеше между момчето и прозореца. Мислите му бяха непроницаеми.

— Негово Височество те очаква.

Ким подмина черния рицар и пристъпи през вратата. Следваха още един коридор, ново стълбище и накрая малка стая със стена, покрита изцяло с тежки черни кадифени завеси. Карт ги дръпна настрани и махна с ръка на момчето да влезе.

Пред погледа му се откри огромна зала. Високи, гладки и черни колони подпираха сводестия таван. Пред всяка от тях стоеше по един безмълвен, неподвижен черен рицар. По стените висяха тъмни гоблени и ужасяващи оръжия. Ким долавяше останалите подробности, но неясно. Като че бе хипнотизиран, а очите му бяха неустойимо привлечени от огромния черен трон в другия край на залата. До подиума водеше внушително стълбище. Ръбовете на стъпалата бяха разкривени. А най-отгоре...

Ким пристъпи към трона, след което спря, стисна юмруци и зяпна невярващо в брадатия старец, седнал на него. Лицето му беше това на Темистокъл — всичко съвпаднаше, до най-малката бръчица.

И все пак не беше Темистокъл.

— Ти не си Темистокъл — каза Ким.

Секундите минаваха, докато старецът го гледаше безмълвно.

— Така е — изрече след известно време.

Момчето си пое дълбоко дъх. Сега всичко му стана ясно. Черните рицари. Студът, блатата, мъглите, мракът, тегнещ над тези земи и ужасяващата крепост — изведнъж всичко доби смисъл. В залата бе тихо. Ким никога не бе усещал подобна тишина през живота си.

Той събра целия си кураж, направи още една крачка напред и повтори:

— Ти не си Темистокъл. — След което, с цената на невероятни усилия, добави: — Ти си Бораас.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Бораас се усмихна. Златните пръстени по ръцете му заблещукаха, когато стисна облегалките на трона си и се наведе напред.

— Да — отвърна той. — Аз съм Бораас. И те приветствам с добре дошъл в замъка Моргон, Ким. Наложил ми се да те чакам дълго време.

— Мен?

— Теб или някой като теб — това е без значение.

— Но...

Бораас направи величествен жест.

— Търпение, Ким. Всичко с времето си.

Ким тропна с крак.

— Не искам да знам. Искам...

— Тишина! — прогърмя гласът на Бораас. — Не направих така, че да дойдеш при мен, само за да спориш.

— Ти си ме довел тук? — На Ким му призля.

Бораас сви рамене.

— Разбира се. Нямах да си при мен, ако не го исках. Никой не влиза в моите владения против волята ми. Позволих си леко да отклоня курса на абсурдната летяща машина, с която пристигна.

— Ти си бил? — извика Ким. Спомни си невидимата сила, която издърпа „Пепелянка“-та встрани и почти му струва живота. — Значи на теб трябва да благодаря за катастрофата — добави гневно.

Устните на Бораас се извиха в тънка усмивка.

— Тц, тц, тц. Няма нужда да ми благодариш за катастрофата. Вместо това ми благодари за това, че ти спасих живота. Ако барон Карт и хората му не бяха отишли там навреме, щеше да загинеш.

— Барон Карт?

— Да, точно така. Винаги посрещам гостите си подобаващо. Ти обаче, изглежда, не оценяваш оказаната ти чест. Барон Карт е най-

приближеният ми съветник. Приеми това, че изпратих него, като знак за уважението ми.

Ким хвърли поглед на черния рицар и пак се обърна към Бораас.

— Какво искаш от мен? — попита го.

— Проницателен въпрос, Ким. За нещастие отговорът му е потруден от задаването му.

Момчето изглежда недоверчиво магьосника. Не можеше да не си спомни думите на Темистокъл за Бораас. А след скорошните си премеждия бе още по-решен да внимава. Щеше внимателно да преценява всяка дума на магьосника, преди да отговори.

— Брат ми ти е говорил за мен, предполагам — каза Бораас.

— Твоят... брат? — запита Ким шокиран.

— Разбира се — кимна Бораас. — Темистокъл и аз сме братя. Много различни братя, трябва да призная. Пътищата ни се разделиха преди много, много време.

Разбира се. Това обясняваше защо Темистокъл и Бораас си приличаха толкова. Ким бе сигурен, че би се сетил и сам.

— Да, прав си. Каза ми за теб — отвърна момчето. — Също така ми каза, че си пленил сестра ми.

Бораас махна пренебрежително с ръка.

— Темистокъл никога не пропуска възможността да ме очерни.

— Не е ли вярно?

— Сестра ти е тук — сви рамене Бораас. — И е вярно, че не може да напусне замъка Моргон... преди да са се случили определени неща.

— Ребека е тук? — извика Ким. — Искам да я видя!

— Всичко по реда си, моето момче. Ще видиш сестра си, когато му дойде времето. Сега обаче ми се ще да ми кажеш защо те е повикал Темистокъл.

— Знаеш също толкова добре, колкото и аз.

— Не знам, нито пък ти. Само си мислиш, че знаеш — поклати глава Бораас. — Но каквото и да ти е предложил, аз ще ти предложа повече. Присъедини се към мен и ще имаш каквото си поискаш — власт, богатства, вечен живот... Всичко, което можеш да си представиш.

Ким се вгледа объркан в магьосника. Едно нищо и никакво безпомощно хлапе, в плен на крепостта и черните ѝ рицари — а ето че

Бораас му предлагаше съюз.

— Ти... — заекна момчето. — Ти искаш...

— Искам теб! — изрева Бораас. — Твоята дума и верността ти. Враждата с брат ми продължава вече безброй години. Уморих се да се защитавам постоянно от сплетните му, да не знам дали замъкът и земите ми са в безопасност. С теб победата ми е сигурна. Темистокъл не ще може да устои на обединената ни мощ.

— Обединена мощ? — Ким не можеше да повярва.

Тънката усмивка отново заигра по устните на Бораас.

— Знам какво си мислиш. Но грешиш. У теб има сили, които спят — може би по-големи от всичко, за което Темистокъл някога е мечтал. Но не можеш да ги пробудиш сам. Заедно ние сме могъщи, Ким. Всемогъщи!

Ким потрепера. Пред очите му премина видение — сивите, излинели ширини на Царството на Сенките. Видя как то расте, как прелива през върховете на Планините на Сянката като вълна, задушавайки всичко... Как обгръща страна след страна и свят след свят, докато накрая целият всемир се сгърчи в плен на страха и страданието.

— Няма да стане! — изрече накрая.

Бораас не изглеждаше никак изненадан. С усмивка заразглежда един от инкрустираните със скъпоценни камъни пръстени на ръката си.

— Очаквах този отговор — отвърна спокойно. — Поне в началото. Ала имаме време.

Ким преглътна с усилие.

— Време?

— Аз съм изключително търпелив, Ким — каза меко Бораас. — Ще имаш възможност да преосмислиш решението си.

— Няма да стане! — повтори решително момчето. — Можеш да ме хвърлиш в тъмниците си за десет години и пак няма да се бия на твоя страна.

— Сигурно. Но може би след двадесет... или след сто? Ким, имаме цялото време на света. — Доволен, Повелителят на Сенките се озъби в неприятна усмивка.

— Половината работа е свършена — продължи той с делови тон. — Просто още не го знаеш. Вече започваш да ме мразиш. О, още не го

усещаш, но скоро ще те докосне — растящата омраза, която се промъква неумолимо и става все по-силна и по-силна.

Лицето на Ким придоби цвета на тебешир.

— Ще се съпротивляваш — говореше Бораас, — но това няма да ти помогне. Ще седиш в мрачен, тих затвор, сам с ненавистта си и след време няма да мислиш за нищо друго, освен за това, което съм сторил с теб и сестра ти. Тогава ще започнеш да кроиш планове. Планове за бягство. Никога няма да успееш, нали знаеш. В един момент ще започнеш да планираш убийството ми. Ще мислиш само и единствено за омразата и отмъщението си. И тогава, Ким, ще си готов.

Бораас се приведе напред и подпря брадичка на сплетените си длани.

— Да, Темистокъл е прав. Моето владение е на Сянката, на злото. По един или друг начин, Ким, ти ще ми принадлежиш!

— Спри! — изкрещя момчето. Покри уши с ръце и се наведе, сякаш изпитваше болка. — Спри!

Смехът на Бораас прокълбна зловец.

— Вече го чувстваш, нали? Но още не си готов. — Той се обърна към пазачите. — Отведете го!

Ким реагира светкавично. Облечена в черна ръкавица ръка посегна към него, но той я блъсна встрани. В следващия миг лазерният му пистолет бе в ръцете му.

— Спрете на място! — изкрещя момчето.

Бораас се засмя ехидно.

— Хванете го! — нареди той.

Един от рицарите пристъпи напред и Ким натисна спусъка.

Нищо не се случи.

Момчето зяпна невярващо пистолета си. Натискаше спусъка отново и отново, ала смъртоносният светлинен лъч така и не се появи.

— Глупак! — присмя му се Бораас. — Мислиш ли, че щях спокойно да си седя тук, ако оръжията ти работеха? Защо, мислиш, превозното ти средство отказа? Технологията ти е безполезна в моите владения. — Отново се засмя, а после лицето му изведнъж стана сериозно. — Ако искаш да си играеш със смъртоносни лъчи — моля, заповядай!

Ръцете на Бораас се изстреляха напред като две тънки змии. Припукващи зелени искри пробягаха по пръстите му и се насочиха

като лазерни лъчи към Ким, събаряйки пистолета на пода.

Момчето изкрещя и се запрепъва назад, стискайки обгорената си ръка. По цялата ѝ дължина, чак до рамото, се разля изпепеляващата вълна на агонията. Мускулите му загубиха всякаква чувствителност и ръката му се отпусна безжизнено.

Един от черните рицари сграбчи Ким, завъртя го грубо и го избута извън залата. Присмехът на Бораас го изпроводи до коридора.

— Отново ще се срещнем, Ким! — извика. — Може би по-скоро, отколкото би искал. Помисли си добре за съдбата, която те очаква... помисли си за моето предсказание.

Тежката завеса се затвори зад момчето и пазача, заглушавайки смеха на Бораас. Рицарят го поведе през лабиринт от стълбища и стаи, все по-дълбоко и по-дълбоко в крепостта. Ким дори не помисли за бягство. Знаеше, че няма да може да се измъкне от пазача си и ще свърши в безцелно бродене из коридорите на крепостта. Не, трябваше да изчака по-добра възможност.

Накрая стигнаха до коридор без прозорци, изпълнен с призрачна, блещукаща зелена светлина. По пода се валяха разлагащи се боклуци сред застояла вода. Вонята бе непоносима.

Рицарят отвори една тежка дървена врата. Зад нея се виждаха няколко стъпала, спускащи се към черна килия. От тавана капеше вода. Когато Ким пристъпи плахо вътре, един плъх мина по крака му, изписука и изчезна в тъмнината. Тогава вратата се затръшна зад него. Момчето остана на място, стисна юмруци и изчака треперенето в коленете му да отmine.

Бързо изгуби представа за времето и заспа на влажния каменен под. Подадоха му купа вода и парченца хляб през тесен процеп високо във вратата. Хлябът беше плесенясал, но въпреки това той го изгълта лакомо. Час подир час клечеше в пълния мрак на затвора си, кроейки безброй планове за бягство — до един перфектни и обречени на провал.

Накрая, когато заспа на пода за четвърти път, с болки в крайниците и чело, пламнало в треска, вратата на килията се отвори.

При скърцащия звук на пантите момчето се изправи рязко, макар и да се чувстваше на ръба на силите си. От коридора идваше слаба червеникава светлина и образуваше триъгълник на пода. В затвора му бе влязъл черен рицар.

— Ела. Негова Светлост иска да говори с теб.

Момчето послушно кимна и се изправи. Коленете му трепереха. Осъзна колко е изнемощял. Очите го боляха от светлината, а когато черният рицар го хвана за рамото и го блъсна напред, почти извика от болка. Щеше да падне, ако пазачът не го бе хванал.

Ким ядосано се освободи от ръката му и продължи без помощ. Кратка почивка по пътя би му дошла добре, но пазачът безмилостно го буташе напред.

Минаха през тронната зала и се изкачиха по тясно спираловидно стълбище. На върха му имаше врата, водеща до кръгла платформа на върха на една от кулите, обградена от каменен парапет.

Бораас стоеше там и го чакаше. Магьосникът носеше черен плащ, извезан със сребро. В ръка държеше тънък сребърен жезъл, подобен на скипър, около който се виеше стилизирана змия с широко отворена уста.

Момчето закри очи с длан, когато излезе на бледата дневна светлина.

— Е? — попита рязко Бораас. — Премисли ли?

Освобождавайки рицаря с жест, той мина покрай Ким и се облегна на парапета.

— Нямах намерение да отговориш — отбеляза той, разглеждайки момчето. — От това се страхувах. Може би ще трябва да те заключа за малко по-дълго. — Бораас завъртя жезъла между пръстите си, очевидно очаквайки отговор.

Ким продължи да мълчи упорито. Едно беше сигурно — Повелителят на Сенките не го бе извадил от килията му, за да си бъррят. Бораас искаше нещо от него — нещо, което не можеше да чака, въпреки че магьосникът се опитваше да го убеди в обратното.

— Надявам се, нямаш оплаквания от покоите си — подразни го Повелителят. — Замъкът Моргон не е бил предвиден за важни особи като теб. Но се стараем.

— О, да — отговори саркастично момчето. — И по-добре съм спал, но не бих искал да се оплаквам.

— Много забавно, Ким — засмя се Бораас. — Не съм сигурен дали това, което чувам, е куражът на мъж или твърдоглавието на дете, но започваш да ми харесваш. Ела.

Ким се подчини с нежелание. Магьосникът се завъртя, наведе се над каменния парапет и посочи с жезъла си на запад.

— Империята ми — каза гордо. — Всичко, докъдето поглед стига, принадлежи на мен. В тази долина няма никой, който да смее да се противопостави на моя заповед.

Стояха на върха на най-високата кула на крепостта. Гледката се ширеше надлъж и нашир, през просторните земи, гори, равнини и блата — чак до подножието на Планините на Сянката.

Ким се опита да прецени разстоянието до покритите със сняг върхове, но това беше невъзможно. Можеше само да види, че са много далеч — на три-четири дни път, ако не и повече.

Бораас последва погледа му.

— Мислиш си за бягство, нали? — попита снизходително. — Невъзможно е да напуснеш Моргон против волята ми. И други преди теб са опитвали.

Ким нямаше намерение да обсъжда въпроса.

— Какво искаш? — попита.

— Вече знаеш. Отправих ти предложение преди четири дни. Сега го повтарям.

— Отговорът ми продължава да е „не“.

Бораас се смълча. Повей на вятъра подхвана плаща му, разтвори го и за един кратък миг Ким успя да зърне блестящата черна броня, която магьосникът носеше.

— Много добре — каза накрая Повелителят. — Може би съм те подценил. Нека сме честни един с друг. Нямам толкова време, колкото ми се искаше да те накарам да повярваш.

— Това вече го знам — промълви Ким. — Иначе нямаше да ме повикаш.

Очите на стареца проблеснаха.

— Умно момче си ти, Ким. Даже прекалено умно. Но, както казах, ще съм честен. Имам скрит коз.

— Така ли било?

— Сестра ти.

Ким се шокира, но от устните му не излезе и звук. Можеше само да свие юмруци в ням гняв.

— Изрази желание да я видиш — присмя се Бораас. — Ще го изпълня. Може би след това ще разбереш ситуацията малко по-добре.

Той рязко отстъпи от стената и се запъти към вратата, давайки на Ким знак да го последва.

Минаха през безкрайни коридори, безбройни стаи и разклоняващи се проходи. Ким се опита да запамети пътя, но нямаше как. Моргон представляваше един гигантски лабиринт. Не можеше да си представи как черният маг и рицарите му се ориентираха в това място.

Спряха пред висока метална врата.

Никъде нямаше ключалка или дръжка. Бораас докосна вратата с жезъла си. Дочу се звън и плоската метална повърхност на вратата се плъзна встрани със съск.

Ким влезе в стая, по-различна от всичко, което бе виждал досега в Моргон. Стените бяха метални, а таванът, изглежда, представляваше едно-единствено куполообразно огледало.

Черната стена се разтвори и разкри четириъгълен черен пиедестал. Върху полираната му повърхност бе поставен голям черен ковчег. А в ковчега лежеше малка фигура.

— Ребека!

Бораас не се опита да скрие задоволството си.

— Да, Ким. Сестра ти. Искаше да я видиш, нали така?

Момчето направи крачка към нея и се сблъска с невидима стена.

— Какво си й направил? — попита с треперещ глас.

— Нищо — отвърна магъосникът. — И за да изпреваря следващия ти въпрос — няма и да й направя нищо. Тя спи. Това е всичко. — Устните му се изкривиха в свирепа усмивка. — Но не спи особено спокоен сън. Тялото ѝ спи, но умът ѝ е буден. — Той почука с пръст по слепоочието си. — И ще е в това състояние, докато аз пожелая. Само аз мога да я събудя. А решението е твое — изцяло твое.

Ким затвори очи. Опита се да си представи какво би било да лежи там, да чува и усеща всичко, но да не може да се движи — затворен в невидима тъмница. Четирите дни в килията на Бораас почти го бяха побъркали. Но това, което изтърпяваше сестра му, бе хиляда пъти по-лошо.

— Ти си... чудовище! — изкрещя момчето. — Извратено и зло! — Стисна юмруци.

— Наричаш мен чудовище? — изсмя се Бораас. — Съдбата на сестра ти лежи в ръцете ти, Ким. Трябва ми само една дума от теб и ще

я събудя. Още сега, ако искаш.

Изведнъж момчето разбра какво е имал предвид Повелителят на Сенките, когато му бе казал, че ще започне да го мрази. В него се надигна бясно желание да се хвърли към ужасния старец и да го удуши.

— Браво, Ким. Продължавай. На прав път си — подсмихна се Бораас.

— Не — отрони Ким с пресипнал глас.

— Мога да те чета като отворена книга. Няма нищо, което да можеш да скриеш от мен. Признай се за победен.

— Аз... — изстена момчето.

— Ти нямаш избор — продължи безмилостно Бораас. — Можеш да спасиш сестра си от това мъчение и да се присъединиш към мен доброволно, а можеш и да удължиш страданието ѝ, докато омразата ти вземе връх над теб. Нямам избор. — От гласа му изчезна и последната следа от приятелска закачка.

— Решавай! — натърти Бораас.

Ким беше парализиран. Гледаше стъкления ковчег и се чувстваше напълно безпомощен.

— Ребека... — прошепна. Очите му се изпълниха със сълзи.

Бораас изсумтя подигравателно.

— Виждам, че всичко това ти дойде малко в повече. Бидейки щедър, ще ти дам още един час да решиш. Но нито секунда повече. — Той вдигна жезъла си и блещукащата метална стена се плъзна между тях и ковчега. — Ела. Сега.

Ким се запрепъва навън от стаята, следвайки магьосника. Пред него се появи черен рицар, едва видим през сълзите.

— Заведи го до тронната зала — нареди Бораас. — И го наблюдавай внимателно.

Черният рицар постави тежката си бронирана ръка на рамото на момчето.

Бораас се обърна и си замина, а Ким и пазачът му се върнаха по пътя, по който бяха дошли.

Мислите на момчето постепенно се проясниха. Цялото му тяло трепереше. Гърлото му се бе свило, сякаш бе здраво зашито. Знаеше, че всяка дума на Бораас е истина. Нямахше избор.

Стигнаха до една стълбищна площадка. Ким се препъна, подпирайки се на стената в последния момент, за да запази равновесие. За малко да падне по стълбите. Бронираната ръка се плъзна от рамото му.

Момчето остана неподвижно за миг, обърна се настрани и се взря в безизразната метална маска.

— Мърдай! — нареди рицарят и ръката му се надигна в безмълвна заплаха.

Ким се обърна отново напред. Сложи крак на следващото стъпало... и заби лакти в гърдите на пазача си с цялата сила, на която бе способен.

По ръката му премина остра болка. Рицарят извика, завъртя се и падна назад. Затъркаля се с трясък по каменните стъпала, стигна подножието им и повече не помръдна.

Ужасен, Ким се взираше в неподвижното тяло. Нямахше намерение да наранява рицаря. Просто бе действал инстинктивно.

След като се огледа набързо, той се спусна надолу по стълбите, издърпа дългия колкото ръката му меч на рицаря и се затича.

Знаеше, че бягството му скоро ще бъде разкрито и ако черните рицари го настигнаха, щеше да е безпомощен, дори с това оръжие. Но поне нямахше да се даде без бой. Бораас дълго щеше да помни деня, когато бе пленил Ким.

Той профуча по тесните стълби, зави в един страничен коридор и продължи да тича, без да спре дори веднъж да си поеме дъх.

Пред него мъждукаше сивкав полумрак. Ускорявайки темпо, момчето изтърча под една ниска арка и се озова на тясна обветрена бойница.

Трудно бе да се каже кой се изненада повече — Ким или черният рицар, който внезапно се изпречи на пътя му. Точно както предния път, момчето реагира инстинктивно. Отскочи настрани, изрита рицаря в пицяла и вдигна меча си. Рицарят се препъна назад, парира удара със собственото си оръжие и гневно изръмжа. Когато остриетата се срещнаха, от тях изскочиха искри. Силата на сблъсъка запокити Ким в стената. Той се наведе бързо — черният меч на врага удари по камъка и издрънча силно, после се завъртя обратно и отново се спусна.

Момчето отбягна пронизващия удар в последния момент и се опита да удари нападателя си по ръката, едва избягвайки поредната

атака.

Черният рицар го притисна назад с яростна поредица удари. Ким се отбраняваше както може, но скоро усети, че няма шанс срещу такъв противник. Ръцете го боляха от силата на ударите, които безмилостно валяха върху му. Гърбът му вече се намираще близо до стената между бойницата и вътрешния двор.

Несигурна стъпка назад и Ким загуби равновесие върху хлъзгавата земя. Рицарят изрева триумфално, вдигна високо оръжието си за смъртоносен двуръчен замах и връхлетя момчето.

Ким мълниеносно се сви на кълбо, завъртя се и изрита бронираната фигура в гърдите с двата си крака. Гигантът се изтърколи покрай него и полетя през парапета, понесен от инерцията на тежкия си меч. Ужасяващ крясък разкъса въздуха, последван от глухо тупване.

Ким нямаше време да се наслади на победата си. Няколко черни рицари го приближаваха. Ето защо скочи на крака, гмурна се под едно бързо спускащо се острие и се затича по-бързо, отколкото някога го бе правил през живота си. Отвори една врата с удар и нахълта в късо, заоблено преддверие, завършващо със стълбище, в горния край на което се виждаше заключена врата. Момчето стигна със скокове до най-горното стъпало и се обърна. Плоската страна на меча му срещна с трясък шлема на един от преследвачите. Рицарят се препъна назад от яростта на удара и падна надолу по стълбите, поставяйки началото на верижна реакция. За един кратък момент преддверието бе задръстено от махащи крайници и бронирани тела.

Ким неуспешно се бореше с ключалката, за да отвори накрая вратата с отчаян ритник. Рицарите завиха от яд, когато видяха, че жертвата им не е приклепена и ще се измъкне. И възобновиха преследването, като се спуснаха нагоре по стълбите.

Междувременно момчето продължаваше да бяга. Силата му намаляваше и мечът в ръката му натежаваше с всяка изминала секунда. Завиваше покрай ъгли, прескачаше прагове и пресичаше просторни празни зали.

Накрая внезапно се оказа сам. Залата зад него пустееше. Чуваше единствено собственото си измъчено дишане.

Спря, напълно отмалял. Стаята се въртеше около него. Той се свлече до стената — сърцето му биеше толкова силно, че чак го болеше, а кръвта бучеше в ушите му. Той отвори с мъка очи, примигна,

за да ги прочисти от сълзите, огледа се внимателно и отново затича. За момента преследвачите му го бяха изгубили, но това не значеше, че е в безопасност. Тъкмо обратното — Бораас щеше да нареди да обърнат всеки камък в крепостта му, веднага щом чуеше за бягството на Ким.

При мисълта за магьосника вълна от студена ярост връхлетя момчето. Като отрова в него се разля някакво непознато чувство. Ким осъзна, че за пръв път в живота си мрази някого от дъното на душата си. Предсказанието на Бораас бе на път да се сбъдне. Тази омраза щеше да го погълне целия, ако ѝ се оставеше. Трябваше да се измъкне оттук на всяка цена.

Пред него се появи поредната врата. Ким затаи дъх и се заслуша, а после внимателно натисна дръжката. Ръждясалите панти изскърцаха толкова силно, че той подскочи. Зад вратата се откри още една бедно обзаведена стая. Момчето я заоглежда нервно. На едната стена висеше огромно огледало в златна рамка, а на плочките пред него бе начертана петолъчна звезда. През прозорец от южната страна на стаята се лееше слънчева светлина.

Ким заключи вратата след себе си и изтича до прозореца.

Хвърли поглед към гладкото черно стъкло на огледалото. Образът му в него беше мрачен и призрачен като всичко останало в Моргон. Приличаше на неясна сянка и дори блещукащата златна рамка по-скоро поглъщаше, отколкото отразяваше слънчевата светлина.

Внезапно Ким се почувства силно замаян. Спъна се, падна по лице и стоя известно време на пода, зашеметен и объркан. Когато се поуспокои, сграбчи перваза, изтегли се нагоре и погледна през прозореца. Стената на крепостта се спускаше право надолу поне десет метра. Под нея земята бе осеяна със заострени скали, досуц като отворените челюсти на чакаща в засада акула. Но точно под прозореца, в основата на черната стена, имаше малък полукръг равна, песъчлива почва.

Ким нямаше избор. Вероятно нямаше да оцелее след скок от такава височина, но този край му се струваше по-милостив от това, което Бораас му готвеше. Метна меча си през прозореца, застана на ръба и се хвърли от другата страна.

ПЕТА ГЛАВА

В последния момент Ким се опита да смекчи удара, като се претърколи, но закъсня и се удари в земята със страхотна сила. Заби се в стената на крепостта и загуби съзнание.

Когато отвори очи, слънцето се бе изкачило високо в небето. Дясната му ръка пулсираше, а в главата си чуваше рев. От прехапаниа му език устата му се бе напълнила с кръв, а челото му пареше.

Момчето отвори очи, потръпна от ярката слънчева светлина и обърна глава настрани, стенойки. Лежеше в основата на стената с опънати крака и ръце. Черната каменна стена бе надвиснала над него, а прозорецът, откъдето бе скочил, му се струваше безкрайно далеч.

Оцеляването му бе цяло чудо. Той докосна ранената си ръка и проследи с пръсти дълбоката резка от лакътя до началото на дланта. Болеше, но сякаш нямаше счупени кости. Стисна зъби, сви предпазливо юмрук и подпря гръб на стената. Камъкът бе студен, въпреки че слънцето го нагриваше през целия ден.

До слуха му достигна слаб звук. Затвори очи и се концентрира. Над него отекваха хаотични викове. Някой изрева команда и той чу трополенето на десетки тежки ботуши.

Цялата крепост бе на крак. Въпреки това обаче Ким не можа да потисне самодоволната си усмивка. Бораас със сигурност беснееше. Вероятно в този миг разпращаше бронираните си роби да търчат из подземните тунели и коридори като подплашени пилци.

Притиснал ранената си ръка към тялото, Ким се изправи. Трябваше да излезне от това място колкото се може по-скоро. Рано или късно Бораас щеше да разбере, че се е измъкнал от Моргон. Вдигна меч си и веднага го пусна разочаровано. Острието се бе пречупило, но пък и с тази ръка едва ли би могъл да се възползва от него. Затърси път за бягство към долината. От тази страна скалистият склон беше стръмен и пълен с цепнатини, ждрела и назъбени възвишения. Би било твърде рисковано да се спуска сега, с тази безполезна ръка и цяла

сюрия изроди, дишащи му във врата. Не, имаше само един път към долината — този, по който го бяха довели.

Мисълта не го зарадва. Лъкатушешката планинска пътека предлагате малко прикритие, а времето му изтичаше. Ким се приближи към стената на крепостта и хвърли последен поглед към прозореца над него. После започна да се движи по нея опипом, служейки си с лявата ръка. Бе избрал обаче погрешната посока и трябваше да обиколи замъка Моргон почти изцяло, преди да види входната арка. Ръждивите портикули бяха спуснати. Нямаше жива душа, но това не значеше нищо, защото зад тесните процепи от двете страни на портата незнаен брой очи можеха да наблюдават земите отвъд.

Ким се позабави, внимателно оглеждайки бойниците. Сега там нямаше никого. Може би Бораас бе извикал всичките стражи по стените да помагат в претърсването на замъка. Така или иначе, от дългите размисления нямаше смисъл. Всяка секунда увеличаваше шанса Бораас да достигне до правилното заключение и да вземе необходимите мерки.

Твърдо решен как да действа, Ким се отлепи от стената и започна спускането си. Първите петстотин метра бяха най-дългите в живота му. Все обръщаше поглед назад към портата в очакване отряд черни рицари да изскочи оттам.

Момчето стигна до първия завой, скри се зад една от гигантските канари до пътя и застина, затаило дъх. Единствените звуци бяха собственият му див пулс и воят на вятъра по скалите и през цепнатините.

Ким излезе от прикритието си, отново погледна през рамо и продължи.

* * *

Сумракът се топеше, когато Ким достигна полите на планината. От мочурищата се надигна тъмна мъгла, а с нея — пронизващо студен вятър. Момчето едва намираше сили да движи краката си.

Пътят рязко свърши. По ръба на скалата земята рязко се накланяше и пред Ким се ширнаха равни тресавища, пълни с танцуващи мъгли и студен, влажен въздух. Земята попиваше вода и

всяка от стъпките му оставяше вдлъбнатина, която бързо се превръщаше в локвичка. Преследвачите му не можеха и да мечтаят за по-ясни следи.

Той спря да помисли за момент, събу ботушите си и продължи бос. Така следите му бяха много по-незабележими. Ако имаше късмет, преследвачите му щяха да ги пропуснат в сгъстяващия се мрак.

Теренът постепенно стана непроходим. Дърветата се гушеха все по-близо едно до друго и на някои места трънакът бе толкова гъст, че Ким бе целият изподран и кървящ, а униформата му стана на парцали.

Момчето се оглеждаше, несигурно какво да прави. Наляво се виждаше блещукащата повърхност на езерце, оградено от гора, по чийто бряг се виеше тясна пътека. На Ким му се стори, че от другата страна на водата се вижда пролука сред дънерите. Смени посоката, ругаейки тихо, докато драпаше през гъсталака и преплетените корени. Най-сетне се озова на ръба на водата. До момчето достигна слаба миризма на гнило.

Насочи поглед на запад. На бледата лунна светлина Планините на Сянката се виждаха лесно — отсичаха света като непреодолимо острие чак до звездите. В небето нямаше и един облак, но Ким пак не можеше да види върховете.

Да изкатери тези планини внезапно му се стори абсурдно. Ала Ребека бе намерила път и той също щеше да го направи. Ким обиколи езерото до другата страна и пак се промъкна в гората. Лунната светлина се отразяваше едва-едва от водата и му даваше твърде смътна представа за обкръжението му. С протегнати напред ръце, досущ като слепец, момчето продължи напред.

Блъсна се в дърво, одраска бузата си и се докосна до нещо топло и космато. Някакво неописуемо грозно създание изтърча покрай него с писукане. Ким потрепери. Внезапно се почувства благодарен за ограничената видимост. Пътечката се усукваше между дърветата и накрая свърши, пресичайки се с широк горски път, затлачен с трева и мъхове. Ким се поколеба. По този път можеше да се придвижва много по-бързо, но щеше да е изцяло на открито.

Бързо взе решение и стъпи на пътя, водещ на запад. Ударената ръка го болеше, но тук поне вървенето беше много по-лесно. Бяха минали десетина минути, когато чу шум. Обърна се и замижа.

Черната сянка едва се виждаше на фона на нощната гора и ако един заблуден лъч светлина не се бе отразил в металната броня, Ким вероятно не би усетил опасността, преди да стане твърде късно. Хвърли се встрани от пътя, гмурна се стремглаво в трънливите храсти и се плъзна зад едно дърво.

Черният рицар изтрополи покрай него. Копитата на коня му преобърнаха земята точно до Ким и на него му се стори, че е зърнал черните очи зад маската. Рицарят обаче продължи нататък, без да спира.

Ким въздъхна с облекчение. На косъм! Ако бе реагирал само секунда по-бавно, щеше да бъде прегазен. Заплахата обаче не бе отминала — земята под него завибрира. Глухият барабанен тътен провъзгласи приближаването на цял отряд конници.

Момчето надигна предпазливо глава.

Това не можеше да е на добро.

Пет, седем... повече от десет рицари в черна стоманена броня галопираха по пътя към него. Явно първият рицар бе разузнавач, последван сега от главната част. Множеството не се движеше и наполовина толкова бързо, колкото разузнавача, но определено търсеха момчето. Бораас най-сетне се бе досетил как стоят нещата и навярно бе пратил цялата си армия да претърсва лесовете и блатата около Моргон.

Ким се сниши на длани и колене и се промъкна обратно в гората. Една ръка докосна стъпалото му, отдръпна се и после стисна здраво глезена му.

Момчето се вцепени.

— Нито гък! — изсъска някой зад него. — Черните дяволи имат уши на рисове! Достатъчно е само да хлъцнеш и ще им паднем в ръцете.

Някой го издърпа грубо на крака. Ким едва различаваше слабоватата фигура с рехава коса и очи, които проблясваха полустраховливо, полунасмешливо.

— Хайде!

Спасителят му го грабна за ръката и двамата избягаха още по-навътре в гората. Беше тъмно и Ким недоумяваше как неговият водач изобщо вижда нещо.

Няколко стъпки по-нататък вече стояха на брега на езерце с формата на бърбрек. Когато Ким и водачът му излязоха от гората, роякът водни кончета, трепкащ над водата, се разпръсна. Момчето освободи ръката си, останало без дъх.

Този бяг тотално го бе изцедил. Понечи да благодари, но се задави и започна да кашля.

— Май не си в много добра форма, а?

— Съм — успя да каже Ким в промеждутъка между кашлицата и опитите да си поеме дъх. — Само дето... е, добре де, прав си — ухили се накрая. — Не съм в много добра форма. Но това е дълга история.

Ким се възползва от случая да огледа мистериозния си спасител по-отблизо. Момчето едва ли бе по-голямо от него. Дългата му коса висеше на влажни кичури до раменете, а на сребрилата светлина кожата му изглеждаше неестествено бледа. Бе наметнало някаква дрипава дреха, която приличаше на торба, така че се виждаха само ръцете и ходилата му. Изражението му бе сериозно, но не и враждебно.

— Какво си ме зяпнал така? — попита той. — Не си ли виждал друго момче?

— Тъъ, да, разбира се — отвърна глупаво Ким. — Но никога някой като теб, честно казано.

— А, мерси много — каза момчето. — Много си мил с тоя, дето ти спаси живота.

— Не. Имам предвид, да. Само дето, такова, всичко ми дойде в повече и...

— Ще ми разказваш по-късно — прекъсна го момчето. — Трябва да се размърдаме. Тия черни дяволи не са глупави. Ако разберат, че съм те спасил...

Той прокара палец през гърлото си. За секунда на Ким му се стори, че вижда тънки, прозрачни ципи между пръстите на момчето.

Двете момчета отново закрчиха.

— Във всеки случай — натърти Ким, — искам да ти благодаря. Без твоята помощ сега сигурно щях пак да съм на път към тъмниците на Бораас. Между другото, казвам се Ким.

— Аз съм Адомат — каза момчето, — но приятелите ми ме наричат Адо, за по-кратко. Така не е толкова официално.

Той се обърна и нагази в гъсталака. Вървеше толкова бързо, че Ким едва го догонваше.

Тичаха още четвърт час, постоянно сменяйки посоката. Адо изглеждаше дезориентиран, което на свой ред напълно объркваше Ким, въпреки че по негова преценка още се движеха на запад. Прецапаха един кален поток, повървяха по протежение на западния бряг и най-накрая стигнаха до още едно езеро. Адо накара Ким да спре с тих жест, затършува до един храст и после го прикани, сочейки към тъмната, кръгла шахта, която сега се виждаше под растението.

— Пристигнахме.

Ким се взря надолу. Добре утъпкани стъпала от пръст водеха под земята.

— Там долу? — попита недоверчиво.

— Най-доброто, което мога да предложа — кимна Адо. — Но ако предпочиташ Моргон... — Сви рамене, дари Ким с подигравателен поглед и изчезна.

Ким побърза да го последва. Стълбицето продължаваше надолу още три-четири метра, после зави рязко и свърши в подземна стаичка. Адо се позабави малко в мрака, докато успее да запали една факла.

Ким примижа.

— Сядай — каза Адо. — Сигурно си уморен. Ще видя дали мога да ти намеря нещо за ядене.

Посочи му ниска масичка с няколко столчета около нея и изчезна в съседната стая. Ким чу тракането на тигани и тенджери. Седна, подпря ръце на масата и се заоглежда любопитно. Нямаше много за гледане. Черни корени пробиваха стените, тавана и пода на стаичката. Освен масата, имаше и тежък сандък с желязна обковка и три ниски, неудобни на вид легла.

Адо се върна. Ким с благодарност пое купата студена супа и клисав хляб и лакомо започна да яде.

Спасителят му го гледаше смаяно, но учтиво не продума, докато Ким не си довърши яденето, омитайки и последната трохичка на масата.

— Май си бил доста гладен.

— Можеш да се обзаложиш — ухили се Ким. Облегна се колкото се може по-назад в неудобния стол и попита:

— Защо ми помогна?

Адо се поколеба за миг, почуквайки с пръсти по масата. Сега Ким видя, че фините, прозрачни ципички между пръстите му наистина

съществуваха.

На светлината забеляза и други странни неща. Косата на домакина му бе почти бяла и в нея блещукаха ярки песъчинки в зависимост от посоката на светлината. Клепачите му бяха прозрачни като на риба, а и косата му всъщност не беше коса, а тънки водорасли.

Нямаше нокти и на врата му се виждаха два реда тънки успоредни белези, като че ли останали от някогашни хриле.

Внезапно Ким осъзна, че зяпа Адо и сведе поглед.

— Странно изглеждам, а? — ухили се белокосото момче. После се засмя и махна нехайно с ръка. — Чакай да видиш баща ми.

— Баща ти?

Адо кимна.

— Да не мислиш, че живея тук сам?

— Къде са родителите ти сега?

— Навън — отвърна Адо уклончиво. — Тате никога не е тук вечер. Не се връща преди изгрев-слънце. Обикновено и аз правя така, между другото. Виждаш ли, ние спим през деня. Ако не беше така, нямаше да мога да те спася.

Другото момче кимна.

— Не можеш да си представиш колко съм ти благодарен. Но още не си ми казал защо го направи.

— Черните рицари не ми харесват — каза равнодушно домакинът.

— Но... беше много опасно...

— Как така „беше“? Черните рицари ще изровят гората, ако не те намерят. Ама не се тревожи. Никога не са идвали тук.

След кратка пауза добави:

— Поне засега, де. — Сви рамене с безразличие и се наведе леко напред. Ким усети слаб мирис на застояла вода.

— Винаги ли си живял тук? — попита той. — Ти и, тъъ, баща ти?

— Да — кимна Адо. — Мама също бе с нас. Но това беше отдавна.

— Да не би да е... починала?

Изражението на белокосото момче стана сурово и в очите му проблесна странна тъга.

— Не. Черните рицари я хванаха. Аз обаче не си го спомням. Бил съм твърде малък. Тате ми разказа.

— Кой е баща ти?

— Баща ми си е баща ми. Кой друг ще е? Ако искаш да знаеш какво е, питай него.

Ким зашава на стола си. Бе повдигнал тема, която Адо явно не обичаше да обсъжда.

— Надявам се, че няма да имаш проблеми, когато баща ти разбере какво си направил — каза притеснен.

Адо енергично поклати глава.

— В никакъв случай. И тате като мен не понася черните рицари. Сега обаче искам да науча нещичко за теб. Кой си и откъде идваш? Никога не съм виждал някой като теб наоколо.

Ким чинно отговори на всичките въпроси на Адо. Бяха доста. Спасителят му рядко го оставяше да завърши изречение, без да го прекъсне, и постоянно задаваше допълнителни въпроси, разпитвайки го за всяка подробност. Междувременно на Ким отчаяно му се искаше също да разпита домакина си. Никога не бе срещал такъв като него, а след всичко, което бе научил за Царството на Сенките от Бораас и Темистокъл, съществуването на Адо му се струваше двама познанадващо. Но все пак бе търпелив. В края на краищата Адо му бе спасил живота.

След доста време Ким стигна до момента, в който се бе появил Адо. Изтощен, той спря, потърка очи и се прозя.

— Изморен си — каза виновно спасителят му. — Не биваше да те тормозя. Бягството от Моргон сигурно е изцедило докрай силите ти.

Така беше. Умората едва му позволяваше да стои прав. Хвърли поглед, изпълнен с копнеж, към леглото.

— Ако искаш, легни да поспиш — рече Адо. — Аз ще пазя, докато... — Той погледна към входа и се заслуша. — Тате пристига.

Объркан, Ким проследи погледа му. Не чуваше нищичко, независимо колко напругаше слуха си. Въпреки това скоро на входа се появи широкоплещеста сянка. Адо скокна и забърза към баща си. Ким също се изправи и опита да се поклони.

Белокосото момче не преувеличаваше. Баща му изглеждаше наистина странно. Беше стар — извънредно стар — и ходеше прегърбен, като че носеше невидим товар на рамене. Дълбоки бръчки

прорязваха тясното му лице, а на главата си носеше изцапана, крива корона, като от реквизита на детска театрална постановка.

Бащата на Адо хвърли любопитен поглед на сина си и направи крачка към Ким.

— Посетител — отбеляза, после се намръщи и добави: — Ти си този, когото търсят.

Ким започна да се чувства неудобно. След разговора си с Адо бе очаквал по-различно представяне.

— Да. Боя се, че е така. Аз съм... Казвам се Ким Ларсен.

— Ким Ларсен — повтори замислено бащата на Адо. — А аз съм... — Той се поколеба за миг и продължи горчиво: — Владетелят на езерцето. Предполагам, Адо те е довел тук.

Ким кимна.

Адо не можеше повече да си държи езика зад зъбите и изплю всичко, което се бе случило с Ким. Баща му го слушаше притихнал, после кимна няколко пъти и отиде до масата с провлачена стъпка. Ким забеляза, че краката му оставят малки влажни отпечатьци по пръстения под.

— Значи това е причината за цялата суматоха — промълви той. — Върнах се по-рано, защото не разбирах защо черните рицари претърсват гората. — Той изгледа изпитателно сина си. — Не е било мъдро да го водиш тук, Адо. Ако казва истината и в действителност е избягал от Моргон...

— Вярно е! — възкликна Ким.

— Тогава Бораас няма да се успокои, докато не го върне — продължи Владетелят на езерцето. — Никой не е успявал да надхитри Бораас по този начин.

Прокара пръсти по дългата си влажна брада, въздъхна и каза:

— Не можеш да останеш тук, момко.

— Ама, тате! — извика Адо шокиран. — Не можеш ей така да го изгониш!

— Разбира се, че не. Но черните рицари ще дойдат. Ако не днес, то утре.

— Можем да го скрием — предложи синът.

— Разбира се. За известно време. Но рано или късно Бораас ще го открие. — Старецът поклати глава. — Не бива да остава тук.

Ким кимна уморено.

— Не искам да ви причинявам неприятности — измърмори обезкуражено.

— Не съм аз този, който е в опасност, Ким — отвърна Владетелят на езерцето. — А ти. Но виждам, че едвам се държиш. Можеш да останеш тук за през деня и да си починеш. Утре вечер ще те придружа до края на гората.

Ким въздъхна благодарно. След всичко, което бе преживял, перспективата за един здрав сън в истинско легло му се струваше като рай. Искаше да си легне незабавно, но Владетелят на езерцето продължи:

— Първо обаче искам да погледна ръката ти.

Ким се подчини и нави ръкава си. Стисна зъби, докато старецът разглеждаше раната. Заболя го, но само за малко. По ръката му плъзна хлад и облекчение и после болката се изпари. Адо донесе дървена купа и превръзки. Баща му превърза ръката на Ким с невероятно умение — всеки лекар би му завидял. Очевидно обитателите на тези земи притежаваха необичайни способности.

Ким попита Владетеля на езерцето за това. Старецът само поклати тъжно глава.

— За теб сигурно всичко е още ново и удивително — каза той. — Но това е нищо в сравнение с онова, което беше, преди Бораас да се появи.

Ким бе твърде уморен, за да задава повече въпроси. Просто се отпусна в леглото и преди още да се е изтегнал както трябва, вече спеше.

* * *

Когато Адо го събуди, през входа на подземната стаичка се лееше златиста слънчева светлина. Ухаеше на печена риба.

Ким потърка очи и подуши въздуха.

— Мда, правилно — ухили се Адо. — Яденето е готово. Пък и е крайно време да ставаш.

— Наистина ли? — попита Ким, докато се пресягаше с нежелание за дрехите си.

Някой ги бе сгънал прилежно на стола до леглото и дори бе зашил скъсания десен ръкав на якето му.

Ким примигна.

— Кое време е?

— Много късно — отвърна Адо. — Или много рано, зависи как ще погледнеш на нещата. Спа почти цял ден. Слънцето ще залезе всеки момент.

Ким скочи от леглото. Чувстваше се отморен и готов за всичко, което може да последва.

— Ами тогава... предполагам, че сега трябва да изчезна — каза той.

Адо поклати глава.

— Първо яденето. Реших, че после мога да те поразведа из владенията ни. И без това ни идват малко гости. Честно казано — добави тъжно, — нямаме никакви гости.

— Владенията ви? „Владения“ ли каза?

— Да. Баща ми не се майтапеше. Наистина е владетел.

— Значи ти трябва да си принц, а? — ухили се Ким.

Веднага му стана ясно, че е казал глупост. Очите на Адо проблеснаха гневно и гласът му прозвуча малко по-остро, когато каза:

— Да, наистина съм принц. Може да не приличам много на принц, а сигурно и тате не би приличал много на владетел там, откъдето идваш... Но все пак е господар само на някакво си малко планинско езерце.

— Извинявай — каза Ким.

— Няма нищо. — Адо подсмръкна и избърса нос с опакото на ръката си. Погледна Ким с големите си рибешки очи. — Нямахте как да знаеш. Хайде. Храната изстива.

Адо беше подредил на масата чинии и дървени прибори. Имаше изобилие от печена риба наред с някаква каша, не много апетитна на вид, но изключително вкусна, и горещо питие, което приличаше на чай, ухаеше на кафе и имаше вкус на какао. Чудовищният апетит на госта отново изуми Адо.

— Един от черните рицари намина по-рано — каза той след малко.

От шока на Ким буквално му приседна.

— Тук? — попита невярващо.

— Да — кимна Адо. — Питаше за теб. Не директно, просто попита дали сме виждали някой необичаен на вид. Цялото царство се е побъркало да те търси. — Той отхапа парче хляб и се изкиска. — Тате казва, че не е виждал черен рицар да изглежда толкова притеснен. Бораас сигурно е подивял. Поне сега знаем, че казваш истината.

Ким преглътна с усилие.

— Значи не сте ми вярвали.

— Не напълно — отговори му Адо спокойно. — Нали ти е ясно, че никой досега не е успявал да избяга от Моргон?

— Да, знам — кимна Ким. Преди бе твърде изморен, за да мисли за това, но сега бягството му се струваше невероятно дори на самия него. — Може би Бораас ме е подценил — добави не особено убедено.

Адо не отвърна.

Довършиха храната в мълчание. После домакинът му разчисти масата, отиде да провери дали огънят е догорял и застана на входа. Ким го последва.

Белокосото момче не преувеличаваше. Вечерта почти бе дошла, но слънцето още бе поне на длан разстояние над върхарите. На дневна светлина гората не изглеждаше толкова плашеща, колкото предната вечер. Тихата повърхност на езерото блестеше като разтопено злато на следобедното слънце и тук-таме дори се виждаха цветя, надничачи иззад дърветата.

Ким извървя краткото разстояние до езерото и приклепна на брега. Адо съблече робата си и елегантно се гмурна. От чистата вода се надигнаха мехурчета. Приличаше на гигантска сребърна рибка. След това изчезна. Остана под водата много дълго, след което се появи отново в далечния край на езерото. Ким никога не би могъл да преплува това разстояние, без да си поеме дъх.

Можеше да наблюдава Адо с часове. Момчето се изстрелваше през водата, потапяше се, изскачаше над повърхността във високи арки и правеше салта, които оставяха госта му без дъх.

Накрая Адо се върна на брега с няколко мощни загребвания, излезе и си облече робата. Мократа му коса лепнеше по гърба му.

— Това беше хубаво — каза той. Дишаше равномерно, сякаш току-що се бе върнал от лека разходка. — Почти никога не се къпя денем, да знаеш. А ти?

Ким внимателно потопи крак във водата и после го изтръска. Водата бе леденостудена.

— Не, мерси — рече той.

— Там, откъдето идваш, хората плуват, нали?

— Да, но не в толкова студена вода. И далеч не толкова добре като теб. Също така нямаме и много места, красиви като това.

Адо приклепна до него, откъсна стръкче трева и погали носа си с него.

— Красиво? — попита той. — Тук не е красиво.

Ким го изгледа объркано.

— На мен ми харесва тук.

— Не е красиво — настояваше Адо. — Заразено е. Още не можеш да го видиш, но аз познавам симптомите. Водата става мръсна, бавно, но неумолимо, и всеки ден част от гората умира. Дъждът изгаря земята и каквото оцелее след него, се задушава в мъглите.

Адо загреба шепа пясък и я хвърли във водата.

— Тук беше красиво — продължи с тих глас след малко, — преди да се появи Бораас.

Това изостри вниманието на Ким.

— Значи ли това, че Бораас невинаги е управлявал това място?

— Да — кимна Адо. — Бораас ти показва владенията си, нали?

— Да, показва ми ги. — Споменът още прокарваше тръпки по гръбнака на Ким.

— Земята невинаги е била такава — продължи Адо. — Всичко тук беше различно. Чиста, бистра вода, а в горите — животинки и елфи. Хората се разхождаха вечер, без да се чувстват застрашени. И нямаше рицари. Моргон също не съществуваше. А баща ми... — Той спря и стисна юмруци.

— Баща ти невинаги е бил Владетел на езерцето, нали?

— Не. Бил е красив, величествен Крал на Езерото, а мама — невероятно красива кралица. Живеели щастливо с всичките си братя и сестри. Всички хем били, хем и не били крале и кралици.

— Не разбирам.

— Аз съм последният от рода на езерните крале — обясни Адо с усмивка. — След мен няма да има повече. Всички сме били благородници — нямало е поданици.

Гласът му се изпълни с горчивина.

— Тогава дошъл Бораас и всичко се променило. Горите измрели, езерата пресъхнали и се превърнали в кални локви... Всеки, който не успеел да избяга от Бораас и черните му рицари, рано или късно изчезвал в тъмниците му. — Белокосото момче подсмръкна. — Но един ден нещата ще се върнат постарому — завърши той твърдо.

— Баща ти... баща ти ли ти го каза?

Адо кимна.

— Ще се бием — промълви. — Някой ден ще се надигнем и ще се освободим от Бораас.

— Ние? — попита Ким. — Кой друг е с вас?

Адо помълча известно време. Погледът му премина от езерото към небето.

— Трябва да има и други. Бораас не може да е избил всички. Когато порасна, ще тръгна да ги търся. Бегълците. Оцелелите. Ще ги намеря и ще вдигна армия, която ще прегази Бораас. А ако не намеря никого, ще се бия сам.

Ким можеше да каже много неща, но знаеше, че всеки отговор би прозвучал неподходящо. Не бе очаквал да зърне подобна мрачна решителност у това весело, остроумно момче.

Ами той самият? Въпреки че и той като Адо беше невръстно хлапе, нима не бе взел подобно решение? Не беше ли отишъл дори още по-далеч по собствения си път?

В същото време си каза, че синът на Владетеля на езерцето върви по грешния. Той искаше да се бори против насилието с насилие и това със сигурност не беше решение. Ала Ким премълча тези си мисли.

— Често седя тук и си мечтая за нещата, каквито бяха. — Адо сви колене, обгърна ги с ръце и сложи глава на тях. — Тате ми е разказвал толкова много, че трябва само да затворя очи и виждам езерото, както тогава. Кълна се, че някой ден пак ще е така.

Ким необяснимо се развълнува от факта, че някой може да е толкова привързан към един блян. Дълбоко в себе си Адо вероятно осъзнаваше колко е безнадеждна ситуацията и колко нереалистично е да се опълчва срещу черните рицари. Но не бяха ли мечтите това, което караше хората да постигат невъзможното?

— Снощи, когато баща ми се прибра — каза Адо, — те наблюдавах. Едвам се удържаше да не се разсмееш.

Ким извърна глава засрамен.

— Аз... ъъ... — запелтечи той.

Адо се поусмихна.

— Знаеш ли, че сам се нарече Владетеля на езерцето?

Ким можеше лесно да повярва в това. И май знаеше защо — така мъжът се пазеше от Бораас и рицарите му. Нарочно изглеждаше абсурдно и това бе бронята му.

— Не можеш да останеш тук — напомни му Адо. — Ще ми се да можеше. Но тате е прав — все някога черните рицари ще те намерят.

— Знам — въздъхна Ким. Наклони леко глава на запад. — През Планините на Сянката?

Адо пребледня.

— Но това е невъзможно.

— Възможно е. Победих ги веднъж, сестра ми също.

— Но тогава е било различно — възрази белокосото момче. — Победил си ги заради летящата си машина, а сестра ти е намерила път, защото Бораас го е поискал.

— Това не променя факта, че път има. Ще го намеря.

— А после?

— Ще потърся Темистокъл. Заедно ще намерим начин да победим Бораас.

Адо мълча дълго. Накрая каза:

— Ще ме вземеш ли със себе си?

Въпросът свари Ким неподготвен. Сега мълчеше той.

— Ще ме вземеш ли? — повтори Адо. — Познавам земите по-добре от теб. Може би двамата ще успеем да намерим път.

Ким се замисли. Най-сетне рече:

— Би било твърде опасно. Баща ти никога няма да ти позволи.

Адо махна с ръка.

— Не по-опасно от оставането тук — каза. — Когато Бораас осъзнае, че си се измъкнал, ще е толкова бесен, че ще унищожи всичко. Ще поговоря с тате. Може и той да се присъедини. Ако сме трима, ще имаме по-голям шанс.

— Бораас ще ни излови като зайци — отвърна Ким. — Никъде няма да си в безопасност. Вече ви изложих на достатъчен риск. Никога не бих си простил, ако нещо ви се случи.

— Смъртта не ме плаши — заяви Адо съвсем сериозно. — Ако мога да отнеса със себе си неколцина от черните дяволи, животът ми

няма да е минал напразно.

Ким не отговори. Владетелят на езерцето нямаше да го позволи, и колкото и да се боеше да пресече сам кошмарните планини, повече се страхуваше да рискува сигурността на Адо. Харесваше това момче, което имаше същите мечти като него. Ако се бяха срещнали другаде, при други обстоятелства, със сигурност щяха да станат добри приятели.

— Няма да се получи — отсече накрая.

Адо изсумтя.

— Поне бъди честен. Не искаш да ме вземеш, защото не ми вярваш. Не ми казвай, че се притесняваш за мен. Не ме е страх нито от Бораас, нито от черните рицари.

— За това ти вярвам — каза Ким. — Но трябва да останеш тук. Ти си последният от рода си. Само ти можеш да спасиш това място. Тръгнеш ли си, все едно изоставяш добър приятел. Земите ти имат нужда от теб, Адо — от теб и от мечтите ти.

Някакво шумолене накара Ким да се обърне. Владетелят на езерцето стоеше зад тях. Явно бе дочул разговора им.

— Адо, Ким е прав — въздъхна тежко той и сложи ръка върху рамото на сина си. — Разбирам мотивите ти, но не ти разрешавам да придружиш Ким.

Белокосото момче рязко се изтръгна от ръката на баща си, скочи на крака и без да благоволи да погледне Ким, се хвърли във водата.

— Прости му, Ким — поклати глава Владетелят на езерцето. — Още е много млад. По-късно ще ти благодари за отказа.

Махна му с ръка да го последва.

— Най-добре да тръгнеш веднага — каза тихичко. — Преди да се е върнал.

На Ким му се искаше да се сбoguва с Адо, но разбираше правотата на баща му.

— Ще те изведе от мочурището — каза някогашният Крал на Езерото. — Гората гъмжи от черни рицари, но аз знам пътеки, които дори Бораас още не е открил. Ще те заведа без проблеми до границите на владенията ми. След това трябва да продължиш самичък. — Той въздъхна и съчувствено добави: — Пътят, по който искаш да поемеш, е дълъг и изпълнен с опасности.

— Знаем — отрони Ким.

Изчезнаха в гората. До Владетеля на езерцето Ким се чувстваше защитен. Почти завиждаше на Адо, който можеше да има тази закрила, когато пожелае.

— Навън е пълен хаос — продължи мъжът. — Барон Карт е разпратил всичките си рицари. Не се доверявай никому. Добре ще е да страниш от пътищата и да избягваш градовете и поселищата. Злото не спи и шпионите на Бораас са навсякъде.

Повече от час Ким и Владетелят на езерцето вървяха заедно през гората в спокойната тишина. Когато най-сетне достигнаха края на мочурливата земя, вече се бе смрачило.

— Тук пътищата ни се разделят — рече някогашният езерен крал. — Желая ти успех, момко.

— Ще се върна — обеща Ким.

ШЕСТА ГЛАВА

След близо едноседмично пътешествие Ким най-сетне стигна до подножието на Планините на Сянката. Слънцето залязваше. Бе прекосил долини и блата, бе преминал каменисти равнини и изгарящи пустини и си бе проправял път през гори, пълни с хищни растения. Веднъж, за да избяга от глутница вълци, бе мръзнал цяла нощ на върха на дърво. Гладните зверове си отидоха чак по изгрев и Ким изчака още цял час, преди да посмее да слезе.

Отново и отново се бе натъквал на черни рицари. Въпреки че избягваше поселищата, както го бе посъветвал Владетелят на езерцето, често попадаше на следите, оставени от огромните им коне. На няколко пъти само късметът го спасяваше от залавяне. В началото се надяваше, че опасността ще намалява с приближаване на Планините на Сянката, но колкото по-близка ставаше извисяващата се на запад сива стена, толкова по-често се срещаха и следите на черните рицари. Накрая нещата се влошиха дотолкова, че Ким се криеше през деня и напредваше само нощем. Изглежда Бораас бе насъскал цялата си армия по едно безпомощно хлапе. Но колкото и многобройни да бяха силите му, те трябваше да действат на обширна площ. Все пак вниманието бе от значение и Ким въобще не се чувстваше в безопасност, когато излезе от горите и проучи с поглед тесния каменист път, който лъкатушеше пред него по склона.

Покритата с мъх гора свърши изведнъж и пред зора му се откриха гигантски хълмове с пръснати по тях парчета натрошена скала. Като че някой великан бе смазал цяла планина и после бе разхвърлил остатъците по земите наоколо с широк размах.

Склоновете на хълмовете се издигаха все по-стръмно и по-стръмно, отстъпвайки пред чудовищни, покрити със сняг върхове. С невъоръжено око се виждаха забулени в мъгли урви, но дори те се намираха стотици метри нагоре. Въздухът там сигурно бе твърде разреден за дишане. Болезнена смърт от липса на кислород би застигнала всеки, дръзнал да изкатери тези планини, ако преди това не

умре от изтощение или студ в ледовитата пустош. А тези върхове бяха само частица от всичко — една предна, сравнително ниска стена. Зад тях се извисяваха истинските Планини на Сянката, сивеещи едва видимо в далечината. Куражът на Ким се стопи.

Четиригодишната му сестричка Ребека никога не би имала силата да прекоси тези планини сама. Но бе намерила начин. Значи трябваше да има друг път.

Ким се насили да не мисли твърде много за всички неизвестни в това уравнение. Тръгна, а стъпките му проехтяха между стръмните скали. След стотина метра се обърна да погледне долината за последен път. Гората под него гъмжеше от трънливи храсти, отровни мъхове и опасни мочурливи низини, както и от хищни растения и насекоми. Дори така изглеждаше почти гостоприемна в сравнение с голата планинска верига.

Момчето потрепери, напъха ръце по-дълбоко в джобовете и продължи. Пътеката се виеше между остри изпочупени камъни и завиваше неочаквано в различни посоки. Но всяка стъпка го отвеждаше все по на запад. Вече се стъмваше много бързо. Ким бе вървял половин час, когато изведнъж чу звуци.

Копита!

Той се хвърли инстинктивно зад една скала и се взря в ниското. Отряд черни конници приближаваше от юг. Бяха тридесет-четиридесет на брой и не всички бяха хора. Ким бе зървал черните фигури на няколко пъти по време на пътуването си насам — явно армията на Бораас не се състоеше само от бронирани черни рицари.

Очевидно в Моргон барон Карт бе сформирал нещо като елитна част, съставена от най-едрите и силни рицари. В групата имаше и неколцина великани, но не много — огромните им тела се извисяваха над останалите. Имаше и не по-едри от нормалните хора, както и такива с ръста на Ким. Повечето яздеха с лекота, но някои клечаха на конете си като същински зверове. Момчето бе сигурно, че под броните не всички бяха хора.

Задържа дъха си, докато наблюдаваше как конниците обикалят гората в тръс и спират. Огромният им предводител вдигна ръка и извика няколко думи, които Ким не успя да чуе добре. Отрядът се раздели на четири. Една от групите тръгна да събира подпалки и да строи лагер, а другите три потеглиха в различни посоки.

Сърцето на Ким пропусна удар, когато единият отряд се насочи право към него.

Огледа се за подходящо скривалище, но такова нямаше. Бързо обмисли възможностите си и се затича. Със сигурност преследвачите му щяха да надникнат във всяка пролука, достатъчно голяма, за да побере момче с неговите размери.

В плен на страха, той продължи бягството си. След няколко мига щяха да го забележат. Трябваше да намери скривалище!

Точно пред него пътят се разделяше на две. Момчето инстинктивно затича надясно — към тесен каньон с гладки стени. Пътеката зави рязко и тогава Ким се заби в отвесна стена. За секунда се вцепени от страх. Отчаян, той сви юмруци в безпомощен гняв. Този път беше капан.

Черните рицари достигнаха разклонението. Повечето продължиха направо, хвърляйки само мимолетен поглед към каньона. Един от дребните обаче дръпна юздите на коня си, погледна в неговата посока и извъртя коня си натам. Жребецът изцвили и бавно навлезе в каньона.

Ким беше в истерия — нямаше изход, а стената зад него бе гладка като огледало. Единственото място за криене беше ниска, равна ниша точно след завоя. Сигурно би могъл да се вмъкне в нея, но черният ездач щеше да го забележи веднага щом обърне коня си, за да се върне на пътя. И все пак това бе единственият вариант. Ездачът стигна до края на каньона, извади меча си и почука по скалата, вслушвайки се внимателно. Когато се обърна към Ким, момчето се хвърли към него и го издърпа от седлото.

Черният рицар извика от изненада и удари нападателя си с лакът, оставяйки го без дъх. Зашеметен, Ким залитна назад. Конят се отдръпна и се изправи на задните си крака. Предните му копита се издигнаха във въздуха като смъртоносни чукове. Ким залегна, но едно от тях закачи рамото му и го събори.

Противникът му извади по-лош късмет — бе вдигнал меча си за довършващ удар, когато собственият му кон го удари. Чу се силно издрънчаване, като от чука на великан ковач по исполинска наковалня. Черният рицар размаха ръце и падна назад като ударен от гръм.

Ким лежа неподвижно известно време, преди да се осмели да се изправи на колене и длани. Конят още тъпчеше на едно място и понечи

отново да се надигне на задните си крака. Големите му черни очи се бяха втренчили в Ким, докато стържеше с копита по скалата.

— Спокойно, приятел — прошепна Ким. — Спокойно. Никой няма да ти стори зло.

Изненадващо, ала бойният жребец сякаш реагира на думите му — или поне на тона му. Спря да пръхти и наостри уши.

Ким внимателно стана на крака и с гръб, опрян в студената скала, се примъкна по-близо до лежащата фигура. Приведе се и докосна лъскавата броня. Трябваше да мисли бързо — за момента беше в безопасност, но се намираше в изключително рискована ситуация. Черните рицари скоро щяха да забележат, че един от тях липсва.

Внезапно добил решимост, Ким обърна рицаря по корем и се зае да сваля бронята му. В нещастията си бе имал късмет — воинът бе малко по-едър от него и тази разлика не би трябвало да се забелязва в мрака. Ким разкопча нагръдника, махна шлема и издърпа стоманените плочи, предпазващи краката.

Тялото под доспехите не беше човешко. Черна четина покриваше мускулестата, маймуноподобна форма. Ким потрепера при вида на извитите нокти по ръцете. Лицето на създанието бе плоско и безизразно и когато момчето вдигна единия му клепач, видя че има черни очи без зеници.

Ким разкъса дрехите на черния рицар на ивици, след което старателно го завърза и запуши устата му. Създанието вероятно щеше да се освободи, но дотогава момчето се надяваше да е достатъчно далеч.

Хвърли бърз поглед към входа на каньона и започна да навлича бронята. Изумен установи, че тя му пасва като по поръчка. Взе меча от земята, върна го в ножницата и отиде до коня. Животното се отдръпна, отметна глава и се опита да го ухапе.

— Спокойно, спокойно — повтори Ким. — Никой няма да те нарани. — Той протегна бавно ръка и започна да се приближава, без да спира да говори: — Няма да те нараня. Стой мирен. Точно така. Знаем, че не мириша като господаря ти, но няма да ти навредя.

Продължи да му приказва, докато се озова достатъчно близо, за да може да погали шията му успокояващо. Конят потрепна при докосването, но позволи на Ким да вземе юздите. Никога преди не бе

яздил кон, но трябваше да опита. Сложи ръка между ушите на коня, хвана се за гривата му и тромаво се покатери на гърба му.

Конят отново се задърпа и почти го свали на земята, но Ким стискаше гривата с всички сили и успя да се задържи. За няколко секунди остана неподвижен на седлото и се дивеше, че изобщо е успял да се качи. Тогава потупа коня по врата и дръпна юздите.

— Хайде сега, обърни се.

Това, което последва, беше цяло чудо. Конят изцвили тихичко, завъртя глава и покорно се обърна, след което се запъти към входа на каньона.

Ким стигна до разклонението и спря. В ушите му кънтеше тропот на копита като своеобразен контрапункт на ритъма на бясно препускащото му сърце. Половин дузина черни рицари галопираха надолу по склона. Жребецът му сам се раздвижи, когато ездачите профучаха покрай него, и преди момчето да осъзнае какво се случва, се озова сред тях. Ръцете му се вкопчиха здраво в юздите — не за да направлява животното, а за да не падне. Ако конят не се бе върнал на мястото си сред групичката, Ким щеше да бъде разобличен.

Яздиха в бесен галоп до долината, където се съединиха с още един отряд черни рицари. После, за ужас на момчето, завиха по пътя обратно към лагера. Той започна да се поти под черната си броня. Начинанието му беше достатъчно дръзко, но да влезе в свърталището на черните рицари си беше чисто самоубийство.

Отчаяно се оглеждаше за начин да избяга. Бивакът беше точно до гората и за секунда на Ким му се прииска да обърне коня и да препусне бясно към дърветата, но бързо отхвърли идеята. Едва се крепеше на седлото, а и дори конят да се подчинеше, другите щяха да го настигнат, преди да преброи до десет.

Навлязоха в лагера, който се състоеше от два широко разположени реда палатки. Те образуваха две дъги около голям централен огън. Предводителят на отряда на Ким даде рязка команда и дисциплинираната формация се разпръсна — всеки рицар се запъти към отреденото му място. В този миг идеите на момчето се изчерпаха и то само промълви бърза молитва с надеждата, че конят знае по-добре от него какво да прави.

Един от другите войници се изравни с Ким, побутна го с ръка и каза нещо на гърления си език. Сърцето на момчето заби лудо и то не

отговори. Черният рицар го изгледа очакващо, промърмори нещо и се отдалечи, свивайки рамене.

Ким въздъхна облекчено. Носеше се в тръс с група от осем други рицари към далечния край на лагера. Конете спряха сами и, подражавайки на другите рицари, момчето се метна от седлото на земята. Толкова нескопосано го стори, че почти падна, но другите не забелязаха.

Конете влязоха в една кошара досами гората. Всички, освен този на Ким. Той просто спря и отърка глава в бронята му. Ким забеляза с ужас, че един от бойците наблизко го гледа с объркано изражение. Той нежно погали жребеца по носа.

— Хайде, отивай, момче — прошепна. — Моля те. Отиди при приятелите си. Ако останеш тук, ще ме убият.

Конят изцвили тихо и с нежелание се раздвижи, като обръщаше глава през няколко стъпки, като че искаше да се увери, че Ким няма да избяга.

Лагерният огън гореше силно, пламъците му припукваха и вардеха тези около тях от нощния студ и мрак. Черните рицари извадиха торбите с провизиите си и започнаха да се хранят. Гладен и жаден, Ким се луташе между палатките и се надяваше така да прави по-малко впечатление. Искаше също да узнае колкото се може повече за лагера. Само някои от черните рицари спяха в палатки; другите бяха изпоналягали където могат, увити в одеялата си или просто свити на голата земя.

Момчето се върна при конете. Планираше да легне до кошарата и да се престори, че си почива. По-късно през нощта, когато всички спяха, може би щеше да се открие възможност да избяга. След няколко неуспешни опита да се отпусне Ким пак се завъртя из лагера. Кимна безмълвно на един от рицарите, който се опита да го заговори, и накрая клекна в сянката на една от палатките. Припламнаха по-малки лагерни огънове. Шумът от гласове, дрънченето на метал и скърцането на стара кожа изпълниха въздуха. Наблизко три огромни фигури разстлаха одеяло и започнаха да хвърлят зарове.

Ким се изтегна по гръб, скръсти ръце зад главата си и се загледа в звездите. Въпреки нервността и страха се чувстваше неопишуемо изтощен и трябваше да впрегне цялата си воля, за да не заспи. Сепна

го внезапен шум — сред тримата играчи на зарове бе избухнала свада. Единият държеше изваден меч, а другите двама бърбореха възбудено.

Ким се обърна, надигна се на лакти и се загледа, любопитен да види развоя на събитията.

Всичко се случи изключително бързо.

Първият воин изрева яростно, замахна с огромния си меч и подгони двамата си другари. Огромното острие закачи нагръдника на единия и се плъзна надолу, а удареният боец залитна назад и измъкна собственото си оръжие.

Ким очакваше някой да се намеси, но нито един от зяпачите, появили се от мрака, не си мръдна пръста.

Боят не продължи дълго. С внезапно мушкане мечът на нападателя намери процепа между шлема на противника и нагръдника му. Раненият падна тежко по гръб като отсечено дърво.

Зяпачите се разпръснаха. Воинът, който бе започнал боя, натика меча си обратно в ножницата, отиде до одеялото си и продължи играта на зарове с другия, сякаш нищо не се бе случило.

Животът очевидно не струваше много в тези земи.

Ким пак легна и се сви на кълбо. Черната броня задържаше топлината на тялото му по изумителен начин и скоро го налегна приятна умора.

Лагерът постепенно утихна. Един по един огньовете угаснаха и гласовете замлъкнаха. Най-накрая, малко преди полунощ, се чуваше единствено виещият вятър и конете в кошарата.

Ким стоеше буден с цената на върховни усилия. Помагаше му адреналинът. Внезапно го изпълни такова безпокойство, че не можеше да стои мирен. Лежеше буден и чакаше шанс да се измъкне. Десетина часови патрулираха около лагера и правеха бягството невъзможно. Постепенно момчето получи впечатлението, че пазачите по-скоро наблюдават другарите си, вместо да се оглеждат за врагове. Значително по-лесно бе човек да се вмъкне в лагера, отколкото да се измъкне.

Ето защо момчето посрещна с радост грубия възглас на тромпета, който събуди лагера. Бе един от първите на крака и се зае да бъде полезен. Не че знаеше какво трябва да се свърши — просто сновеше насам-натам, носеше дърва и екипировка, опаковаше разни неща и въобще вършеше каквото и да е, само и само да се движи. Поведението му изглеждаше подходящо. Никой не му обърна

внимание и на всички им отне само няколко минути да съберат лагера и да заличат следите от нощния си престой.

Тромпетът прозвуча за втори път и един от воините отвори кошарата. Конете се втурнаха напред като черна вълна в търсене на съответните си господари.

Конят на Ким приближи в галоп и потърка муцуна в него тъй оживено, че момчето се блъсна в един от черните рицари зад него. Воинът се извъртя, изръмжа ядосано и грубо блъсна Ким обратно към жребеца му. Той инстинктивно се хвана за седлото, едва успявайки да запази равновесие. Една огромна ръка го обърна рязко. Момчето се втренчи в маската на надвесения над него рицар, който излая нещо неразбираемо, ала със сигурност изискващо отговор.

От снощния инцидент му бе станало ясно колко бързо невинната свада може да се превърне във фатален сблъсък. Дватамата с гиганта се гледаха известно време, след което Ким се обърна, свивайки рамене, и тромаво се покачи на седлото. Воинът посегна към колана на момчето в опит да го събори, ала то се отърси от ръката му и с всички сили го срита в нагръдника.

Рицарят се спъна, падна по задник и изкрещя дивашки.

Ръката на Ким се плъзна към меча, но конят му реагира пръв. Завъртя се и със свиреп къч уцели рицаря право в гърдите.

Той отново се просна на земята, а в черните му очи кипеше омраза. Бавно се надигна на едно коляно, извади оръжието си и се изправи. Внезапно обаче зад него се появи друг отряд рицари и той наведе примирено глава.

Един от останалите му каза нещо, при което той се стресна, прибра меча си и хвърли на Ким един последен вледеняващ поглед. После, съпроводен от всеобщ презрителен смях, се върна при собствения си кон.

Тръгнаха. Черната армия се оформи в четири части и продължи на изток. Яздиха около час, минаха през една горичка и се спряха за няколко минути да починат и напоят конете на едно кално поточе. Сетне отново продължиха, този път на запад към планините. През цялото време Ким търсеше възможност да се измъкне, без да привлича внимание. Но отляво и отдясно постоянно минаваха патрули. Дори да бе избягал, отсъствието му от перфектната симетрия на

маршируващата войска бързо щеше да бъде забелязано и щяха да го заловят за нула време.

Към обяд минаха покрай плитко езеро, обградено от хълмове. Там отново спряха да напоят конете и починаха половин час. После възобновиха марша, сега пък право на юг, успоредно до докосващата небосвода стена, която представляваха Планините на Сянката. Понякога водачът нареждаше да спрат и пращаше малки отряди да тършуват из планините, но всеки път Ким съумяваше да се покрие.

Най-накрая, след като слънцето се скри зад безкрайните планински върхове, колоната войници се изкачи на един плосък хълм и спря. Гледката остави Ким без дъх. Пред тях се ширеше котловина, която свършваше в тесен каньон с отвесни скали от двете страни.

Котловината представляваше море от черни воители. Хиляди обикаляха като мравки и се виеха в бавна, величествена опашка към отвора на каньона. Неизброими лагерни огньове и палатки изпълваха земята. Момчето се опита да установи някаква приблизителна цифра, но това се оказа невъзможно. Сигурно бяха хиляди... десетки хиляди.

Започнаха да си проправят път надолу по хълма. Грозно, пронизително грачене изпълни въздуха. Ким видя ято черни лешояди да кръжат мързеливо над котловината. Отрядите минаваха между палатки и огньове и се насочваха към средата на котловината, където на ниска могила се издигаше укрепление, подсилено с масивни дървени греди. Кордон черни рицари обграждаше изкуственото възвишение, а зад тях имаше ров, пълен с някаква мазна течност — явно някаква предпазна бариера.

Ким се насили да внимава във всеки детайл, независимо колко малък е той. Имаше усещането, че скоро няма да му се удаде подобна възможност.

Подминаха редицата пазачи отблизо. Предводителят на отряда на момчето размени няколко думи с един от тях и после продължи побавно. Ким се концентрира върху палатките на могилата. Черни рицари се виждаха и там, но изглеждаха по-големи и по-страшни от тези в неговия отряд. Момчето изтръпна. Сред гигантите имаше един, по-едър от всички тях. Бронята му беше същата като тяхната, но Ким разпозна барон Карт.

Момчето едва дишаше от страх. Баронът, крачейки неспокойно между палатките, се приближи до един от хората си и отпъди

останалите с нетърпелив жест. Една от палатките се разтвори и оттам излезе белокож мъж с издуто от вятъра черно наметало.

Бораас.

Ким призова цялата си воля на помощ, за да остане спокоен. Магът пристъпи навън и бавно обходи с очи безчислената си орда. За един ужасен миг на момчето му се стори, че сивите очи гледат право в него и проникват в най-дълбоките му мисли.

Тогава от палатката изникна още един черен рицар — по-дребен от Бораас, горе-долу колкото Ким, — който застана до магьосника. Носеше същата обикновена черна броня, но в него имаше нещо, което го отличаваше от останалите. Въпреки не особено впечатляващите си размери и тесните рамене, създаваше впечатление на по-опасен и зъл от всички други. Като че го покриваше невидима черна аура, дъх на зло, който витаеше около черната му броня като мрачен ореол.

Щом отминаха хълмчето и черният рицар се скри от поглед, Ким усети как нещо у него сякаш се е превърнало в лед. Предводителят им изкрещя няколко заповеди и те спряха. Всички слязоха от конете, а двама от ездачите ги събраха, за да ги отведат до едно голямо пасище в дъното на котловината.

Както през миналия ден, мъжете хвърляха зарове, пиеха или просто клечаха заедно и си разменяха груби шеги. Ким не смееше да се отдалечи на повече от стотина метра от групата си. Всички рицари му изглеждаха еднакви и ако се загубеше, никога нямаше да успее да намери обратния път. Имаше късмет поне в това, че замененият от него рицар явно не бе имал другари и така стремежът му да страни от останалите не привличаше внимание.

Ставаше все по-нетърпелив. Трябваше да се довери на късмета си и да чака удобен момент по време на марша. За част от секундата си представи как завинаги е облечен в злокобната черна броня и препуска сред безкрайна колона галопиращи воители в яростна атака срещу Темистокъл и съюзниците му. Представяше си как пътува, все на запад, за да се бие срещу онзи, който го бе извикал на помощ.

Повървя малко и спря, за да погледне между няколко палатки към каньона. Дори сега, след падането на нощта, черните рицари продължаваха да се нижат през процепа. Факлите им къпеха отвесните камъни в танцуваща червена светлина. Дълбоко от сърцевината на каньона струеше тайнствено зелено сияние.

Ким се върна в лагера си. Умората тегнеше над него, по-силна и от предната вечер, а и не бе ял нищо от два дни. Прилошаваше му от глад и умора, но не смееше дори за миг да вдигне черния визьор. Най-сетне легна, взе си одеяло и мигом заспа.

* * *

Останаха в котловината два дни и три нощи. На няколко пъти трябваше да отстъпват място на новопристигащите. Всяка смяна ги приближаваше към каньона. Ким видя Бораас още веднъж — на втория ден, когато магьосникът проверяваше котловината. От едната му страна вървеше барон Карт, а от другата — странният му зловец придружител.

Дните в лагера минаваха досадно. Нямаше нищо за правене и Ким прекара почти цялото време в неспокойно скитане насам-натам. Беше си цяло чудо, че още не го бяха разкрили.

Тогава, на сутринта на третия ден ги разбуди груба команда. Строи се в две дълги прави колони, като че начертани с линия. Стояха на пек близо час. После конете им дойдоха.

Ким се зарадва, когато неговият черен жребец се отдели от стадото, приближи се и отърка глава в рамото му. Въпреки че поведението му навярно изглеждаше необичайно, той вдигна ръка и нежно погали животното по носа. Конят изцвили тихо и кимна няколко пъти, сякаш му правеше жест да се качи. Момчето прие поканата. Малко по малко всички животни откриха господарите си и разпръснатите групички от мръсни фигури отново се преобразиха в горд отряд черни рицари.

Вече на седлото, Ким се почувства странно щастлив. Обграден като ездача си от мрачна орда врагове, жребецът бе единственият му приятел и довереник — единственото създание, което знаеше тайната му. И момчето някак долавяше, че конят също е щастлив.

При командата на водача си потеглиха. Ким се превърна в брънка от веригата, която пълзеше през каньона на запад.

От ръба на каньона се лееше наситено зелена светлина. Отпървом на момчето му се струваше, че вътре гори някакъв зелен бездимен огън, но с приближаването забеляза, че такъв нямаше — само

непрестанното, всепроникващо сияние, струящо право през скалата. Тънко пищене, продължително и силно, опъна нервите на Ким до краен предел. Изведнъж го обзе страх, ужасен страх. Но нямаше път навън. Яздеха така скупчени, че броните на конниците във външните колони стържеха по камъка. Дори и да дръзнеше да избяга, не би могъл даже да се обърне. Опита да потуши страха си и да се концентрира. Рицарите невъзмутимо приближаваха зелената светлина и очертанията на телата им се сливаха в единна черна маса.

Конят на Ким се дръпна, но момчето го успокои с няколко тихи думи. Когато светлината го докосна, по тялото му се плъзна странна тръпка. Заслепен, братът на Ребека затвори очи, приведе се, и закри лице с ръка, но нищо не помагаше. Лъчите минаваха през дланта и метала на бронята му. Тогава, сякаш някой внезапно бе изключил гигантска лампа, сиянието секна и Ким се озова в огромна пещера, пълна със сиви сенки. Таванът се вдигаше толкова нависоко, че не се виждаше, а отпред зееше бездна.

Ездачите се събраха на ръба на пропастта и подкараха конете си един по един през тесен каменен мост, който смело се издигаше над празнотата и свършваше някъде в мрака от другата ѝ страна. Нямаше парапети, въобще никакви прегради — само тясната каменна отсечка, която бе едва достатъчна. Черните рицари подкараха животните си по нея, един по един, в безкрайна върволица. От време на време някой кон изцвилваше от ужас и падаше в бездната заедно с ездача си. Останалите продължаваха, без да нарушават темпото и за миг.

Ръцете на Ким стискаха гривата на жребеца, когато стъпиха на моста. Момчето се взря в дълбините, затвори очи от страх и тихо простена. Зави му се свят и за момент гигантската пещера се завъртя пред очите му. Копитата на конете бумтяха в ушите му като гръм.

Сякаш минаха часове, преди най-сетне да стигнат до другия край на моста. Пещерата се превърна в нисък тунел с многобройни отклонения в двете посоки. Горчивият въздух миришеше на застояло и с всяко вдишване дробовете на Ким пареха. Рицарите запалиха факли.

Пътят като че продължаваше вечно. Спряха за почивка само веднъж и тогава Ким се облегна на влажната стена и мигновено заспа. Когато се събуди, сякаш бе спал само няколко минути и се чувстваше още по-уморен.

Обстановката се менеше постоянно. Яздеха през пещери с високи куполи, изпълнени със сенки. Прекосяваха тесни ждрела и стъпваха внимателно по ръбовете на бездънни пропасти. Слязоха и по грубо издялано стълбище, продължаващо около сто метра. След това отдъхнаха отново, само за да продължат след това безкрайните часове на седлото. Накрая, когато Ким си мислеше, че не може повече, малка зелена светлинка проблесна пред тях. Факлите угаснаха сами и рицарите се озоваха в просторна пещера, където висяха странни кристални сталактити. Ята огромни прилепи кръжаха над тях. Зеленият огън светеше в отсрещния край. Продължиха, без да спират. Жребецът на момчето изпръхтя от изтощение, когато заизкачваха един склон, застлан с камънаци. Един от конете се спъна и хвърли ездача си. Рицарят падна на главата си и остана да лежи неподвижно. Ужасен, Ким затвори очи, щом видя как тялото на припадналия рицар изчезна под копитата на конете.

След цяла вечност пронизващо яркото зелено сияние отново ги окъпа. Ким изстена от болка. Когато отвори очи, видя, че се намират в широка долина, обградена от каменни възвишения. Осъзнаването на истината го удари като мълния. Планинската верига бе останала зад него, на изток. Бе победил Планините на Сянката!

СЕДМА ГЛАВА

Изтощението пречеше на Ким да осъзнае пълното значение на постигнатото. Изглежда не само той едва се крепеше. Рицарите се разделиха и момчето се насочи към южния край на дълбоката долина. Този път никой не се занимаваше с палатки или коне. Воините слязоха от седлата и изпоналягаха на земята, потъвайки в дълбок сън.

Желанието да направи същото почти го пребори, но Ким се стегна. Ако възнамеряваше да бяга от черната армия, тук и сега беше неговият шанс.

Обгърнал с ръце врата на коня, той мина покрай безкрайни колони рицари, които или спяха, или клечаха на земята и гледаха в нищото. Долината бе затворена от всички страни, освен от северната, където скалата бе прорязана от тясна цепнатина като от удар с огромна брадва. Разбира се, този изход беше охраняван, но, все още в плен на първоначалната си възбуда, Ким не се тревожеше за това. Бе сторил невъзможното — да намери път през Планините на Сянката. В края на краищата нямаше точно сега да остави на няколко стражи да го задържат.

Той забави, сложи ръка между ушите на животното, за да го успокои, и промълви няколко тихи думи. Сетне започна да се приближава към изхода, изострил вниманието си до краен предел. Половин дузина стражи в черни брони стояха пред широкия двадесетина метра вход на прохода и се подпираха на копията си. Ким дръпна юздите. Още нямаше ясен план.

Навярно бе възможно да мине през тях в див галоп. Но другият край на каньона със сигурност бе охраняван по същия начин и ако дотогава някое копие или стрела не го сваляха, там бягството му със сигурност щеше да приключи.

Малък отряд черни рицари се приближи до прохода. Водачът замени няколко думи с един от стражите и кордонът се отвори, за да пропусне ездачите. Ким бързо взе решение. Пришпорвайки леко коня си, той зае позиция в края на колоната и мина през стражевия пост

заедно с отряда. Никой не му обърна внимание. Каньонът беше дълъг около сто метра, но на Ким му се сториха много повече заради превъзбудата и нетърпението.

Накрая преминаха покрай редица от добре прикрити стражи. Пред тях пейзажът се разстилаше в най-разнообразни цветове. На Ким му се щеше да извика от радост. Още бяха в планините, но земята изглеждаше съвсем различна от тази от другата страна. В процепите между светлите скали растяха зелени храсти, дървета и пъстри растения. Мъхът и тревата смекчаваха тропота на конските копита. Горе на скалата, от една цепнатина, разкривено сливово дърво протягаше клони към небето. Птичи песни изпълваха въздуха и кристалночист планински ручей пресичаше пътеката им.

Това беше шансът му!

Ким обърна коня си, наведе се ниско над гривата му и препусна. Сред групата рицари се понесоха викове на изненада.

Някой излая бърза команда. На косъм от него профуча стрела и се строши в скалата. Втората одраска бронята му и остави дълга кървава драскотина отстрани на коня му. Ким успя да вземе завоя и за момент се озова в безопасност. Пътят се спускаше рязко надолу и се промушваше между камънаци и дървета, така че в началото нямаше да могат да стрелят по него. Трябваше обаче да намери скривалище. Конят му бе изтощен и не би издържал на евентуална гонитба. В този миг, като по часовник, рицарите се показаха иззад завоя. Един от огромните ездачи въртеше черен боздуган. Момчето се изуми, когато осъзна, че рицарят е не друг, а барон Карт!

— Давай, приятел! — изкрещя Ким на коня си. — Препускай, ако искаш да останем живи!

Жребецът изцвили, сякаш го бе разбрал. Дишайки тежко, с муцуна, покрита в снежнобяла пяна, той се впусна в яростен галоп надолу по планината. Ким се вкопчи в гривата му и отчаяно се огледа за път за бягство, но от едната страна имаше само открита земя, а от другата скалата се спускаше рязко надолу в ждрело, широко поне тридесет метра.

Преследвачите му го настигаха. Ким зърна искрящочерните очи на барона — никога нямаше да прости на момчето, че бе успяло да го измами. Вероятно нищо подобно не се бе случвало през целия му живот. Ким обърна поглед напред и взе отчаяно решение. Ръката му

дръпна юздите. Жребецът се изправи на задните си крака и се обърна. От преследвачите се откъсна всеобщ вик, когато видяха как конят и ездачът му се насочват към ждрелото с убийствена скорост. Ким се хвърли напред, прегърна здраво коня си и затвори очи. Усети мускулите на животното да се напрягат в подготовка за скока. В продължение на две-три безкрайни секунди те се носеха над празното пространство. Ким отвори очи и видя как отсрещният край на ждрелото се приближава към него.

Приземяването го изхвърли от седлото. Излетя и се запремята през глава, удари се в земята и се затъркаля като камък, отскачащ от вода. Спря едва след няколко метра. Конят направи няколко несигурни стъпки, падна с болезнено изцвилване и после пак се изправи.

Ким също се изправи със стон. Цялото тяло го болеше, а ушите му пищяха. Погледна към другата страна на ждрелото. Преследвачите му бяха спрели. Барон Карт ревеше яростно. Останалите страхливо отстъпваха пред ругатните му. Нещо профуча край ухото на Ким и се заби в земята. Стрела! Той се затича, колкото му държаха краката. Дълги черни стрели заваляха около него като градушка и отново само бронята му го спаси.

Най-сетне бе в безопасност, когато се скри зад една скалиста издатина. Стрелите още се носеха към него, но вече не го достигаха и падаха на земята или отскачаха от камъка.

Ким свирна на коня си, сложи ръка на седлото и изтощен се облегна на животното. То още лъщеше от пот и дишаше тежко. Момчето си отдъхна за няколко секунди, сетне вдигна ръка към главата си и за пръв път от цяла вечност свали шлема си. Остави го внимателно на тревата и клекна да прегледа краката на верния си другар. Жребецът изцвили, когато Ким докосна подутите стави. Цяло чудо бе, че конят не бе строшил и четирите си крака при скока.

— Горкичкият — прошепна момчето. — Чувстваш се ужасно, също като мен, нали? — Конят побутна с муцуна гърдите на Ким и той се извъртя със смях, но после въздъхна. — Страхувам се, че ще трябва още малко да ме поносиш, приятелю. Още не сме в безопасност. Барон Карт ще намери начин да прекоси ждрелото, а когато го направи, искам да сме възможно най-далеч.

Ким завърза шлема си за края на седлото и отново се метна върху жребеца.

Продължиха надолу по планината. Появиха се единични дървета, а след това и малки горички, които го изкушаваха да си почине в тях. Ким оставяше коня да пие от малките поточета, които пресичаха пътя им. Той също се освежи с няколко глътки от леденостудената вода и набра малко диви плодове от храстите. Беше уморен до смърт и би дал всичко за топла храна и няколко часа сън в меко легло. Но трябваше да продължи поне до вечерта. В мрака можеше да рискува живота си за малко почивка, скрит под някой храст.

Късно следобед планините свършиха. Стръмният каменист склон се превърна в полегата пътека, която ги изведе до тучна зелена поляна на границата на сенчест лес. Ким пришпори коня и стигна до ръба на горичката. Когато приближиха първите дървета, той дръпна юздите, измъкна крак от стремената и падна от седлото. Гората и ярките облаци в небето се сляха. Заля го непозната слабост и му се догади. Падна на колене, претърколи се и напразно се помъчи да се изправи на крака.

Тялото му бе преминало границата на изтощението и дори небето да се провалеше отгоре му, не би могъл да направи и крачка.

Внезапно Ким чу някакъв шум. Вдигна глава и видя как храстите пред него се размърдват. Това обаче се оказа просто един язовец. Животинчето се заклатушка се към него, душейки любопитно.

— Здравей, язовецо — усмихна се момчето едва-едва. — Няма да повярваш колко се радвам да видя живо създание. — Той протегна ръка и размърда пръсти. Язовецът отново го подуши и после седна на широката си задница, наблюдавайки странния посетител с блещукащи, интелигентни очи. — Въпреки че си само язовец — промълви Ким, — ти си най-красивото създание, което съм виждал от дни. Жалко, че не можеш да ми помогнеш.

Язовецът наклони глава на една страна и примигна няколко пъти.

Момчето се отпусна на меката трева, затвори очи и въздъхна.

— Не ми се сърди, язовецо, но трябва да поспя няколко минути. Ако изчакаш да се събудя, може да си побъбрим.

Язовецът се почеса по ухото със задния си крак и се тръсна.

— Съжалявам, ама нямам много време — изсумтя той. — Но с радост ще се върна. Не ни се случва често да срещаме хора, с които да си бъбрим.

Ким така и не разбра дали в този миг бе заспал или просто бе припаднал от страх.

* * *

Ким остана при стария язовец Так почти седмица. Той живееше с жена си и цяло котило дразнещи малки хлапета в широка хралупа дълбоко под гората. В нея имаше достатъчно място даже и за Ким. Не само Так се казваше „Так“, но и жена му, както и осемте му сина, и момчето недоумяваше как г-жа Так успява да различава челядта си. Семейство Так се оказаха много дружелюбни, въпреки първоначалното впечатление на леко резервирани и в същото време ексцентрични индивиди.

Ким прекара първите три дни, лежейки в едно тъмно и тихо ъгълче и ставаше само когато г-жа Так му носеше нещо за ядене или когато някой от енергичните млади Так му дърпаше косата и се опитваше да пролази в бронята му. Излезе чак на четвъртия ден, за да се огледа и да се погрижи за коня си. Още бе далеч от старата си сила. Опитва се да пояди, но падна почти веднага. Умърлушен, той пропълзя отново в хралупата на язовците.

Там беше хладно и приятно както винаги. Ким се промъкна до ъгълчето си и се изтегна на леглото от сухи листа, които язовците бяха събрали.

През деня семейство Так прекарваха почти цялото си време в хралупата. През нощта отиваха да събират храна и обикновено не се връщаха преди изгрев. През последните няколко дни Ким не бе разговарял много с тях. Семейство Так не бяха твърде словоохотливи. Когато се прибираха, г-жа Так веднага се заемаше със складирането и приготвянето на храната, момчетата се отправяха към стаята за игри, а г-н Так се сгушваше в любимото си ъгълче и блажено задрямваше.

Дупката на язовците бе удобна и безопасна. Като вкъщи, помисли си Ким, но веднага се пребори с тъгата по дома. Имаше още много за вършене. Момчето стана, пропълзя до Так и се сви на пода до него.

Так отвори едно око и разгледа госта си.

— Чувстваш се по-добре, надявам се — каза той.

— Да — кимна момчето. — Пак се чувствам... доста добре. Благодарение на вас.

— Без благодарности. Както ти казах, оттук много рядко минават хора. Естествено е да си помагаме взаимно.

— За съжаление не мога да остана — промълви Ким.

— Тц, тц, тц — поклати глава Так и въздъхна. — Тия днешни младежи все бързат. Все нямат време за малко разговор. — Погледна момчето с тъжни очи. — Надявах се, че ще останеш за известно време с нас да ни правиш компания. Но явно не мога да те задържа.

Ким се обърка. През изминалите три дни Так бе разменил най-много три думи с него, така че този внезапен изблик на фамилиарност беше доста изненадващ.

— Остани още няколко месеца — предложи домакинът. — Зимата е почти на прага ни. Когато пристигне, ще можем да си седим тук на топло и да си говорим. Имаме много за обсъждане. — Вдигна глава и подуши въздуха. — Лоши неща се случват по земята — промълви накрая. — Всички са толкова неспокойни. Никой няма време за един хубав разговор. Тц, тц.

— Какви лоши неща се случват? — попита Ким.

— Не знаеш ли?

Момчето поклати глава.

— Аз, хъм, нямаше ме много време.

Так кимна. Не каза нищо в продължение на минута и после пак въздъхна.

— Тц, тц, тц. Хората казват, че се случват ужасни неща. Живеем си тук спокойно, самички, но подочуваме туй-онуй.

— Какви ужасни неща? — настояваше Ким.

— Страшни неща, момчето ми. Носи се мълва, че идва война, че и нещо по-лошо. Но новините пътуват дълго дотук. Ако искаш да знаеш повече — добави той след кратка пауза, — ще трябва да отидеш в долината.

— Вероятно това и ще направя — кимна момчето.

— Но не веднага — намеси се твърдо г-жа Так. — Първо ще си починеш тук още няколко дни и ще хапнеш малко сваятна храна. — Тя бодна Ким в ребрата. — Станал си кожа и кости. Ако ми беше син... — Тя поклати глава с неодобрение. — Няма да си тръгнеш, докато не сложиш малко месце по тия кокали.

Ким нямаше избор.

* * *

На следващата вечер семейство Так го изведоха на лов със себе си. Ким още не се чувстваше достатъчно силен, но Так бе настоял и момчето си каза, че ще бъде проява на неблагодарност да не се подчини на желанието на домакина си. Мнението му за язовците се промени коренно, когато ги видя да ловуват. Вътре в хралупата Так, Так, Так, Так, Так, Так, Так и Так бяха непрестанна напаст и буквално дразнеха^[1] всички. Сега се бяха преобразили в послушни, дисциплинирани деца, които внимателно наблюдаваха всяко движение на баща си и внимаваха да не вдигат излишен шум. Претърсваха гората в продължение на половината ден, преди да се натъкнат на плячката си. После всичко се разви мълниеносно. Ким едва бе доловил някакви признаци на движение и в следващия миг старият Так се обърна с мъртъв заек в муцуната си.

Момчето се радваше за семейство Так, но не можеше да не изпитва и известно съжаление при вида на безжизненото тяло на заека. Так забеляза погледа му.

— Жал ти е за дългоушкото, а?

Ким кимна.

— Да... но предполагам, че така стоят нещата — добави тихо.

— О, да, така е то — съгласи се Так. — Такъв е животът — ядеш или те изяждат. При вас, хората, също не е по-различно.

Ким не разбра какво има предвид Так и изчака безмълвно язовеца да продължи.

— Виж сега, Ким — в природата силните ядат слабите, а слабите — по-слабите. И докато всеки го прави, защото е гладен или защото трябва да се грижи за малките си, всичко е в равновесие.

Внезапно язовецът наклони глава на една страна и разгледа черната броня на момчето.

— Изглежда зловец — отбеляза той, измервайки Ким с присвити очи, и продължи: — По рано днес, като се прибрахме в хралупата, пак излязох и видях много хора на коне като твоя, с брони като твоята. Твои хора ли са това?

За Ким новините бяха толкова шокиращи, че не можа да отговори веднага.

— Много ли... хора бяха?

— Доста. Не ми се понравиха. Хич даже — кимна Так и изцъка.
— Ти един от тях ли си?

Ким поклати енергично глава.

— Не, въобще. Аз... промъкнах се сред тях, но те са ми врагове. И ваши също, мисля. Какво правеха?

— Нищо. Просто преминаха. Теб ли търсят?

— Така мисля — промълви момчето. — Не само за това са тук. Накъде отидоха?

— Към долината — отвърна Так. — Не изглеждаха като да бързат. Що за хора са?

Ким обмисли отговора си. Можеше да разкаже много неща — за бягството си и преследвачите, за барон Карт, Бораас и зловеция им малък придружител, — ала имаше чувството, че мъдрият стар Так вече знаеше всичко това.

— Вчера — каза той — ми спомена, че хората говорят за война, помниш ли?

Так кимна.

— Рицарите, които си видял, идват да покорят тези земи — рече момчето. Очакваше Так да покаже притеснение или поне изненада, но старият язовец само кимна, сякаш не е очаквал друго.

— Значи е успял — промърмори язовецът.

— Кой какво е успял?

— Бораас — отвърна Так. — От много време знаем, че крои планове да ни завладее, но досега не е смеел да ни нападне открито. Имаше слухове.

— Слухове?

Так не отговори веднага. Накрая рече:

— Понякога, синко, слуховете не значат нищо. Но се говори, че Бораас е намерил могъщ съюзник, който му е помогнал да преодолее Планините на Сянката и да нахлуе с армията си. Тц, тц, тц. Идат трудни времена. Чувствам го в кокалите си.

— Трябва да бягате — каза Ким. Без да може да обясни, чувстваше, че случилото се е отчасти и по негова вина.

— Не ме е страх за мен самия, Ким — поклати глава Так. — Аз съм стар, а старите дървета не се изкореняват. Живях дълъг и щастлив живот и ако нещо ще се случва, съм готов с радост да посрещна съдбата си. Притеснявам се за госпожа Так и момчетата. Пред тях лежи един труден живот. Това ме натъжава, въпреки че те са твърде млади и самонадеяни, за да го осъзнаят. Някой трябва да им помогне.

— Да не би... да не искаш да кажеш, че аз трябва да съм този някой?

Так кимна тежко.

— Но какво мога да сторя аз? — попита Ким. — Аз съм само едно хлапе, а черните рицари са толкова много...

— Може да си само момче — каза Так, — но най-голямо значение има какво правиш. Въпреки цялата си сила, Бораас е безсилен, ако си твърдо решен да му се опълчиш.

Так замълча, после продължи:

— Пред теб стои дълъг път, Ким. Опасностите, които си победил, са нищо в сравнение с това, което те очаква. Но ти можеш да поемеш достойно по този път, ако наистина го искаш. Знам, че можеш.

Язовецът приключи. Ким стана рязко, овеси заека на колана си и свирна на Приятелчето — това име бе решил да даде на коня. Метна се на седлото и пое към хралупата на язовците в спокойно темпо. Те го следваха като малки черно-бели сенки.

Ким не можеше да изкара думите на Так от ума си. Точно така си беше — той си почиваше, докато навсякъде около него черните рицари превземаха земите. Може би в този момент Бораас си осигуряваше властта и над това място. Не след дълго и то щеше да се превърне в поредното Царство на Сенките. Так щеше да стане един сърдит стар язовец, а момчетата му да се озлобят и да носят в душите си единствено гняв и неприязън... като Адо.

Не — беше немислимо.

Но какво можеше да стори? Вярно е, че успя два пъти да надхитри Бораас и зловещия му генерал. Но сега бе различно — бе заложена съдбата на цяло кралство. Цялата хитрост на света не би била достатъчна да удържи Бораас и безчислената му армия.

* * *

На сутринта на шестия ден Ким се сбогува със семейството язовци. Не му беше лесно, но бездруго вече бе пропилял твърде много време. Раните му бяха заздравели, а г-жа Так удържа на обещанието си и го храни толкова добре, че се чувстваше силен и здрав. Нямахше причина да остава още.

Двата възрастни язовеца го изпратиха на пътя и когато си взеха последно сбогом, на Ким му се стори, че вижда сълзи да изпълват очите на г-жа Так.

Момчето не можеше да намери думи да изрази благодарността си. Още веднъж се поклони, обърна коня си и го пришпори напред.

Колкото по̀ на запад отиваха, толкова по-гъст ставаше лесът. Земята се накланяше леко, но постоянно надолу. Още доста път го чакаше, преди полите на планината да останат зад него. Късно следобед той спря край едно уединено езерце, изпи няколко шепи от вкусната леденостудена вода и хапна малко от голямата торба с храна, приготвена за него от г-жа Так. Жената на стария язовец се бе погрижила тъй добре за него, че имаше за две седмици напред.

Гората гъстееше и все повече се изпълваше с живот. Ким често мяркаше диви животни: катерички, зайци и на няколко пъти — сърни. Те го наблюдаваха, но без следа от страх. Веднъж една катеричка се приближи дотолкова, че момчето можеше да я потупа по рошавата главичка. А друг път един елен си пасеше необезпокоявано по средата на пътеката, докато Ким минаваше наблизко. Въпреки че дъбравата бе гъста, през листата се процеждаше достатъчно светлина, така че Ким яздеше през редуващи се слънчеви петна и тъмнозелени сенки.

В късния следобед достигна до гора — толкова голяма, че дърветата от другата ѝ страна се виждаха само като тънка ивица. Задържа коня си за миг, след това го подкара към една полянка. Някъде в средата ѝ се виждаше купчинка малки точки — сградите на някое селце или може би голяма ферма.

Момчето препусна в галоп към къщите. След всичко, през което бе минало, нямаше търпение да види отново хора. За миг се поколеба, че черната му броня може да събуди подозрение, но щеше да изглади всякакви недоразумения. Със сигурност щяха да го приемат с отворени обятия, когато чуеха историята му.

С приближаването видя, че наистина е голяма ферма. Повече от десет конюшни и обори обграждаха триетажната къща. Квадратният

двор, дълъг повече от сто стъпки от всяка страна, беше отделен с ограда, стигаща до гърдите на човек.

Всичко беше тихо. Не се виждаше жива душа, въпреки че вратите и прозорците зееха отворени. Но фермата не изглеждаше изоставена — най-различни инструменти и вързопи се валяха по земята пред оборите, а в неподвижния въздух над комина на къщата се извиваше струйка дим.

До портата имаше количка, натоварена с прясно изсушена слама. Гребла, дървени вили и торба разпилени ябълки лежах до количката, сякаш работниците внезапно бяха избягали, обзети от паника.

Ким премина през широко отворената порта, дръпна юздите и се огледа. Още не се чуваше нищо от къщата над цялото имение витаеше гробна тишина. Врълетя го странно безпокойство. Инстинктивно сложи ръка на дръжката на меча и спусна забралото си.

Просто бе невъзможно толкова голяма ферма да е напълно необитаема. Дори обитателите да спяха на полето, трябваше да има животни — кучета, котки, стоици пилета, крави, прасета — все нещо, което да се движи и да издава звуци. Но в пълната тишина всяко подрънкване на бронята му отекваше в стените.

Момчето слезе, извади меча си и тръгна към един от оборите. Ръката му трепереше леко, когато отвори вратата и погледна вътре. През дупките в покрива нахлуваше слънчева светлина и златистите лъчи плетяха мозайка от светлина и сянка по пода. Оборът беше пълен с торби и сечива. Грубо скована платформа за слама, издигаща се по средата на високата стена, хвърляше остра сянка през вътрешността.

А точно пред входа, в локва изсъхнала кръв, лежеше мъртво прасе.

Ким остана загледан още секунда в трупа, след което, забравил всякаква предпазливост, изтича през двора към къщата. Бутна вратата с рамо, мина през слабо осветен коридор и нахълта в дневната.

Неподвижен черен воин лежеше на внимателно изтъркания под. Ръката му бе протегната, а пръстите му — закривени като хищна лапа. Мечът му бе захвърлен строшен до него. През процепите в бронята му се процеждаше тъмна кръв.

Не беше единственият мъртвец в стаята. Обитателите сигурно се бяха скрили тук при атаката на черните ездачи. Бяха се защитавали смело, по-смело, отколкото нападателите са очаквали, защото мнозина

от тях бяха заплатили набега с живота си. Но куражът не бе успял да спаси фермерите.

Ким се извърна, треперейки. Излезе от къщата и претърси цялата ферма, сграда по сграда и стая по стая. Нямаше оцелели. Черните убийци се бяха отгървали не само от всеки човек, но и от всяко животно. След продължило повече от час търсене, при което срещна единствено смърт и разрушение, Ким се запрепъва навън от двора, облегна се на коня си и се разтресе от хлипове.

Твърде дълго бе прекарал със семейство Так в спокойната, изолирана горичка. Знаеше за нашествието на черната орда и за това, което очакваше Так и другите горски създания. Ала въпреки това досега опасността му бе изглеждала като нещо смътно и далечно.

Това не бе просто война. Това беше издевателство. Не армии от конници, които се преследваха на бойното поле, или рицари в бляскави доспехи, окичени с талисманите, дарени им от техните възлюбени. Не бяха дори славни герои, борещи се за справедлива кауза. Това тук беше най-лошото от войната — клане на беззащитни хора и животни.

Ким ридаеше и удряше по земята в отчаянието си. Някой друг би могъл да изпитва омраза и ярост към Бораас, барон Карт и черните им рицари, ала момчето чувстваше само всепоглъщащо отчаяние.

Сълзите му най-сетне секнаха. Качи се на седлото и поведе Приятелчето през портата към ливадата. Навярно жребецът подушваше прясната слама. Но, макар че бе очаквало с нетърпение човешка компания и меко легло, момчето сега се ужасяваше от възможността да остане тук. Ето защо безпощадно пришпори коня и забави темпото чак когато фермата изчезна зад гърба му.

Бе напуснал Царството на Сенките. Но войната го бе последвала и сега вече наистина нямаше изход.

[1] Непреводима игра на думи — на английски думата за „язовец“ и „дразня“ е една и съща. — Б.ред. ↑

ОСМА ГЛАВА

Прекара нощта под открито небе. Въпреки меката слънчева светлина и топлината на деня нощта бе неприятно студена. Зъзнец, Ким се омота в одеялото си. Щеше му се да запали огън, но нямаше кибрит. Дори и да успееше обаче, като търка две сухи съчки една в друга като бойскаут, не искаше черните рицари да го видят. Може би за времето, което Ким прекара със семейството язовци, Бораас бе превзел цялата територия и никъде нямаше нищо друго, освен трупове.

Тази мисъл го караше да сънува кошмари. Дълго преди изгрев-слънце той прибра одеялото си, качи се на седлото и потегли. Призори достигна до прекрасно езерце с подканящи брегове. Момчето слезе, прати Приятелчето да пасе с приятелско пошляпване по хълбока и се насочи към водата.

През гората премина леко шумолене. Отначало Ким си помисли, че обтегнатите му нерви си играят с него, но шумът се повтаряше и скоро той осъзна, че това са стъпки. Тежки, бързо приближаващи стъпки.

Умората му мигом се изпари, заменена от нервно очакване. Огледа се за прикритие, но краят на гората бе твърде далеч, за да стигне дотам навреме. Черните рицари бързо щяха да го разпознаят, но бронята му можеше отново да ги заблуди за известно време. Ако бяха обитатели на тези земи обаче, черната броня лесно можеше да предизвика смъртта му. Твърде вероятно бе да го сломят в бясна ярост, без да се поинтересуват кой е скрит под доспехите. И Ким не би ги обвинил.

Извади меча от ножницата и заотстъпва към езерото. Дъхът му спря, когато видя непознатия.

Той беше великан.

През последните няколко седмици Ким се бе нагледал на едри и даже огромни мъже. Но до този широкоплещест груб дивак дори барон Карт би изглеждал слабичък и дребен. Сигурно бе поне четири метра висок. Момчето не би могло да обхване раменете му, дори и да

разпереше ръце. Носеше кафяви вълнени панталони до коляното, кърпени на много места, и широко скроена фланела без ръкави, която само отчасти покриваше косматите му гърди. Дългата му тъмна коса изглеждаше тъй, сякаш е била мита преди поне петдесет години, а тоягата на дясното му рамо беше по-голяма от Ким.

Гигантът изглеждаше изненадан също като момчето. Сграбчил меча си с две ръце, Ким навлезе във водата, докато нагази до глезените. Гигантът пристъпи към него, небрежно отстранявайки едно младо дръвче от пътя си, след което свали тоягата от рамото си.

— Стой, където си! — извика Ким. От страх гласът му почти отказа. Видя, че няма смисъл да бяга.

Исполинът се озъби в усмивка.

— Черен — изръмжа небрежно. — Я гледай ти — черен. — Той отново спря и се почеса по главата. Звукът наподобяваше драскане на тебешир по черна дъска. — Че и сам — добави замислено. — Рядко се сблъскваме с някой от вас сам. Възможност като тази не е за пропускане.

Ким можеше ясно да си представи какво има предвид. Вдигна черния връх на меча си, насочи го към стомаха на гиганта и каза колкото се може по-спокойно:

— Спри, или...

— Или какво? — Великанът повдигна рунтавите си вежди.

— Или ще те насека на парчета! — добави момчето с треперещ глас.

За миг сякаш гигантът щеше да прихне. После лицето му придоби притеснено изражение.

— Ще го сториш ли? — отново се почеса по главата. — Значи ще го сториш, а?

Направи крачка към Ким и спря, когато момчето направи заплашителен жест към него с острието. Исполинът бавно вдигна огромната си тояга.

Момчето събра последните останки от смелостта си, нададе див крясък и се хвърли към великана. Замахна силно, извъртя меча си и удари гиганта по стомаха с тъпата страна на меча.

Изплашено, страшилището хвърли тоягата си и падна на колене.

— Не! — разциври се то. — Не ме наранявай, Черни рицарю. Аз съм само един страхлив гигант и никому не съм сторил нищо лошо. —

Избърса една сълза от крайчеца на окото си, сплете ръце в молба и заплака с глас.

Изумен, Ким свали меча. Бе сигурен, че секундите му на този свят са преброени. А каква стана тя!

— Моля ви, Ваше Превъзходителство! — молеше се исполинът. — Пощадете ме! Направете ме свой роб, но не ме наранявайте. Никога не съм наранявал някого през живота си, а още по-малко пък черен рицар...

— Ама... — Ким поклати глава, напълно объркан, и направи крачка назад. Лицето на великана бе бяло като платно и в очите му се четеше неподправен ужас. Дори застанал на колене, лицето му бе на едно ниво с това на Ким.

— Аз... аз не съм черен рицар — каза изведнъж момчето. Заби меча си в меката почва, вдигна забралото си и накрая свали шлема. — Няма от какво да се страхуваш — рече успокояващо. Чувстваше се извънредно глупаво. Все пак добави:

— Нямам желание да те наранявам по какъвто и да е начин.

Гигантът подсмръкна.

— Наистина ли, млади господарю? Не се ли... Не се ли сърдите на Горг, че ви обърка с друг?

— Не, ни най-малко.

— Ама... вие носите черна броня и...

— Знам — въздъхна Ким. — Дълга история. Но не съм черен рицар.

— И наистина, честно, не ми се сърдите?

— Изобщо — увери го отново момчето. — А сега се изправи и се дръж като великан.

Горг кимна енергично. Първо на едно коляно, а после и напълно изправен, той отново се извисяваше над момчето с повече от два метра.

— Може ли... бихте ли ми позволили да си взема тоягата?

Ким не знаеше дали да плаче, или да се смее. Кимна, останал без думи. Приседна на една купчина скали и загледа как исполинът си взе тоягата и отиде до водата, където изми лицето си, загребвайки литри вода с огромните си яки ръце. Гигантът избухна в смях, погледна боязливо Ким и се върна, увесил нос.

Седна до момчето и отчупи голям клон от едно дърво, за да го използва за чесало.

— Значи се казваш Горг? — попита Ким.

Великанът кимна.

— Всъщност се казвам Горганоган Маропалкам Ороватусаний Премий Несто Шранирак Гоулим, но това никой не го помни. Тъй че ми викат просто Горг. Но може да се казвам и по друг начин, ако предпочитате. Ако „Горг“ не ви харесва...

— Не, не — побърза да го убеди Ким. — Горг ми харесва.

Постепенно той осъзна, че Горг не само бе страхлив, но и има склонност към дърдорене.

— Добре. Значи си оставаме с Горг — кимна одобрително гигантът. — И аз така предпочитам. Трудно е да свикнеш с друго име, да знаете. Тате все ми викаше „Дребен“ или „Малчо“, но когато пораснах, почна да ми казва „Дългокрак“ или пък „Градински кол“. По-късно ми викаше по име. Ех, хубави дни бяха. — Той килна глава от едната страна на другата, сякаш претегляше нещо наум, после погледна Ким подозрително. — Ако младият господар ми позволи да попитам...

— Давай — въздъхна момчето.

— Значи... не сте черен рицар?

— Не. Само приличам.

Горг изглеждаше явно облекчен.

— Туй е добре — каза той. — Много добре. Страх ме беше, че сте черен рицар. Напоследък много от тях минават оттук и като ви видях да стоите до езерото, си помислих, че сте дошли да сторите зло на горкия Горг. През цялото време преследват горкия Горг. Сигурно си мислят, че е опасен, пък той иска само да го оставят на мира. И като ви видях там на брега...

Ким махна с ръка и пресече потока от словоизлияния.

— Не съм черен рицар — рече. — Наистина. И за да съм честен, като те видях да се подаваш от гората, се уплаших почти колкото теб. Може би повече.

— Уплашили сте се? — повтори Горг невярващо. — От мен? От безобиден страхлив гигант?

Ким не можа да се сдържи. Трябваше да се ухили.

— Защо страхлив? Как може някой голям колкото теб да е страхлив?

Горг направи физиономия, сякаш го болеше зъб.

— Ами това е дълга история, млади господарю — въздъхна той. — Горг невинаги е бил голям, колкото е сега. О, не, невинаги — повтори с глас, преливащ от емоции. — Когато бях дете, бях мъничък като вас, но когато другите спряха да растат, аз просто... продължих. Фасулска работа. Тате все ми казваше, че съм твърде тъп да разбера кога да спра с растенето. Ама аз си растях и ето ме сега.

— Но защо си страхлив? — попита Ким. — Някой голям и силен като теб няма причина да се страхува от когото и да било.

Горг скептично размаха ръка.

— Размерът е проблем, млади господарю. Силата също. Преди, когато бях малък и слаб като всички останали, и аз си мислех като вас. Мечтаех си някой ден да стана великан, като всяко дете. — Изражението му се промени и на лицето му се изписа болка. — Но не е хубаво нещо. Хич даже. Всички са по-малки от теб. Като влезеш в някоя къща, си удряш главата и само да докоснеш някого, той започва да крещи. И всички те сочат: „Глей го тоя смотан ръб.“ Това значи да си силен, млади господарю. Ако не си, ти се иска. Но когато се случи, никога не можеш да се отървеш от силата си. Трябва много да мислиш, преди да направиш нещо, и накрая си нямаш доверие сред хора. Чупят се много лесно, да знаете.

Той въздъхна, подсмръкна и игриво вдигна една стокилограмова скала, след което я запрати да подскача като камъче по повърхността на водата.

— Когато си силен като мен, трябва да те е страх — добави тъжно.

— Значи живееш самичък тук, в гората? — попита след малко Ким.

— Сам-самичък — кимна Горг. — От време на време слизам в селото, а понякога срещам и някой от планинската ферма, но това е всичко.

Последните му думи внезапно върнаха момчето в жестоката реалност.

— Преди малко каза, че си виждал черни рицари.

Исполинът кимна уверено.

— Много от тях, млади господарю. И днес, и вчера, и деня преди това...

— Наричай ме Ким. Като ми викаш „млади господарю“, ми припомняш неща, които бих искал да забравя.

— Както желаш. — Горг хвърли поглед към бронята. — Значи, Ким, интересуваш се от черните ездаци, така ли?

— Дойдох да предупредя всички за тях — обясни момчето. — Но се страхувам, че съм закъснял.

— Никога не е твърде късно. Но ще трябва да побързаш, ако искаш да стигнеш до Горивин навреме.

— Горивин?

— Столицата ни. Черните рицари не са преминали отвъд планината само за да се разхождат из горите. — Тази внезапна проникновена забележка учуди Ким повече и от абсурдната страхливост на Горг. — Носят се приказки за война.

Момчето се изправи, изпълнено с решимост.

— Прав си — каза. — Затова трябва да тръгвам. Изобщо не трябваше да спирам. И бездруго имат достатъчно голяма преднина.

Горг изгледа Ким замислено.

— Значи искаш да се спуснеш в долината?

Момчето кимна.

— Знам пътеки, които ще те отведат там по-бързо от черните рицари. Ако искаш, мога да повървя с теб. Ще ти спести един ден.

Ким обмисли набързо предложението. Познанията на Горг щяха да са му полезни, а и огромната му фигура щеше да сплаши черните рицари... стига да не бяха много на брой.

— Защо не? — каза накрая. Наведе се, взе меча и шлема си и подсвирна. Черният кон послушно дотича, изпръхтя недоверчиво, когато подуши гиганта, и помръдна с уши.

Исполинът сви рамене и се отправи към гората, покривайки разстоянието с дълги крачки. Ким пришпори животното, за да го настигне. Нямахше смисъл да се изненадва. След пристигането си във Вълшебна Луна се бе нагледал на толкова необичайни неща, че ако срещнеше напълно нормален човек, щеше да се учуди повече.

Горг вървеше напред и често поглеждаше през рамо към Ким, а раменете му правеха пътека, достатъчно широка за трима ездаци. Шумът, който вдигаше, сигурно се чуваше от километри, но това, явно

изобщо не го тревожеше. Момчето си каза, че това поведение не е съвсем нормално за един страхливец.

— Къде точно ме водиш? — попита Ким, след като бяха вървели близо половин час из гората. Бе забелязал, че Горг е сменил посоката и сега се движеха почти паралелно на Планините на Сянката.

Исполинът се обърна и си лепна някаква гримаса, която би трябвало да бъде убеждаваща усмивка.

— В долината, Ким — избоботи той. — Вярвай ми, знам пътя.

Вървяха до пладне, все на юг. Когато слънцето висеше високо в небето, Горг шумно обяви, че е време за дрямка, и без много увъртания легна под едно дърво, сплете пръсти над стомаха си и силно захърка.

Примириявайки се с неизбежното, Ким слезе от седлото, издърпа торбата с провизиите и се зае да яде без апетит.

Великанът изсумтя. Левият му клепач се отвори мързеливо. Не беше трудно да се забележи, че му течеше слюнка.

— Гладен ли си? — попита Ким.

Горг отвори и другото си око, поприседна и кимна енергично. Момчето му подаде торбата.

— Заповядай.

Почти веднага съжали, но вече бе твърде късно. Горг отвори торбата, пъкна глава вътре и изсипа наведнъж цялото ѝ съдържание в устата си.

— Не е зле — измляска, предъвквайки. — Знаеш как да преживяваш, Ким. Всеки би ти го признал. — Оригна се силно и се усмихна широко. — Не е достатъчно за засищане, но като за закуска стига. Напомня ми на гозбите на мадам Так.

— Точно така — каза Ким изненадан. — Познаваш ли ги?

— Че кой не ги познава? Те са много свестни създания. Да. Много свестни... — Спря насред изречението, затвори очи и се заслуша с килната глава.

— Какво има? — попита момчето. — Чуваш ли нещо?

— Мечка! — възкликна уплашено Горг. Скочи на крака, грабна тоягата си и се обърна към него. — Мечка! Спасявайте се, господарю. Мечка!

Ким скочи на крака и се затича към коня си, когато от храстите изскочи голяма рунтава сянка, която замахна към него с лапа и изръмжа гневно. Момчето изхвърча на три метра във въздуха и се

приземи тежко. С вик на изненада и болка скокна обратно на крака и извади меча си. Хищникът пак изръмжа, изправи се на задните си крака и се заклатушка към дребния си противник. Дъхът на Ким спря. В зоологическата градина бе виждал големи мечки, но това тук приличаше на бащата на всички мечки гризли — стар звяр, ветеран от много битки, а сплъстената му кафява козина бе изпъстрена със сребристи косми. Нямаше дясно ухо, а на мястото на лявото му око имаше само белег.

Ким замахна отчаяно с оръжието си. Звярът изрева, избие меча от ръката му, като че ли бе играчка, и отново го събори. Огромна ноктестата лапа го притисна към земята.

Момчето се мятеше насам-натам, риташе и блъскаше, но мечокът сякаш не усещаше ударите. Огромните му челюсти се отвориха и разкриха два реда зъби с дължината на човешки пръсти. Единственото му блещукащо око се втренчи с тиха ярост в Ким.

Но не го ухапа.

Челюстите му се затвориха и изминаха няколко безкрайни секунди, през които душеше Ким от глава до пети.

— Странна работа — изръмжа с дълбок, басов глас. — Приличаш на черен рицар, но не миришеш на такъв. Да те ям ли, или не?

Момчето изстена. Тежката лапа на гърдите му пречеше да диша и гласът му излезе странно писклив.

— Не съм черен рицар.

— Може би не си — избоботи хищникът, — но не си и един от нас. Освен това си облечен като черен рицар — добави мрачно. — Може би все пак ще те изям.

— Няма да ти е вкусно — изграчи Ким. — Пък и не съм много тлъст. Може да си хванеш някоя хубава сочна мръвка за същото време, което ще изгубиш, докато ми отвориш бронята.

Мечокът наклони глава и разгледа замислено бронята на Ким.

— А, това ли? Нищо работа, парче ламарина. Мисля, че ще те изям, да.

Той отвори уста и се приготви да изпълни заплахата си. В този миг обаче хрусталакът се раздели и Горг се хвърли върху гърба на звяра с разперени ръце, надавайки яростен рев.

Звярът изрева възмутено, пусна Ким и се опита да се отърси от нападателя си. Но Горг се държеше здраво с ръце и крака. Завъртя се и с невероятно усилие събори мечока. Двамата започнаха да се въртят по земята, вкопчени един в друг.

Сега мечокът наистина бе разярен. Хвърли великана от себе си и се изправи на задните си крака. Гигантът стисна юмруци, наведе се под ноктестите лапи и удари мечока по носа достатъчно силно, за да повали бивол. Звярът сякаш не го усети. Грабна Горг, вдигна го като играчка и го метна с такава сила, че приземяването на исполина изкорени няколко млади дървета. Горг направи крачка напред, скочи и заби рамо в стомаха на мечока. Той се олюля назад, след което още един мощен удар от страна на великана го запрати на земята.

— Остави приятеля ми на мира — каза Горг, дишайки тежко. — Не ме интересува, че бракониерстваш на моята територия, но извади приятеля ми от менюто. Ясно?

— Твоята територия? — попита мечокът, скандализиран. — Явно нямаш представа къде се намиращ, идиот такъв. На моя територия си от часове. И какво искаш да кажеш с това „приятел“? — каза, хвърляйки кос поглед на Ким. — Откога се сприятеляваш с черни ездачи?

— Той не е черен рицар — рече Горг малко по-спокойно. — Само така изглежда.

— Аха. Значи не изглежда никак добре. Има късмет, че черните ездачи са лоши на вкус. Иначе щях да задавам по-малко въпроси.

— Аз... хм... предполагам, че се познавате? — попита Ким, който наблюдаваше сцената с нарастващо изумление.

Горг обърна глава, кимна и после пак се втренчи в мечока.

— Остави го на мира, Келхим — каза заплашително. — Ако направиш нещо на приятеля ми, ще ти счупя черепа.

— Ха! — отвърна Келхим. — Ще видим кой на кого ще счупи черепа!

После скочи и разпери зловещо предните си лапи, готов да разреши спора на място. Но при тези думи Ким също скочи и си проби път между двамата необикновени противници.

— Моля ви! — извика. — Може би трябва да поговорим, преди да се пребием взаимно.

Мечокът наклони глава и примигна изненадано.

— Дребният ти приятел е смел — каза на Горг. — Доста по-смел от теб, ако смея да отбележа.

— Не смей — намръщи се гигантът. — Но това няма значение. Остави го.

— Добре де — изръмжа Келхим. — Няма да наранявам мъника. Поне засега.

Ким гледаше с облекчение как мечокът се обърна и се намести удобно на известно разстояние от тях.

— Ммм... Може да помогне, ако ни представиш — колебливо каза Ким на великана.

Горг сви рамене — определено бе в лошо настроение.

— Няма много за представяне — отвърна. — Това е Келхим. Мечок, както се вижда. И най-недодяланият грубиян, който някога е стъпвал на моя земя. Ще изяде приятелите на приятелите си, ако му позволиш. Никакви обноски няма.

Келхим тръсна ядно глава.

— Може и да изям дребния ти приятел — изръмжа. — Ей така, да те ядосам. А после ще изям и теб.

Горг издаде брадичка напред, готов да се бие.

— Пробвай — процеди през стиснати зъби. — Само пробвай.

— И казваш, че сте приятели? — попита Ким с въздишка.

— Приятели? — изрева Келхим. — Тоя тука — приятел? По-добре да си търся приятели в Моргон. Дръпни се, мъник, та да му дам да се разбере на тоя пън.

Горг стисна юмруци, но момчето ядно го зашлеви през ръцете и с тежки крачки се отправи към мечока. Посочи го, като за целта трябваше да застане на пръсти.

— Слушай сега — каза, вече на края на търпението си. — Слушайте и двамата. Тази гора е пълна с врагове. Черните ездачи са навсякъде и ако наистина искате да ви убият, давайте, продължавайте да си ревете един на друг. Но поне ми позволете да вървя по пътя си. Имам по-важни неща за вършене!

Когато приключи, се върна при коня си и се хвана за седлото.

Усети тежка ръка на рамото си. Ким погледна нагоре към ухиленото лице на Горг.

— Остани — примоли му се великанът.

— Само ако и двамата обещаете да сте разумни.

— Аз съм разумен — провикна се Келхим. — Обаче тоя тука...

— Добре. Стига вече! — кресна Ким. — Схванах. И двамата сте много разумни.

Метна се на коня, хвърли поглед на гиганта и мечката и поклати неодобрително глава.

— Всички тук ли са такива? Ако са, въобще не съм изненадан, че на Бораас му е толкова лесно с вас.

— Лесно му било? — изрева Келхим. — Само чакай да ми падне между лапите...

— Лаповете — поправи го Горг.

— ... да го смачкам между лаповете си... — продължи мечокът.

— Нищо няма да направиш — изсумтя исполинът, — защото дори няма да се доближиш до него. За тая цел ти трябва мозък, нали знаеш...

Ким затвори очи и преброи наум до десет. Накрая се отказа.

— Колкото до мен, може да си се карате отсега до края на вечността. Само ми кажете накъде да яздя и ще ви оставя на спокойствие.

Келхим примигна изненадано, сякаш виждаше момчето за пръв път.

— Натам — каза и посочи зад него. — Но ще дойдем с теб. Сам е опасно.

Ким повдигна вежди.

— И си мислиш, че с вас двамата няма да е опасно?

— С оня там — каза Келхим и посочи гиганта — със сигурност. Затова идвам и аз.

— Направо страхотно — изсумтя момчето. — Онази пътека, казваш?

Без нито дума повече, той подмина Келхим и Горг. След малко двамата необикновени другари го настигнаха.

— Хей! — обади се Горг. — Не взимай това насериозно. С Келхим се караме постоянно, но не искаме да причиним вреда.

Ким въздъхна.

Следобедът си минаваше. Продължиха на юг, а Горг и Келхим постоянно се караха. Накрая стигнаха до едно разклонение и гигантът посочи долината.

— Там долу. Ако имаме късмет, ще стигнем главния път точно преди смрачаване.

— Не нагам — изръмжа Келхим. — Слънцето залязва, а дотогава трябва да сме стигнали до пещерата ми. Не обичам да спя на открито.

— Пещерата ти? — попита Горг, повдигайки леко вежда.

— Ти си продължавай, докато не паднеш — озъби се мечокът. — Но ние двамата отиваме в пещерата ми да прекараме там нощта.

Кимна отривисто, за да натърти на думите си, застана на два крака, хвана Ким за ръката и го задърпа надясно. В същото време гигантът протегна ръка, сграбчи лявата китка на момчето и го задърпа наляво.

— Тоя мисли само за сън — оплака се Горг. — Трябва да продължаваме. Още малко надолу по хълма, и ще сме на главния път.

Ким изкрещя от ужас, когато гигантите започнаха едновременно да го дърпат в противоположни посоки.

— Спрете! — извика той. — Спрете веднага!

Келхим и Горг спряха, сконфузени. Ким ритна с крак, но това само накара коня да се затича напред и да го остави да виси безпомощен между двамата.

— Пуснете ме! — кресна. — Пуснете ме веднага!

Двамата му спътници се подчиниха и момчето се изтърси по задник на земята от двуметрова височина.

— Стига ми — процеди през стиснати зъби. — Стига ми толкова!

Стана, като разтриваше задните си части и се мръщеше.

— Къде е проклетата ти пещера? — викна на мечока.

Келхим чинно посочи през рамо.

— Нагам. Не е много далеч.

— Добре — кимна момчето. — Да отиваме, мътните го взели, и да прекараме там нощта. А утре можете да ми покажете пътя или да ме оставите на мира. Да знаете, по-зле сте от черните рицари!

Келхим не преувеличаваше. Точно пред тях се издигаше гладка, отвесна скала, нашарена с нишки от тъмен и светъл кварц. По-малко от метър над земята зееше почти кръгъл отвор на пещера.

— Пристигнахме — обяви Келхим.

— Пещерата му — поясни Горг, кимайки към дупката.

Ким стисна устни в саркастична усмивка и каза:

— Мога ли да предположа, че този отвор тук е входът към пещерата на Келхим...?

Мечокът завъртя око.

Горг заклати ентусиазирано глава. Изобщо не бе забелязал иронията в гласа на Ким.

— Ще спим тук — каза гигантът. — След щедра гощавка, разбира се. А на заранта ще те изпратим до долината. — Той се ухили и добави заговорнически: — Пещерата има заден изход от другата страна на планината. Можем да спестим много време, като минем през планината, вместо да я заобикаляме.

Келхим отново завъртя око невярващо.

— Значи през цялото време си планирал да дойдеш тук?

— Естествено — небрежно отвърна Горг.

ДЕВЕТА ГЛАВА

На следващата сутрин Горг разбуди Ким с лекичко потупване по рамото. Момчето отвори с нежелание очи. В пещерата бе още тъмно. Въглените от огъня, на който предната вечер си бяха приготвили вкусна вечеря, още светеха и хвърляха червеникави отблясъци по грубите стени. Във въздуха се носеше лека миризма на печено. Някъде капеше вода, а от вътрешността на пещерата долитаха ръмженето на Келхим и ниското, неспокойно цвилене на Приятелчето. Ким трябваше да мобилизира цялата си убедителност, за да прикотка коня вътре, и въпреки това животното бе неспокойно цяла вечер.

Момчето стана, протегна се и погледна нагоре към Горг.

Гигантът го дари с бащинска усмивка. Сетне посочи с палец през рамо.

— Време е.

— Вече? — прозя се Ким. Бе спал дълго, но се чувстваше изтощен.

— Страхувам се, че нямаме толкова време, колкото се надявахме — отвърна Горг.

Момчето веднага се разсъни.

— Станало ли е нещо? — попита притеснено.

Великанът кимна и каза:

— През нощта един отряд черни конници мина покрай пещерата... Не, не — добави уверяващо. — Няма причина да се тревожиш. Не ни намериха, но дори и да бяха надушили нещо, пак щяхме да сме в безопасност тук.

— И все пак трябваше да ме събудиш — каза Ким.

Горг махна с ръка.

— Трябваше да си почиваш. А Келхим успя да подочуе за какво си говорят рицарите.

— И?

Исполинът сви рамене.

— Не знаем дали е вярно, но Келхим останал с впечатлението, че тези рицари — и многото други малки групички, които прекосяват планината през последните седмици — планират да се присъединят към по-голяма армия, която се намира някъде наблизко и чака удобен момент за атака. Може би Келхим се е объркал, а може би не. Във всеки случай смятаме, че информацията трябва да се разпространи.

— Не се е объркал — въздъхна Ким. — Виждам съм тази армия.

— Наистина ли?! — викна Горг. Въпреки мрака в пещерата страхът по лицето му не можеше да се сбърка. — Но тогава...

— Тези ездаци са само авангард — каза момчето. — Най-вероятно трябва да проучат района и да всеят страх сред хората. Истинската армия чака при планината.

Гигантът мълча известно време. После скочи, удари главата си в ниския таван и потъна в задната част на пещерата. Ким чу как двамата с Келхим си говорят. След малко се появиха.

— Значи е вярно — изръмжа мечокът. — Надявах се да не съм чул добре...

— За нещастие си чул самата истина. Виждам съм армията. Дойдох с нея през планината. Тя е причината за това. — Ким посочи купчината доспехи на земята, където бе спал. — Маскировката ми.

— Че защо не ни каза по-рано? — смърри го Келхим. Единственото му око проблесна гневно.

Ким несъзнателно отстъпи крачка назад.

— Не си ме питал — отвърна предизвикателно. — Пък и не мислих, че ще се интересуваш.

Келхим тъкмо щеше да се изправи, но Горг го удържа.

— Ким е прав. Сами сме си виновни. Да не губим време в обвинения. Трябва да побързаме. — Великанът се наведе и помогна на момчето да навие одеялото си. Дискусията бе приключила.

Ким посегна по навик към бронята си, ала исполинът го спря.

— Пътят ще е труден — рече. — Няма да можеш да яздиш, а пеш това повече ще ти пречи, отколкото да ти помага.

Момчето обмисли думите на Горг. Вероятно бе прав, но все пак вярваше, че може да има нужда от защита. Сложи бронята, вкара ръце в плетените метални ръкавици и закопча колана си.

— Готов съм. Да тръгваме.

Келхим гледаше премяната на момчето и клатеше глава. Накрая изръмжа нещо неразбираемо и се оттегли навътре в пещерата. Ким го последва с ръка върху гривата на Приятелчето, не само за успокоение на коня, но и за свое собствено. Горг вървеше последен.

Скоро слабата червеникава светлина остана зад тях и те потънаха в катраненочерен мрак. За известно време Ким опита да върви със затворени очи, за да може да се възползва по-пълно от другите си сетива, но постоянно се блъскаше в стърчащи скали и камъни. По-добре се справяше с отворени очи, при все че пред него се разстилаше единствено мастилен мрак.

Пътят продължаваше ли, продължаваше. Горг често хващаше момчето за ръка и го повеждаше уверено през стръмните склонове, по които се въргаляха откъртени камънаци. Отново и отново някоя скала се плъзгаше надолу и отприщваше малка лавина, която с тътен се свличаше в дълбините и изпълваше мрака с ехо.

Минаваха по каменни стъпала, които се виеха спираловидно все по-надолу във вътрешността на земята, и вървяха по безкрайни прави пътеки, а звукът от стъпките им се губеше без следа в тъмнината. Доколкото Ким можеше да прецени, минаха часове, преди най-сетне да зърнат малка като карфица светла точица далеч отпред.

— Почти успяхме — каза Горг. Звучеше облекчен.

Момчето не можеше да не се запита какви ли тайни и опасности криеха тези пещери, щом дори великанът се радваше да ги остави зад гърба си.

Успяха да достигнат изхода без нито един опасен инцидент. Озоваха се на тясна площадка с формата на полумесец, голяма колкото да ги побере. От трите страни скалите се спускаха рязко надолу. Вдясно от тях по ръба на пропастта се виеше тясна пътека. Гледката пред тях представляваше зелени площи, пълни с горички и полянки, които се ширеха докъдето поглед стига, чак до мътния синьо-зелен хоризонт далеч на запад.

Келхим не даде на Ким време да се наслади на пейзажа и го инструктира да се качва на коня си.

Момчето разгледа предпазливо пътеката, която бе не повече от метър и половина на широчина. Една-единствена грешна стъпка и двамата с Приятелчето щяха да пропаднат поне шейсет метра надолу,

обезсмисляйки всичките му тревоги за неговото бъдеще и съдбата на Вълшебна Луна.

— Давай — прикани го Келхим. — По-нататък пътят се разширява. Не си първият, който го използва.

Ким го послуша, метна се на седлото и започна да направлява Приятелчето с лек натиск с пети. Конят боязливо пристъпи на пътеката и тръгна внимателно по нея. След четири-пет метра тя зави надясно. Пътят наистина се разширяваше. Момчето въздъхна облекчено и се завъртя назад. Гигантът и мечката го следваха отблизо. Забеляза, че Келхим току поглеждаше към входа на пещерата, като че очакваше някой внезапно да се появи.

— Продължавай. — Горг още звучеше леко притеснено. — Трябва да слезем от планината.

Ким сви рамене, пришпори леко коня и отново тръгна пред приятелите си. Келхим не му позволи да спре, докато не достигнаха основата на скалата. Групичката им стоеше прикрита сред няколко големи ели.

— Чакайте тук — каза им той. — Аз ще отида пръв, да разузная.

Клатейки глава, момчето го наблюдаваше, докато мечокът изчезна сред храсталака.

— Какъв му е проблемът?

Вместо да обясни, Горг се обърна и поведе Ким назад по пътя, откъдето бяха дошли.

— Виж — каза.

Ким бе потресен. Оттук се виждаше почти цялата планина. Нещо се бе променило. Момчето не можеше да го облече в думи, но го усещаше — нещо призрачно и заплашително. Като че петно мрак бе пропъзляло след тях на скалната площадка. Ким потрепери и извърна поглед, решен да запази видяното за себе си.

Келхим се бавеше и момчето реши да използва времето, за да разгледа обстановката. След излизането от Планините на Сянката не спираше да се диви на красотата на тези земи. Тук нищо не бе изкуствено или променено насила. Всичко беше, както го бе създала природата — диво, неопитомено и в същото време подчиняващо се на нещо по-висше. Въздухът бе толкова чист, че момчето го вдишваше с удоволствие, а росата по листата отразяваше слънцето във всички цветове на дъгата.

Келхим изскочи с гръм и трясък от гората и рязко изтръгна Ким от мислите му.

— Бият се! — Мечокът бе задъхан и превъзбуден.

— Кой се бие? — попита Горг. Двамата с Ким го зяпаха.

— Къде? — попита момчето.

— Черните рицари! В долината, на края на гората! Идвайте! Бързо!

С пресипнал боен рев и размахал тоягата си, Горг веднага затича след мечока. Ким също ги последва колкото можеше по-бързо. В гъсталака двамата се движеха далеч пред него, но след няколко минути излязоха на пътека, където момчето можеше да се възползва от скоростта на коня си. Когато достигнаха края на гората, той вече водеше.

Пред тях се разкри свирепа битка. Около петдесет черни рицари бяха изтикали група мъже в яркобели и блестящи златисти одежди в средата на една поляна и сега безмилостно ги притискаха. Тревата бе обляна в кръв. Повечето мъртви носеха черната броня на Моргон, но все пак държаха предимството. Белите рицари обаче бяха на ръба на силите си и дрънченето на оръжия и трополенето на копита се смесваше с крясъците на агония, когато мечовете на черните воители намираха целта си.

В средата на този хаос, изправен високо в седлото си и размахващ възлест жезъл, се виждаше белокоп старец.

— Темистокъл! — ужасен изкрещя Ким. Гласът му се изгуби в тътена на битката, но старият вълшебник вдигна очи за секунда и го погледна.

Момчето се приведе ниско над гривата на коня и го пришпори в див галоп надолу по склона. Келхим и великанът затичаха след него. Дивите им викове се извисиха над шума и привлякоха вниманието на биещите се.

Първо двама, след това четирима и накрая шестима от черните рицари се отделиха от групата на нападателите, завъртяха конете си и с извадени мечове се спуснаха към тях. За мрачните воители както и за всички останали — сцената изглеждаше тъй, сякаш един от техните бе преследван от дерящ се гигант и подивяла мечка.

Осъзнаха грешката си твърде късно. Ким се вряза между двама от черните рицари, замахна нагоре с меча си и с добре премерен удар

свали и двамата на земята.

От редиците на моргонските рицари се надигна яростен вик. Ким обърна коня, събори трети воин, парира саблен удар с оголената си предмишница и повали четвъртия си нападател. Келхим и Горг почти едновременно издърпаха последните двама рицари от седлата им.

Ким вдигна високо меча си и се втурна към бойното поле. Битката още бушуваше, но балансът на силите се бе променил. Строят на черните воители се огъна, те отстъпиха и после се пръснаха под невероятния напор на белите рицари, окуражени от неочакваната помощ. Добре подредената бойна линия на моргонците се разпадна в пълен хаос.

Измъкване обаче нямаше. Подгонени от златните воители, враговете налетяха право на ужасяващите нови противници. С див рев Келхим се изправи на задните си крака и разпери ноктестите си лапи. Ударите му чупеха стомана и мачкаха брони, а тоягата на Горг млатеше без жалост.

Оръжието в ръцете на Ким сякаш оживя. Мечът му прорязваше въздуха в смъртоносна арка, разбиваше оръжията и бронята на враговете и минаваше през щитовете и копия. Получи удар в рамото, но почти не го усети. Премести меча в другата си ръка и продължи сечта с нестихваща ярост.

Един от черните рицари се спусна към него с копие, насочено към главата му. Ким се приведе, отби копието с юмрук и нанесе мълниеносен удар по щита на противника. Този удар бе толкова силен, че разцепи щита и прати и двамата на земята. Момчето мигом скочи на крака и отблъсна атаката на мрачния воин. Остриетата им се срещнаха сред дъжд от искри и се плъзнаха едно по друго, преди да се разделят. Ким забеляза, че врагът му диша тежко и едва има сила да държи оръжието в треперещите си ръце.

Внезапно момчето осъзна колко тихо е наоколо. Битката бе свършила, останал бе само този черен рицар. Никой от другите не се бе измъкнал.

— Предай се — извика Ким. — Нямаш шанс.

В продължение на няколко секунди рицарят сякаш обмисляше предложението. Накрая обаче с измъчен, глух рев хвърли щита си и атакува Ким.

Във въздуха изсвистя златно копие и прониза злодея.

Момчето отпусна оръжието си. Силата сякаш внезапно напусна пръстите му. Ръката му се разтвори и острието тупна в тревата, а коленете му се подгънаха. В продължение на няколко секунди Ким постоя приклепнал на земята със затворени очи, очаквайки слабостта да премине. После вдигна глава и се огледа. Обграждаше го плътен кордон бели рицари — високи, слаби мъже, наметнати с дълги бели плащове, покриващи блестящи златни нагръдници. Гладки шлемове увенчаваха главите им и стигаха до раменете им, а отпред завършваха в тясна, извита навън пластина пред носа. Никой от тях не проговори. Просто стояха на място, стиснали колебливо оръжията си.

Кордонът се раздели и пред Ким се появи фигура в бяло.

Момчето се усмихна, когато разпозна Темистокъл. Изправи се несигурно, наведе се да вземе меча си и го пъкна обратно в ножницата. Ръката му трепереше.

— Не зная кой си — рече Темистокъл, след като го гледаше известно време, — но благодарим за помощта ти.

Ким го гледаше безмълвно, без да помръдне — наслаждаваше се на мига и искаше да го удължи колкото се може повече.

— Без твоята намеса — продължи вълшебникът, — нашите шансове щяха да са нищожни. — Взорът му помръкна. — Но кажи ми, какво се е случило, та един от слугите на Моргон да се обърне против другарите си?

— Много просто — отвърна Ким, — аз не съм слуга на Моргон.

С драматичен жест той вдигна ръце към главата си, вдигна забралото и свали черния шлем.

Темистокъл загуби ума и дума. Очите му се разшириха и изражението му компенсира всички беди, през които Ким бе преминал. Когато най-накрая си възвърна дар-словото, старецът промълви:

— Ким! Това си бил ти...?

— Каза ми да дойда. Ето че съм тук — усмихна се Ким.

— Трябва да призная, че си последният човек, когото очаквах. Не и по този начин, не и тук — изумено поклати глава Темистокъл. Внезапно се усмихна, обърна се към воините си и вдигна ръце, за да ги успокои. — Всичко е наред. Той е с нас.

Лицата на мъжете се отпуснаха. Темистокъл изчака известно време и посочи към края на гората:

— Ще ви обясня всичко. Но засега ме оставете насаме с нашия спасител. Имаме много да си говорим.

Рицарите се подчиниха и вълшебникът остана сам с Ким.

— Значи все пак си ти! — каза отново, сякаш още не можеше да повярва. — След цялото това време... — Той поклати глава. — Вече бях изгубил надежда, че ще дойдеш. Още по-голяма е радостта ми да те видя жив и здрав.

— Жив да, но... — Ким плахо докосна дясното си рамо. Бронята бе издържала на удара, но момчето не усещаше ръката си — сякаш бе осакатена.

Изведнъж се сети за нещо.

— Какво искаш да кажеш с „цялото това време“? Нямахме ме само няколко седмици.

— Няколко седмици? — намръщи се Темистокъл.

Ким пресметна наум колко време бе прекарал в тъмниците на Бораас, след което прибави към този срок пътуването през планините и престоя при семейство Так. Накрая каза:

— Е, може би малко по-дълго, но не повече от две седмици и половина.

— Две седмици! — възкликна Темистокъл. После добави със спокоен, равен тон: — Времето е странно нещо, Ким. Много е относително. В Царството на Сенките може да са минали две седмици от твоето пристигане, ала в нашите земи изтекоха повече от три години.

— Три години! — викна Ким. — Но това е невъзможно!

— Нищо не е невъзможно — поклати глава магът.

— Но три години... сега разбирам изненадата ти.

— Честно казано, съвсем бях загубил надежда да те видя отново — каза Темистокъл. — Отначало чаках. Наблюдавах небето всеки ден и в продължение на седмици изпращах рицарите си да те търсят. Но с всеки изминал ден надеждата, че ще дойдеш, избледняваше.

— Дано не си помислил, че съм се уплашил и съм променил решението си.

— Напротив, точно на това се надявах — каза мрачно старецът. — Иначе за отсъствието ти би имало само едно обяснение — Бораас.

Момчето кимна сурово.

— Съвсем правилно. Имах неудоволствието да го срещна.

— Разбрах го още в мига, когато видях бронята ти. — Темистокъл направи кратка пауза. — Прости ми, Ким. Засипвам те с въпроси, вместо да ти дам време да си починеш. Ела на сянка и се отпусни. Когато си готов, ще можеш да ми разкажеш всичко.

Момчето го последва през поляната до първите дървета. Възбудата от победата даде път на дълбоко униние, когато видя колко скъпо бяха платили хората за нея. Почти тридесет коня стояха вързани, но оцелелите бели рицари бяха само десетина и някои от тях бяха сериозно ранени.

Ким не можеше да се радва на такава победа. Облегна се на един ствол. Около него оцелелите загръщаха мъртвите в бял плат и ги полагаха в редица в края на гората. Момчето поседя дълго време, наблюдавайки безмълвно. Накрая с тих и колеблив глас започна да разказва историята си.

Не премълча нищо. Сподели всяка подробност, без да пропусне да спомене притеснението и страха си, докато яздеше скрит сред черната армия. Темистокъл се оказа търпелив и внимателен слушател. Ким говори почти час, а старецът го прекъсна само веднъж. Щом разказът приключи, двамата изчакаха малко, преди да заговорят отново. Най-сетне Темистокъл каза:

— Сведенията ти надхвърлят и най-черните ми стракове.

— Знам — отвърна Ким. — Никой не го знае по-добре от мен. Не забравяй, че аз видях моргонската армия.

— Аз съм виновен — промълви Темистокъл.

— Ти?

— Да, Ким. Направих непростима грешка. Подцених Бораас. При все че никой не знае по-добре от мен колко е зъл. — Старецът изведнъж започна да снове нервно насам-натам. Жезълът му потропваше в синхрон със стъпките му. — Всичко е планирал! Още от началото всичко се е наредило според неговите желания!

— Това не е вярно, Темистокъл — поклати глава Ким. — Не може вината да е твоя.

— Но е — контрира го вълшебникът. — Бях твърде самоуверен. Всички си мислехме, че той завинаги ще остане затворник в собственото си мрачно владение отвъд Планините на Сянката. Но е успял да намери път. — Той се подпря на жезъла си и се вгледа в Ким.

— Този зловещ воин, когото си видял заедно с Бораас в лагера му... — рече. — Как изглеждаше?

Момчето сви рамене. Не бе сигурно какво да отговори.

— Като всички останали — отвърна след малко. — Не външният му вид го правеше различен. Беше... — Потърси правилните думи и почувства как по гръбнака му пробягват студени тръпки, когато си представи образа на дребния рицар. Накрая каза несигурно: — Не е нищо, което се вижда. А по-скоро...

— ... се усеща — довърши изречението Темистокъл. — Черна, невидима аура. Нещо отблъскващо, зло и жестоко.

— Точно така — потвърди Ким, изненадан и объркан. — Познаваш ли го?

— Черният господар — промърмори ужасено Темистокъл и поклати глава. — Има легенда — древна, почти забравена легенда, — според която един ден в Царството на Сенките ще се яви велик воин. Воин толкова ужасяващ и страховит, че ще успее да преведе мрачните рицари през Планините на Сянката. Черният господар.

— Невъзможно! — възкликна момчето. — Трябва да грешиш. Това е само легенда. Приказка, нищо повече. Ще победим черната армия така, както победихме този отряд! — извика и скочи на крака.

— Във всяка приказка има частица истина — предупреди го вълшебникът.

— Това не значи, че онзи задължително е Черният господар — въздъхна Ким. — Ако такъв човек въобще съществува. Още имаме време. Бораас не е събрал армията си. Можем да организираме защита на Вълшебна Луна.

Темистокъл се втренчи в земята. Когато вдигна поглед, сякаш се будеше от дълбок сън.

— Може би си прав — въздъхна, но не изглеждаше особено убеден. — Във всеки случай ще направим всичко по силите ни.

Ким се усмихна. Притесненията на Темистокъл го глождеха, но се опита да не го показва.

— А тук какво се случи? — попита момчето, за да отклони вниманието на мага към други неща. — В засада ли попаднахте?

— Не, не мисля. Ако Бораас искаше да ни нападне от засада, щеше да изпрати повече войници. Най-вероятно черните рицари са били също толкова изненадани, колкото и ние. Това тук сигурно е било

поредното малко подразделение, изпратено да плаши населението из планините. Изпратихме патрули да предупредят хората, но се оказа, че сме закъснели, както сам виждаш — добави огорчено Темистокъл. — Досега черните рицари избягваха директните битки. Но може би са сменили тактиката. Може би възнамеряват да ни атакуват.

— А вие как се озовахте тук? — попита Ким.

— Тръгнал съм на пътешествие през Вълшебна Луна — отвърна Темистокъл. — Най-дългото и най-неприятно пътешествие в живота ми.

— Какво искаш да кажеш?

— Вълшебна Луна е земя на мира, но аз и придружителите ми бродим от място на място, за да призоваваме обитателите ѝ на война. Въпреки че не съзнавахме колко е голяма опасността, знаехме за угрозата от Царството на Сянката. Затова се опитваме да намерим съюзници.

— Съюзници? — попита невярващо Ким. — Ами... ами армията ви?

— Нямаме армия, Ким. Досега Вълшебна Луна не е имала нужда от войници. Живеем в хармония с природата и нейните повели. Враждебността ни е чужда.

— Но трябва да можете да се защитавате! — възкликна момчето. Изглеждаше пълен абсурд, че могъщо царство като Вълшебна Луна е напълно неподготвено за възможността от изненадваща атака.

— Така стоят нещата — рече Темистокъл. — Конниците с мен знаят как да си служат с меч, но убиването не е тяхна професия. И сега повечето лежат мъртви — добави старецът с горчивина. — Нямаме армия, защото никога не сме имали нужда от нея. Сега обаче ситуацията коренно се промени. Не можем да чакаме чудо да спаси Вълшебна Луна. Затова тръгнахме на път.

— И... намерихте ли съюзници?

— Да, макар и не достатъчно — кимна Темистокъл. — Пътешествието ни приближава своя край. Утре ще достигнем последната си цел — Земята на степните ездаци. След това се връщаме в Горивин.

Един от рицарите дойде при тях и с почиттелен поклон към Темистокъл и бърз поглед към Ким рече:

— Готови сме, милорд.

— Добре — кимна Темистокъл. — Тръгваме.

Момчето посочи дългата редица покрити тела под сенките на дърветата.

— Тук ли ще ги оставим?

— Ние не погребваме мъртвите си — отвърна старецът. — Почитаме духа, а не плътта, която му служи за дом. Само няколко дни са нужни на тялото да се превърне в прах и да се върне към вечния цикъл на началото и края. Почитаме мъртвите си, като почитаме живота — завърши той. — Хайде. Да тръгваме на път!

Ким свирна пронизително и конят дойде чинно при него. Магьосникът разгледа възхитено жребеца.

— Страхотно животно. Твоя плячка?

— Всъщност аз съм негова — каза момчето. — Не мисля, че предишният му господар му липсва особено.

Темистокъл се усмихна, ала лицето му мигновено доби сериозно изражение.

— Бронята ти. Трябва да я свалиш. Повече нямаш нужда от нея.

Ким хвърли поглед на черните доспехи, които отдавна бяха загубили блясъка си. Бяха целите на петна, изкривени и изподраскани.

— Бих искал да я задържа. Донесе ми късмет.

Темистокъл сви рамене.

— Както желаш — каза. — Почакай.

Той отиде до коня си, извади от една торба внимателно навит вързоп и го подаде на Ким. От него момчето извади тънко, прозрачно, фино изтъкано наметало, в което бяха вплетени златни и сребърни нишки. Блещукаше на слънцето, като че бе стъкло. Когато го сложи, момчето усети как обхваща раменете му като живо създание.

— Благодаря ти — рече, докато пръстите му се плъзгаха по мекия като сатен материал. — Това е... невероятно красиво.

— Твое е — усмихна се Темистокъл. — Това наметало те чакаше.

Сякаш омагьосан, Ким продължаваше да гледа леката като пух слънчева тъкан.

— Грижи се добре за него — предупреди го Темистокъл. — Древно е. По-старо може би от самата Вълшебна Луна. Мнозина са искали да го носят, но никому не е било позволено. Ти си първият, който носи наметалото на Лорин.

— Наметалото на Лорин?

— И в твоя свят — каза Темистокъл след кратко колебание — съществува легендата за Лорин, Краля на Джуджетата.

— Знам я — кимна момчето. — Искаш да кажеш, че не е само приказка?

— И да, и не. Хората винаги са били склонни да разказват и преразказват истории — да ги променят и извъртат, — така че първоначалният смисъл се загубва. Но всеки, който вярва в магията и е готов да рискува всичко, за да спечели всичко, е герой, за когото ще се създават легенди.

— Какво имаш предвид?

— Има... — Темистокъл размисли. — Извини ме. Отклонявам се. Още не е дошло времето да ти разкажа всичко. — И вдигна ръце, предотвратявайки всякакви протести. — Не. Не ме притискай. По-късно — другаде, по друго време — ще ти обясня всичко. Засега приеми думите ми — това наистина е наметалото на Лорин. То дава на притежателя си голяма мощ.

— Каква мощ?

— Според легендата — отвърна Темистокъл, а Ким видя, че му е трудно да го обясни, — носителят може да минава през стени, невидим за човешко око, и не може да бъде наранен от никакво оръжие.

— Прави те невидим?! — възкликна момчето. Инстинктивно отдръпна пръсти от деликатното наметало, уплашен, че може да го повреди или изцапа. — Но това е... ако е така, сме спасени! С това наметало ще можем да достигнем сърцето на армията на Бораас. Ще го измъкнем от палатката му...

— Не ме остави да довърша, Ким — прекъсна го старецът с предупредителен жест. — Това наметало ще те дари с невидимост, но само веднъж. След това силата му ще се изчерпи и то ще се превърне в онова, което е било преди докосването на Лорин — обикновено парче плат. Наметалото ще е последното ни оръжие и ето защо трябва да го използваме едва когато всичко друго се провали. Използвай го мъдро, Ким.

На момчето му отне известно време да осъзнае напълно какво съкровище му бе поверил старият вълшебник. Може би съдбата на целия този свят лежеше в ръцете му.

— Аз... обещавам — запъна се той.

Темистокъл кимна. Без нито дума повече, той се обърна към коня си.

— Темистокъл, още нещо.

Старецът се обърна и се облегна на жезъла си, загледан към полянката зад Ким. Очите му бяха тъжни.

— Да?

Момчето преглътна с усилие. В гърлото му заседна буца и дишането стана трудно. Изведнъж се оказа, че не може да зададе въпроса, който го глождеше още от бягството му от Моргон. Но вече нямаше връщане назад. Събра смелост.

— Бораас ми каза нещо — смотолеви. — Нещо, което не можех да повярвам, но...

— Казал ти е, че с него сме братя — рече спокойно Темистокъл.

Момчето кимна.

— Вярно е. И също така е лъжа. Може да ти е трудно да го разбереш, но ние си приличаме както само двама братя могат и сме толкова различни, колкото е възможно двама души да са. Да, братя сме. Нещо повече — може да се каже, че някога бяхме една душа, разцепила се в две тела. Но това беше отдавна. Много отдавна, Ким. Нещо се случи и ни раздели.

— Какво? — попита момчето.

— Не би разбрал, дори и да ти го обясня — усмихна се Темистокъл. — Пътищата ни се разделиха. Това е дълга, тъжна история, момчето ми. Бораас невинаги е бил такъв, а за преобразяването му известна вина може би имам и аз. А може би и всички ние.

— Имаш вина? — попита Ким невярващо. Би се засмял, ако Темистокъл не изглеждаше толкова мъчително сериозен. — Мислиш, че имаш вина за злото у Бораас? Не може наистина да го вярваш!

— И все пак е тъй. Бораас пое по грешния път, това е неоспоримо. Но никой не може да каже, че понякога не е бил примамван от изкушенията на живота и не е бил в плен на себични желания. Има някои хора — всъщност доста хора, Ким, — които не могат да се справят с изкушенията сами. Бораас бе като мен, но му липсваше моята сила. Трябваше да приема за свой дълг да удържам импулсите му. Може би всичко би завършило различно, ако тогава бях застанал до него.

— По тази логика — тръсна глава момчето, — можеш да се обвиниш за всяка злина на този свят.

Темистокъл замълча.

— Навярно си прав — промълви накрая, повече на себе си. — Но може би сгреших, като се опитах да ти обясня всичко. Хайде, последвай ме. Достатъчно кръв се проля за един ден. Време е да вървим. Имаме дълъг път пред нас. — Той се обърна и закрачи. Ким го последва.

Старецът водеше с бърза стъпка. Той погледна бойното поле за последен път и се метна на седлото с неестествена за възрастта му ловкост. И едва сега, когато се приближи, Ким забеляза, че Темистокъл и мъжете му яздят не коне, а големи бели еднорози. Животните изглеждаха впечатляващи като ездачите си и въпреки кръвта и драскотините по тях все още представляваха великолепа гледка.

Темистокъл повика Приятелчето с жест. Момчето скочи чевръсто на седлото и се присъедини към другите ездачи. Еднорозите отстъпиха назад, когато големият черен жребец се появи сред тях, а някои даже се уплашиха. Ким ясно усети страха и неприязънта на останалите животни. Спираловидните им рокове, подобни на удължени черупки от охлюв, изглеждаха остри като ками. Лесно биха убили Ким и Приятелчето само за секунди.

Темистокъл даде команда и групичката тръгна. Без подкана еднорозите без ездачи се присъединиха към задната част на колоната. Келхим и Горг ги следваха колебливо от разстояние, докато Темистокъл не се обърна, за да извика великана. С няколко широки крачки исполинът се озова до стареца, а зад него Келхим се поклащаше като рошава кафява сянка. Темистокъл трябваше да вдигне глава, за да погледне Горг в лицето.

— Бих искал да дойдете с мен — каза на гиганта. — Думите ти имат голяма тежест сред Степните рицари. Те са горди и независими хора, но ако ме придружите, ще ме изслушат.

Горг не каза нищо в отговор, а Келхим изръмжа нещо неразбираемо.

— Знам, че по-скоро бихте останали да ловите черни ездачи — продължи Темистокъл. — Но повярвайте ми, ще сте по-полезни там, където отиваме. Работата ви тук приключи. Планинското население избяга и...

— Не всички — прекъсна го исполинът. Гласът му изведнъж загуби всякаква следа от срамежливост и раболепничене. — Не успяхме да предупредим всички навреме. Планинската ферма... пристигнахме твърде късно...

— Знам, Горг — кимна тъжно Темистокъл. — Ким ми разказа. Знам също, че вината не е твоя.

— Проследихме убийците — изръмжа Келхим. — И щяхме да ги хванем, ако не се бяхме натъкнали на онзи там. Но преценихме, че ще е по-важно да държим него под око.

— Правилно сте сторили — каза Темистокъл. — Отмъщението не помага никому, Келхим. Със сигурност не и на убитите.

Ким следеше тази размяна на реплики с нарастващо удивление. Изчака Горг и Келхим пак да заемат мястото си накрая на колоната и тогава изравни коня си с еднорога на Темистокъл, поглеждайки го въпросително.

— Да ме държат под око? — избухна момчето. — Тези двамата е трябвало да ме държат под око?

— Келхим често е доста нетактичен в подбора на думите си. — Темистокъл изглеждаше развеселен.

— Не разбирам. Мислех си, че сме се срещнали случайно.

— Ти не би ги видял, освен ако не поискат — отвърна Темистокъл.

Ким поклати объркано глава.

— Но тогава — каза колебливо, — тези двамата са се престрували през цялото време. — Усмихна се унило. — Всъщност трябваше да се досетя. Когато Горг се спусна след черните рицари, вече не беше страхливец.

Сега бе ред на Темистокъл да се изненада.

— Страхливец? — попита изумен. — Горг страхливец? Познавам този гигант от много време. Двамата с Келхим не само са най-добрите приятели, на които човек може да се надява, но и най-големите смелчаги, които някога съм срещал. Единственият упрек към тях би бил — добави след кратка пауза, — е, че понякога имат странно чувство за хумор.

ДЕСЕТА ГЛАВА

Цял ден и до късно вечерта яздиха на юг. С всеки изминал час Темистокъл ставаше все по-нетърпелив. Всички бяха изтощени, но почивка през деня не бе позволена — нито на хората, нито на животните. А на следващата сутрин, много преди изгрев, Темистокъл ги пришпори да продължат похода.

Пейзажът около тях постепенно се промени. Горите оредяха, а слънчевите полянки ставаха все по-просторни. Накрая гората отстъпи на непрекъснати равнини, покрити с трева, стигаща до кръста. Рано сутринта достигнаха до път, който ги поведе още по на юг, но извиваше леко на запад. Подминаха едно селце, притаено в далечината, след което яздиха в продължение на часове през квадратни ниви, само за да излязат отново сред сламеножълтите степи. През цялото време Ким стоеше неотлъчно до Темистокъл и бърбореше безспир, задавайки поток от въпроси на стария вълшебник. От търпеливите му отговори момчето научи още много за Вълшебна Луна, за историята и обитателите ѝ — повече, отколкото можеше да възприеме за толкова кратко време. С всеки отговор броят на неразрешените загадки набъбваше, ала любопитството на Ким не знаеше почивка.

Слънцето бавно се издигаше в небето. Първо стана топло, а после — горещо, и към нарастващата жажда на Ким се прибавиха глад и изтощение. Другите също не бяха по-добре. Еднорозите вече не пристъпваха толкова леко, а рицарите клюмаха прегърбени на седлата си. Темистокъл все още не им позволяваше да си починат.

Най-сетне, след пладне, когато Ким вече нямаше сили да се държи на коня, те спряха и се загледаха в жълтия облак прах, извиващ се далеч напред. Когато се приближи, успяха да различат отряд от около петнадесет конници.

Темистокъл нареди на хората си да спрат и им позволи да слязат от еднорозите си. Крайно изтощени, те се свлякоха от седлата и легнаха във високите треви. Ким също приклепна на земята и загледа изпитателно непознатите ездаци.

Бяха високи мъже с тъмни коси и всички си приличаха по някакъв недоловим начин. С тесни, загорели от слънцето лица, те изглеждаха слаби, но необичайно силни и мускулести. Облечени бяха в напаснати парчета кожа. Яздеха на конете си с естествена грация, без помощта на седла или юзди, отбеляза със завист момчето.

Когато приближиха Темистокъл, който бе останал на еднорога си, посрещачите намалиха темпото и спряха пред него. За изненада на Ким, предвождаше ги момче почти на неговата възраст — не повече от тринадесет-четирнадесетгодишно, стройно и тъмнокожо като събратята си, но с леко светла коса и проницателни сини очи. Гласът му звучеше уверено, като на възрастен, когато се обърна към Темистокъл.

— Посрещаме те с добре дошъл, Господарю на Горивин — започна малко сковано. Поклони се бързо и с лек натиск на бедрата поведе жребеца си, докато се изравни с Темистокъл. Сетне погледна малката групичка изтощени ездаци около пътя и в очите му проблеснаха искри на недоверие, когато зърна Ким.

— Получихме известие за пристигането ви — продължи. — Баща ми изпраща поздравите си и желае да знаете, че сте добре дошли в замъка му.

Темистокъл килна глава настрани, като че не бе очаквал друго.

— Чухме също — каза младежът, отново поглеждайки към черната броня на Ким, — че с вас язди черен рицар. Виждам, че вестителят е казал истината. Това ваш пленник ли е?

— Не. Той е един от нас.

— Един от вас? Но той носи бронята на врага!

— Съдите за човека по външния му вид, принц Привин — усмихна се Темистокъл. — Ким е един от нас. Може би най-добрият сред нас.

Привин помисли върху думите на вълшебника, после сви рамене и кимна към мъжете, налягали в тревата.

— Вестителят ни каза, че състоянието на хората ви е лошо. Донесли сме хляб и вино, а по-късно лечителят ни ще се погрижи за ранените. Били сте нападнати?

— Вчера — кимна тъжно Темистокъл. — Налетяхме на отряд черни рицари. Ако нашият приятел не се бе присъединил към нас — посочи към Ким, — положението ни щеше да е още по-тежко.

В начина, по който Привин наблюдаваше Ким, ясно се виждаха смесените му чувства — възхищение и недоверие, примесени с известна арогантност и присмех.

Принцът се обърна на другата страна, отново свивайки рамене. По негов сигнал трима от хората му слязоха и започнаха да сипват вино от манерки с дълги гърла.

— Освежете се — каза Привин — и споделете хляба ни. След това потегляме. Времето лети.

На Ким също връчиха паница тежко, сладко вино. Той пи на малки, бавни глътки. Степните ездаци бяха горд и сериозен народ и отделяха голямо внимание на ритуалите и церемониалността.

Момчето пресуши паницата, подаде я обратно и се изправи. Един по един останалите направиха същото и се качиха на еднорозите въпреки умората си.

Конят на Привин нервно тъпчеше на едно място, преди господарят му да го пришпори надолу по пътя. Яздеха през степите, право на запад, далеч от Планините на Сянката и техните ужаси. На Ким му се стори, че вижда тъмни, неясни очертания на хоризонта. Темистокъл му обясни, че това е крепостта на степните ездаци, Кайвалон. Но вместо да се насочат натам, завиха на юг. Няколко минути по-късно всички видяха причината за отклонението.

Привин безмълвно посочи към опушените развалини точно пред тях — някога малка, едноетажна къща, вписана естествено в обкръжението си. Вместо стени имаше покрив, подпрян от купища пръст и трева. Отпред и отзад се издигаха покрити с мъх колони. Част от покрива се бе свлякла, понасяйки със себе си изпотрошени, овъглени греди, които сега покриваха по-голямата част от пода — всичко изглеждаше като че ужасна експлозия бе разкъсала къщата. Но не само това привлече вниманието им. На затревената част от покрива бяха изнесени покрити с бяло тела.

Известно време всички седяха мълчаливи пред ужасяващата гледка. Накрая Темистокъл попита:

— Черни ездаци?

Привин кимна и стисна юмруци.

— Да. Отряд от близо тридесетина. Преди два дни, по среднощ — въздъхна степният принц и добави с мрачно задоволство: — Нито един не избяга. Платиха висока цена за този си набег.

— Насилието в отговор на насилие не е решение — поклати глава старецът.

На лицето на Привин се изписа непокорно изражение.

— Защо тогава си дошъл, Господарю на Горивин? Не е ли за да помолите баща ми и народът ни за помощ?

— Вярно е — съгласи се Темистокъл. — Но и съм дошъл да ви предупредя. Това не са първите жертви на тази жестока, ненужна война. Няма и да са последните. Трябва да напуснете Степната крепост.

— Да я напуснем?! — възмутено възкликна Привин. — Нямаш представа какво говориш, Темистокле.

Вместо да отговори, старецът посочи към развалините с техните овъглени греди, сочещи към небето като пръстите на умолително вдигната ръка.

— Доведе ни тук да ни покажеш това разрушение — каза той. — Но още не знаеш какво значи то.

— Знам какво значи — прекъсна го Привин. Гласът му преливаше от омраза. — Трима черни рицари умряха срещу пет от нашите.

Темистокъл искаше да каже нещо, но размисли. Обърна еднорога си встрани и подмина младия принц. Привин заби пети в ребрата на коня си и се втурна в галоп към началото на колоната.

Ким изпита облекчение, когато продължиха. Напрежението между Темистокъл и Привин го тревожеше. Стресна се, когато някой го докосна леко по рамото. Темистокъл.

— Искам да стоиш до мен — каза той. — Няма да останем дълго в Кайвалон. Но докато сме там, искам да стоиш наблизо.

— Страхуваш се за безопасността ми?

— Да. И с право, повярвай ми. — Темистокъл погледна към принца далеч пред тях. — Вече видя Привин, Ким. Той не е единственият, който разсъждава така. Имах си причини да оставя Кайвалон за последна цел на пътуването си.

— Всички ли са толкова своенравни?

— За нещастие, да. Или поне почти всички. Но трябва да ги разбереш. Те се намират на границата на Вълшебна Луна. Те са последната защита срещу Планините на Сянката. Никъде другаде

влиянието на Моргон не се усеща толкова силно и никой не е пострадал от него толкова, колкото те.

Ким се обърна и погледна руините.

— Толкова е безсмислено — промълви той.

— Не и от гледна точка на Бораас — рече Темистокъл. — На теб ти се струва безсмислено, но всичко това е част от тактиката му.

— Той има тактически съображения?

— Не ги ли разбираш? — Темистокъл изгледа учудено момчето. — Мислех, че ти пръв би осъзнал. Страхът, Ким... това е най-ужасяващото оръжие, измисляно някога от човешкия ум. Черните рицари кръстосват земите на малки отряди, убиват и палят, непредсказуеми са и избират жертвите си наслуки. Няма подход, а само насаждане на страх. Когато Бораас пристигне с армията си, ще намери един изтощен и обезверен народ.

— Но... това е ужасяващо! Нечовешко! — възкликна Ким.

— Ужасяващо? Да. Нечовешко? Зависи как разбираш тази дума. В света, откъдето идваш, Ким, тази тактика се използва постоянно. Бораас е научил това от вас. Ти... — Той се спря. — Прости ми — каза, вече с по-спокоен тон. — Позволих си да загубя мярка.

Обърна се рязко и насочи еднорога към предната част на своята група рицари. Ким помисли да се присъедини към него, но реши, че вълшебникът би желал да остане сам. Личеше си огорчението му и момчето го разбираше.

Ким погледна назад към Планините на Сянката. Приличаха на гигантска черна сянка, заплашваща да затули деня.

* * *

Отдалеч Кайвалон наподобяваше планина. Но колкото повече се приближаваха, толкова повече заприличваше на средновековен град със здрави дървени къщурки, скупчени и притиснати една до друга. Всъщност Кайвалон наистина беше изкуствена планина, създадена от човешка ръка, подобна на гигантски термитник с хиляди скрити входи и изходи.

Масивна стена, висока десет метра, ограждаше Степната крепост. Стражници в кафяво патрулираха между високите кули горе и

тесните порти долу. Тази крепост лесно би устояла на масирано нападение. В сравнение с жълтите треви на степите тук преобладаващият цвят бе зеленото. Отвсякъде в Кайвалон стърчаха треви и ниски храсти, а на стъпаловидно разположените тераси момчето видя дори няколко дървета.

Всичко изглеждаше много впечатляващо.

Всичките усилия на обитателите да дадат на огромната постройка по-жизнерадостен вид обаче не можеха да скрият истината — Кайвалон бе крепост. Могъщ бастион, навярно превъзхождащ дори черния замък Моргон.

— Стой до мен, Ким — повтори Темистокъл, когато минаха през една от ниските порти. Момчето кимна. Сега разбираше. Поведението на Привин им бе показало колко сурови и недоверчиви бяха жителите на Кайвалон. Черната броня на Ким не бе твърде мъдро решение в този град.

Яздеха по тесен, виещ се път, който водеше към един от многото входи на крепостта. Темистокъл нареди да слязат от конете. Мъже в кафяви одежди отведоха животните, а Привин каза на гостите да го последват.

Вътрешността на бастиона напомни на Ким за Моргон дори повече от външния му вид. Кайвалон бе съграден от древно, твърдо като камък дърво. Момчето се чудеше откъде строителите са намерили цялата тази дървесина наред равните степи — още една от загадките на Вълшебна Луна.

През наглед безкраен лабиринт от зали и стълбища Привин ги заведе до една стая в западната част на крепостта. Там през голям прозорец се виждаше цялата степ — тя караше Ким да си мисли за могъщ океан, замръзнал наред вълнение, и за сламеножълти вълни, които се сливат с небето.

Широка бързотечна река разделяше равнината на две. На някои места, където скали и пясъчни наноси се подаваха от водата, потокът се пенеше и оформяше водовъртежи, а по едно време мощното течение понесе разни отломки с такава бързина, че Ким не успя да ги проследи с поглед.

Привин им посочи маса, толкова натежала от храна и гарафи с вино, че сякаш всеки момент щеше да се срути.

— Моля, заповядайте — покани ги. — Съветът на Мъдреците ще се събере при залез-слънце. Дотогава си почивайте.

Темистокъл наклони благодарствено глава. С въздишка на изтощение той се отпусна на ръба на едно от ниските легла, подредени до масата. Отрядът последва примера му. Почти никой не яде — толкова бяха отмалели. Ким се опъна на възглавниците върху леглото си. Стомахът му къркореше, а гърлото му бе болезнено пресъхнало. Едва държеше очите си отворени.

Сивокос мъж с роба до глезените влезе в стаята, поклони се бързо на принц Привин и се зае с раните на пътешествениците. Сменяше превръзки и нанасяше мазила и отвари, като през цялото време си мърмореше нещо.

Когато стигна до Ким, момчето вдигна ръка да го отпрати.

— Не съм ранен — каза.

— Но изглеждате уморен, млади господарю. Свалете тази броня и нека видя.

Момчето се подчини с нежелание. Махна външния слой очукан метал и парцаливите подплънки и след малко стоеше пред лечителя почти гол, покрит само с парче плат около слабините. На раменете си бе запазил единствено наметалото от изплетена звездна светлина.

Известно време лечителят зяпаше блещукащата му одежда със смесица от преклонение и съмнение, след което се наведе да го прегледа обстойно. Ким бе покрит с безбройни малки одрасквания, наред с всичките морави цицини и ожулвания. Докато пръстите на стареца го докосваха на едно място след друго, момчето за пръв път осъзна колко зле се е чувствало през цялото време.

— Изпий това — промърмори старецът, връчвайки му плитка купа с горчива безцветна течност. Ким вече бе опитвал невероятните лечебни отвари на Вълшебна Луна и без колебание пое купата.

— Сега ще заспиш — каза лечителят. — И когато се събудиш, болката ще е изчезнала и ще се чувстваш по-добре.

Момчето пресуши купата и му я подаде обратно. Питието подейства почти на мига. Крайниците му натежаха, а болката отстъпи на приятна отпадналост.

Лечителят се изправи. Ким понечи да каже още нещо, но не можеше да раздвижи езика си. Обърна се на една страна и затвори очи

с неясното усещане, че някой го покрива с одеяло. Тогава се унесе в дълбок, безпамятен сън.

* * *

Слънцето вече бе залязло, когато Темистокъл го събуди. Ким се подпря на лакти, примигна, за да прогони съня от очите си, и спусна крака до леглото. Всички останали бяха вече будни и облечени. Неколцина седяха на масата и тихо похапваха.

— Най-последно — каза Темистокъл. — Съветът на Мъдреците се събра. Не бива да ги караме да чакат.

Ким си сложи дрехите. Бяха почистили бронята му, докато спеше. Черният метал лъщеше като нов, а неизброимите драскотини и вдлъбнатини бяха поправени. На стената до бронята бе подпрян голям дървен щит, висок почти колкото Ким. Той посегна да го вземе и го заобръща почтително в ръцете си. Дървото бе два пръста дебело и майсторски гравирани с образите на гълъб и гарван, кацнали на клон. Въпреки размерите си щитът сякаш бе почти безтегловен.

— Подарък от принц Привин — обясни Темистокъл, когато видя възхитения поглед на Ким. Момчето се намръщи объркано.

— Подарък? — попита учудено. — За мен? — Всъщност не мислеше, че принцът го харесва много.

— Говорихме за теб, докато спеше — поясни Темистокъл. — Привин може да е горделив и opak младеж, но цени куража и дързостта. Когато разбра как си стигнал дотук, промени мнението си. Изпраща ти поздравите си. Но сигурно си гладен като лъв... Яж и после ще отидем.

Ким със съжаление остави щита в ъгъла и седна на масата. Не съзнаваше колко е изгладнял, докато не сложи първата хапка в уста. След това се натъпка.

Темистокъл го изчака търпеливо. После стана бързо и подкани Ким да го последва. Момчето забеляза с изненада, че другите останаха седнали.

— Хората ти няма ли да дойдат? — попита.

— Не. Съветът на Мъдреците ще приеме само мен. И теб — додаде бързо вълшебникът. — Хайде, ела.

Отвън ги чакаха двама степни ездаци, облечени в кафяво. Придружителите им ги поведоха през дълъг, слабо осветен коридор и надолу по открито стълбище, което минаваше по външната страна на крепостта. Вятърът носеше мириса на степната трева. Слязоха почти на нивото на земята, отново свърнаха в Кайвалон през нисък портал и влязоха в поредната ниска зала.

Ким отново си припомни Моргон. Спомена го на Темистокъл и той се поколеба, преди да отговори.

— Прав си, Ким — призна накрая с угнетен глас. — Моргон е проектиран по модела на Кайвалон. Бораас живя сред степния народ много време, преди да ни обърне гръб завинаги и Планините на Сянката да се затворят зад него. Поне така си мислехме. Това може би обяснява защо тези горди мъже и жени са толкова огорчени.

— Искаш да кажеш, че обвиняват себе си за това нещастие?

— Не, Ким — поклати глава Темистокъл. — Разочаровани са. Бораас бе техният водач. Уважаваха го, обичаха го и му вярваха. Но той ги предаде и ги излъга. Не мисля, че някой народ би могъл да преживее подобно нещо, без да изпита омраза и горчивина.

Момчето искаше да научи още, но стигнаха до висока врата. Ескортът им отстъпи встрани и вратата се отвори безшумно.

Съветът на Мъдреците... Ким нямаше ясна представа до какво може да доведе това. В голямата зала имаше десетина мъже, седнали около тежка кръгла маса в средата. Повечето бяха побелели и изнемощели, но имаше и няколко в разцвета на силите си. За голямо учудване на момчето в един от столовете с високи облегалки седеше и принц Привин.

Ким се обърна изумен към Темистокъл. Вълшебникът направи жест на предупреждение, но твърде късно. Около масата се надигна неодобрително мърморене. Ким срещна гневния поглед на принца и потресен осъзна, че бе изразил изненадата си на глас.

Втренчи се засрамено в пода. Темистокъл сложи ръка на рамото му и внимателно го побутна към масата. Седнаха на двата свободни стола и зачакаха.

— Учудването ти не остана незабелязано, Ким — чу се дълбок глас.

Момчето погледна едрия тъмнокос мъж между Привин и един от белокосите старци. Той отвърна на погледа — изражението му бе

сериозно, но и доброжелателно.

— Разбирам изненадата ти от това да видиш дете на Съвета на Мъдреците. — Мъжът се усмихна при реакцията на Привин на думата „дете“. — Очакваше сборище на старци, но не си помислил върху това, че съдбите ни се движат не само от мъдростта на възрастните. Старейшините притежават това, както и голям опит, но те не са достатъчни. Светът има нужда и от енергията и непокорството на младостта. Важните решения изискват баланс на гледните точки.

Той се усмихна, облегна се и очите му се спряха на Темистокъл.

— Но сега — продължи с различен тон, — нека преминем към причината за посещението ви, Владетелю на Горивин. Научих от сина си, че сте претърпели тежки загуби от черните рицари.

Темистокъл не отговори веднага, обмисляйки внимателно всяка дума.

— Вярно е, Харкван. Но не затова сме дошли. Прости ми прямотата, ала нямаме много време — тук сме да помолим теб и твоите хора за помощ.

Той спря в очакване, но Харкван го подкани да се доизкаже.

— Вълшебна Луна е в голяма опасност. Много по-голяма, отколкото предполагаме преди няколко дни. Можем да се опълчим срещу тази угроза само ако се обединим.

— За отрядите черни конници ли говориш?

— Това не са случайни банди, тероризиращи поселищата ви, Харкван. Бораас е прекосил планините с цялата си армия. Главното нападение ще се състои съвсем скоро.

— Наясно сме с това — включи се побелелият старейшина до Харкван. — Хората ни вече опитаха мечовете на черните ездачи. Но бъди спокоен, Темистокле. Платиха висока цена. Бораас добре ще си помисли, преди отново да опита нещо подобно. Следващия път ще сме подготвени.

— Възможно е. Но следващия път неприятелите няма да са шепа рицари, а цяла армия. Ще има война.

— Забравяш, лорд Горивин, че Бораас познава по-добре от всеки силата на Кайвалон. Не ни е страх, дори да атакува с хиляда рицари...

— Няма да атакува с хиляда рицари — намеси се Ким. Не можеше да се сдържа повече, макар че това навярно представляваше

сериозно нарушение на етикета. — Няма да са хиляда — натърти той, — а десет или може би сто хиляди.

Между веждите на Харкван се появи дълбока бръчка.

— Ти най-добре помълчи малко...

— Но аз знам за какво говоря! — разгорещи се момчето. Темистокъл му хвърли предупредителен поглед, но Ким продължи: — Простете грубостта ми, уважаеми лордове. Но, изглежда, си нямате идея колко голяма е опасността. Бях там, в Царството на Сянката, и прекосих планините заедно с Бораас. Кайвалон може и да е много силен, но рицарите на Бораас ще залепят крепостта ви като приливна вълна.

Той спря и зачака бурята, която несъмнено щеше да се разрази. За негово изумление обаче никой около масата не каза нищо.

Темистокъл положи ръка на рамото му.

— За нещастие, в думите на младия ми приятел се крие твърде много истина, Харкван.

— И какво очакваш от нас? — запита Харкван след кратко мълчание.

— Помощта ви — повтори вълшебникът.

— Нека бъда честен с теб, Темистокле — поклати глава Харкван. — Новини за вашето посещение вече бяха достигнали до нас. Обиколили сте много земи и градове.

— Търсех помощ — кимна Темистокъл.

— Искаш да кажеш воини — додаде Привин.

Темистокъл въздъхна.

— Това имам предвид, принце. Поотделно сме слаби, но заедно можем да устоим. Възлагам големи надежди на вас и народа ви. Всеки знае колко са силни степните ездачи...

— Молбата ти звучи странно на фона на казаното от спътника ти — прекъсна го Харкван. — Как бихме могли да заделим бойци за теб, след като ние самите сме под заплаха? Как бих могъл да се разделя с хиляда от най-добрите си воини, ако Бораас смята да ни атакува с такава огромна армия? Очакваш от мен да изпратя мъжете си и да оставя Кайвалон незащитен? — Той млъкна за момент. — Помисли за жените и децата, Темистокле.

— Точно за тях съм загрижен. И също така разбирам, че не можете да отделите и един воин.

— Тогава не мога да разбера какво...

— Трябва да... — Темистокъл се взря в Харкван. — Трябва да напуснете Кайвалон.

Ако вълшебникът бе скочил и забил кама в гърдите на Харкван, шокът нямаше да е толкова голям, колкото сега. Няколко секунди всички останаха безмълвни.

Харкван се изправи.

— Искаш от нас...

— Да напуснете Кайвалон — потвърди Темистокъл. — Да. Силни сте, Харкван, но дори вие не можете да се опълчите на армията на Бораас. Събери хората си и елате с мен. В Горивин има място за всички вас.

— Говориш като глупак, старче — свирепо го сръза Привин. Очите му искряха от гняв. — От неизброими поколения Кайвалон е служил за щит на запада. Никога не сме отстъпвали пред враг. Никога.

— Никога досега не е съществувал враг като Бораас.

Привин отхвърли идеята с пренебрежително махване на ръка.

— Бораас е стар зъл магьосник, нищо повече — каза той. — Не се страхуваме от него.

— Предполагам, нямате страх и от... — Темистокъл нарочно направи пауза, преди да добави: — Черния лорд?

Привин замръзна.

— Какво... какво искаш да кажеш с това?

— Бораас не е пристигнал сам. Придружава го Черния лорд. Всички вие знаете какво значи присъствието му.

— Приказка — неубедително възрази Привин. — Стара легенда, като тия, които разказваме на малките деца...

— И все пак вярна — каза Темистокъл остро. — Всички знаете пророчеството.

— Суеверия. Никой не е виждал Черния лорд.

— Не е вярно — намеси се тихо Ким. — Аз го видях...

Очите на Привин се разшириха.

— Наистина ли си го виждал?

— Два пъти — кимна момчето. — Тогава още не знаех кой е, както и пророчеството, свързано с появата му. Но наистина го видях.

— Сигурно грешиш — отсече Харкван. — Може би си видял другото. Барон Карт...

Ким тръсна глава.

— Познавам барон Карт. Този, за когото говоря, е Черния лорд и никой друг. Може да не ми е позволено, но според мен трябва да последвате съвета на Темистокъл и да дойдете с нас в Горивин.

— Глупости — викна Привин. — Кайвалон...

— Ще падне! — надвика го Ким. — Бях там, Привин. Видях вражата армия със собствените си очи.

— Може — заяви спокойно Харкван. — Но нямаш представа какво значи за народа ни дори мисълта да напуснем Кайвалон. Това е домът ни, животът ни. Никога не бихме могли да се откажем от него.

— Да, имам представа за какво говорите. Много добра представа, бих казал — търпеливо отвърна Ким. — Но ако изоставите Кайвалон за кратко, ще успеете да го спасите. Армията на Бораас ще щурмува крепостта...

— Ще се опита. — В гласа на Привин се долавяше по-скоро дързост, отколкото истинска убеденост. — Кайвалон никога не е бил покоряван и никога няма да бъде. Не ни е страх. От никого. Дори от Бораас и Черния лорд.

Ким въздъхна.

— Понякога да избягаш се иска повече кураж, отколкото да останеш, Привин. Самият аз бяха дълго, тъй че знам за какво говоря. Ще се пожертвате за нищо, ако останете.

— И какво, според теб, трябва да направим? — с треперещ глас попита принцът. — Да побегнем и да се оставим да ни изловят като зайци?

— Не — отвърна Темистокъл вместо Ким. — Още си млад, Привин. Но в един момент ще осъзнаеш, че не е признак на страхливост да отстъпиш пред лицето на опасност, с която е невъзможно да се пребориш. Ти и хората ти ще загинете, без да сте успели да забавите армията на Бораас. Горивин е единственото място, където ще сте в безопасност. Имаме шанс само ако сме заедно.

— Противоречиш си с всяка дума — отбеляза Харкван. — Ако повярваме на теб и спътника ти, значи дори Горивин няма да ни спаси от Черния лорд. Познаваш пророчеството също толкова добре, колкото и аз, Темистокле. Вълшебна Луна ще бъде унищожена, когато се появи Черния лорд. — Той огледа всеки от членовете на Съвета. — Аз съм ваш владетел, но тук гласът ми не се брой за нищо повече от вашите.

Знаете какво мисля, но всеки от вас е свободен сам да вземе решение. Затова ще гласуваме. Някой би ли искал да добави нещо?

Сърцето на Ким заби лудо. Той погледна лицата на мъжете и разбра как ще гласуват. Избута стола си и се изправи.

— Аз бих искал да добавя още нещо.

— Можеш да се изкажеш — кимна Харкван.

Момчето си пое дълбоко дъх. Почувства, че всички очи са насочени към него и не можа да спре лекото треперене в коленете си.

— Уважаеми лордове — започна несигурно. — Знаем колко трудно е това, за което ви моли Темистокъл. Видях замъка ви и осъзнавам с каква мъка бихте се разделили с него. Но познавам и угрозата, тегнеща над земите ви. Тя е по-голяма от всичко, което можете да си представите.

Ким направи пауза, за да си поеме дъх.

— Сигурен съм, че принц Привин ви е разказал за премеждията ми, затова няма да се повтарям. Аз единствен съм стъпвал от другата страна на планините. Виждал съм Моргон, Царството на Сенките, и създанията там. Не мога да ви кажа точно колко е голяма армията на Бораас. Не съм пълководец и не разбирам нищо от тактика. Може и да успеете да отблъснете врага. Може би Кайвалон ще посрещне успешно атаката на черните орди. Други могат да преценят това по-добре от мен. Но аз съм говорил с хора под владичеството на Бораас. Видях какво е сторил с някога плодородната си земя, видях в какво е превърнал горите, реките и езерата ѝ.

Той се огледа наоколо.

— Може да удържите Кайвалон, но няма да можете да предотвратите унищожаването на вашите земи и тези на цялата Вълшебна Луна. Ще сте принудени да гледате как Бораас изгаря степите ви и нашествениците газят из поляните ви, как горите на Вълшебна Луна се превръщат в мрачни джунгли, а езерата — в смрадливи локви. Смърт и разложение ще се разпрострат пред очите ви. Глад и бедност ще царуват в домовете, които сега се радват на благоденствие и мир. Народът ви ще е пленник в собствения ви замък.

Той спря и погледна всички на масата. Лицата на мъжете не издаваха нищо. Само това на Привин изразяваше някаква емоция — очите му искряха насмешливо.

Внезапно разгневен, Ким се обърна и напусна стаята, затръшвайки вратата след себе си. Преди да има възможност да помисли над незрялата си постъпка, вратата се отвори отново. Темистокъл го бе последвал. Двамата пазачи ги заведоха обратно до стаите им.

— Боя се, че развалих всичко. — Ким се чувстваше потиснат. — Но не можех другояче. Аз...

— Ти каза нещо, което дълбоко впечатли Съвета — увери го Темистокъл. — Всяка твоя дума беше на място.

— И какво ще стане сега?

— Обсъждат — отвърна вълшебникът. — Не знам колко време ще отнеме, но със сигурност ще е повече, отколкото можем да чакаме. Тръгваме за Горивин днес. Харкван ще ни изпрати вестител, за да ни уведоми за решението си.

— Какво мислиш, че ще е то?

Темистокъл сви рамене.

— Трудно е да се каже. Не всеки в Съвета мисли като Привин. И се надявам накрая разумът да надделее над емоциите.

Ким отиде до прозореца и погледна навън към пълната луна, къпеща в сребриста светлина земите под нея.

— Кога ще пристигнем в Горивин?

— Утре.

Вълшебникът се приближи до него и посочи реката. Ако се вслушаше внимателно, човек можеше да я чуе дори от тази височина.

— Харкван предложи да ни даде сал. Пътят към Горивин е дълъг, но Изгубената река тече много бързо.

Ким изпита известно съжаление. Искаше да види още от Кайвалон, но разбираше, че времето им изтича.

Не след дълго пристигна отряд степни ездачи, за да ги придружи. Напуснаха Кайвалон, без да поглеждат назад. Рицарите на Темистокъл възседнаха еднорозите си. В този миг Ким зърна Приятелчето, вързано за един прът до портите, където стоеше сам-самичко. Потисна гнева си. Разбираемо бе, че обитателите на крепостта ще са недоверчиви към всичко, дошло от врага.

Излязоха безмълвно през портата и завиха на юг, бавно, но сигурно напредвайки към реката.

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Салът се състоеше от грубо навързани тръстикови рогозки и бе толкова голям, че десетината бели рицари, както и четиримата степни ездачи, които го направляваха, се губеха на него. Подът под краката им се издигаше, падаше и се поклащаше, а пенестите води се процеждаха през рогозките. Управляващите сала го насочиха към средата на реката и го обърнаха по посока на течението. Започнаха да набират скорост. Скоро бреговете на реката се понесоха толкова бързо покрай тях, че пейзажът се замъгли. Движеха се все по-бързо и по-бързо.

Ким слезе от жребеца и остави меча и шлема си върху щита. После се приближи до Темистокъл, който седеше с хората си в предната част на сала и разговаряше тихо с тях.

Вълшебникът се усмихна на Ким и потупа мястото до себе си.

— Седни, Ким. Има още много път до Горивин.

Момчето седна. От време на време някоя голяма вълна се разливаше през ръба на сала и обливаше всичко във вода и бяла пяна. Не след дълго момчето започна да усеща влагата по кожата си. Погледът му се спря на Горг и Келхим. Внезапно се сети, че не ги е виждал, откакто бяха влезли в Кайвалон. Гигантът изглеждаше сериозен и необщителен.

— Горг беше непреклонен в решението си да дойде с нас — каза Темистокъл. — Бих предпочел да остане в Кайвалон, но той настоя да те придружи.

— Мен?

Гласът на великана избумтя през целия сал:

— Естествено. Да не мислиш, че бих целия този път само за да остана при коравоглавия Харкван, докато с теб става кой знае какво?

— Може би Горг е забравил да ти каже — рече Темистокъл с издъническа усмивка, — че те е следвал още от момента, когато си напуснал семейство Так.

— Значи... си ме наблюдавал през цялото време? — обърна се момчето към Горг.

— И двамата са те наблюдавали — поправи го Темистокъл. — Горг и Келхим никога не са далеч един от друг.

Известно време Ким остана напълно безмълвен. След това внезапно се изправи и дари всеки един от тях — първо Горг, а после и Келхим — с такъв здрав шут отзад, че половин час по-късно кракът още го болеше.

Салът се носеше по реката през цялата нощ и през по-голямата част от сутринта. Ким искаше да попита Темистокъл защо името ѝ е Изгубената река, но бе твърде изморен. Постоянното люлеене и плискането на водата го приспаха. Събуди се чак когато Темистокъл го разтърси за рамото малко преди зазоряване.

Стреснат, Ким бързо се изправи и замига объркан.

— Пристигнахме ли?

— Почти. — Темистокъл стана на крака и посочи надолу по течението. — Виж, Ким. Горивин.

Реката правеше плавен завой и се вливаше в езеро. На няколко километра напред се виждаше Горивин. Гледката остави момчето без думи. Предполагаше, че градът ще е красив, но действителността надхвърли всичките му очаквания.

Горивин се издигаше на издължено парче земя, подобно на полумесец, вдадено дълбоко във водата като изкривен пръст. Легендарният замък веднага напомни на Ким огромно блестящо украшение. Кулите на Горивин сякаш се издигаха безкрайно в безоблачното небе, а стените се протягаха тъй високо над блестящото сребристо езеро, че площадките им не се виждаха. Кристалните стени на крепостта отразяваха слънчевата светлина на толкова места, че когато Ким вдигна глава, в очите му избухна буря от цветове като фойерверки. Бели птици, видни само като малки точки в небето, се рееха около забулените в облаци върхове на кулите. Флот от малки лодчици с ярко оцветени платна прекосяваше езерото.

Носен от разпененото течение, салът се изстреля в езерото и се насочи към стените на замъка.

Ким се откъсна от омагьосващата гледка и отиде до коня си. Другите, вече качени на своите, чакаха с явно нетърпение да достигнат брега. Набрали инерция, те бързо преминаха половината езеро, преди скоростта им да намалее.

Към тях се насочиха множество лодки и когато салът забави съвсем, от малките плавателни съдове излетяха възета и куки, които бяха прикрепени за сала. Така покриха последните метри до Горивин — теглени от бързите и маневрени посрещачи.

Влязоха в малко пристанище, оградено от трите страни с ниски кейове. Ким очакваше многобройна делегация, но на брега стояха само трима мъже в бяло.

Качен на еднорога си, Темистокъл слезе пръв. Размени няколко думи с мъжете в бяло, даде сигнал на останалите да тръгват без него и повика Ким.

— Честно казано — рече, — бих предпочел да те посрещна с грандиозно тържество, но по време на отсъствието ми са се случили неща, с които трябва да се заема без отлагане.

Ким разгледа посърналите физиономии на тримата посрещачи. Значи нямаше добри новини.

— Довечера ще наваксаме това, за което нямаме време сега — добави Темистокъл. — Ще трябва да те оставя сам, Ким. Хората ми ще се погрижат за жребеца ти.

Вълшебникът направи знак на един от тях и веднага щом момчето слезе, мъжът взе юздите на животното и го отведе.

— До по-късно — каза на сбогуване магьосникът. — Междувременно поразгледай наоколо. Горивин ще ти хареса. — С тези думи обърна еднорога си и замина.

Ким го изпроводи с поглед, леко раздражен. Не беше характерно за Темистокъл да се раздели с него тъй внезапно. Нещо се бе случило, но какво?

Голяма черна сянка падна върху блещукащите каменни плочки в краката му. Ким погледна нагоре и видя Горг, придружен както винаги от Келхим. Мечокът се бе спуснал на четири крака и сега главата му беше на едно ниво с лицето на момчето.

— Знаеш ли — проръмжа Келхим, — въобще не изглежда толкова голям, като не е на оная черна кранта.

Горг кимна с ужасно сериозно изражение.

— Човек едва би повярвал, че тоя мъник е дръзнал да ме ритне. — Той постави ръце на задника си и направи физиономия. — Снощи се показва смел — продължи с кос поглед към Келхим. — Но пък Темистокъл беше наблизо. А сега е сам, пали?

Ким бързо се огледа. Горг имаше право. Хората на Темистокъл също бяха изчезнали, а последната от лодките тъкмо се шмугваше обратно през тесния вход на канала. Бе останал сам с двамата страни другари.

— Добра възможност да му го върнем, не мислиш ли? — предложи Келхим.

Момчето отстъпи крачка назад. Горг му препречи пътя и се наведе заплашително.

— Е, Ким? — избоботи той. — Още ли се чувстваш смел като вчера?

Ким вирна брадичка, готов за бой.

— Няма да се хвана отново на тъпите ви шеги — заяви. — Достатъчно дълго ме подвеждахте.

— Може би трябва да му откъснем носа, вместо да го водим за него — изръмжа Келхим и вдигна лапа, като че се канеше да изпълни замисъла си.

Ким никак не се впечатли.

— Стига глупости. Вместо това ми кажете защо Темистокъл изведнъж се разбърза така.

— Хм, и аз бих искал да науча — промърмори Горг. — И ние знаем колкото теб, Ким. Темистокъл върши нещата по свое усмотрение. — Изправи се в цял ръст. — Нека потърсим един стар приятел, Келхим. От години не сме идвали на гости на Рангариг. Ще се радва да ни види.

Келхим изсумтя в съгласие.

— Идваш ли? — попита той Ким.

— Кой е Рангариг?

Великанът се ухили широко.

— Добър приятел. Със сигурност ще го харесаш. Освен това е най-добре да останеш с нас. Темистокъл няма да е доволен, ако се загубиш.

— Мога да се грижа за себе си.

— Сигурен съм. Но Горивин е голям и може да загубиш много време, докато се ориентираш.

Ким определено нямаше желание пак да се губи.

Вдигна глава нагоре и погледна към кристалните стени на крепостта. Да, Горг не лъжеше — Горивин наистина бе огромен. Със

сигурност би се загубил тук. Но постепенно започваше да губи търпение с „грижите“ на тия двамцата.

— Рангариг много ще се радва да се запознаете — натърти Горг. Ким се замисли и сви рамене.

— Нямам проблеми с това. Само ми обещавайте после да ми покажете повече от града.

— По пътя ще се нагледаш — изръмжа мечокът. — Рангариг живее от другата страна на замъка. Тъй че ела.

Той се обърна и се затътри по голямото кристално стълбище пред тях. На върха започваше осветен от слънцето коридор, който водеше към друго, открито стълбище. Келхим не преувеличаваше. Ким наистина видя голяма част от Горивин и бе стъписан от великолепието му. Замъкът приличаше на светещо бижу с безброй плоскости. Човек трудно можеше да повярва, че човешки ръце бяха построили такова чудо. Всичките стаи, откъдето минаха, и всичките входи все пак бяха съградени от цветове и светлина.

А и Горивин бе пълен с живот. Навсякъде имаше хора.

Съдейки по дрехите и разговорите на жителите, населението бе изключително разнообразно. Горг обясни на Ким, че това са хората, отзовали се на повика на Темистокъл и дошли от своите земи на помощ срещу очакваното нападение на черната армия.

Настроението на момчето помръкна, след като чу това. Горивин приличаше на приказна обител — ослепителен град, венец на мира и благоденствието. Ала ето че войната бе протегнала и тук костеливите си пръсти.

Когато преминаха през целия замък, спряха в голям двор, ограден от каменна стена. Келхим каза на Горг и Ким да изчакат там и влезе в един сводест коридор от другата страна на двора. За няколко мига се възцари пълна тишина. Тогава иззад портата се чу такъв смразяващ кръвта рев и ръмжене, че Ким, обзет от страх, се заоглежда в търсене на път за бягство.

Внезапно Келхим се появи на входа, тичайки като обезумял... следван по петите от гигантски златен дракон. Ким извика стреснато, когато видя как люспестата глава на звяра се спуска надолу към мечока. Чудовището отвори уста и разкри двойна редица остри зъби, дълги колкото човешка ръка.

Келхим отбягна драконовите лапи, затича на зигзаг и се преметна във въздуха, когато преследвачът му го помете с удар на мощната си опашка.

— Рангариг! — изрева Горг толкова силно, че Ким подскочи и закри уши с длани. Драконът замръзна, обърна огромната си муцуна и огледа първо великана и после Ким с ужасяващите си червени очи. От гърдите му се разнесе глух тътен, докато прекосяваше двора:

— Горг!

Той се дотътри по-близо, спря точно пред Ким и закачливо побутна великана в гърдите. Горг падна назад, стовари се на земята и избухна в смях.

— Отдавна не сме се виждали — каза драконът. — Да ви видя двамата заедно ме прави още по-щастлив. И особено — добави той, разтваряйки паст с размерите на хамбар, — след като сте ми донесли тая хрупкава закуска.

Ким изпищя и се спъна в опашката на Рангариг, която се бе приплъзнала като змия около краката му.

— Хм — избумтя драконът, — кой може да е този, та да бяга толкова скоро? Спокойно, не съм мислил да те нараня. Една малка захапка и няма да те има...

Ужасен, Ким сложи ръце пред очите си. Опашката на дракона пусна краката му, ала момчето се бе вцепенило от страх и не можеше да помръдне и мускулче.

Горг се смееше толкова силно, че трябваше да се държи за корема.

— Можеш да спреш, Рангариг. Келхим вече му изигра същия номер.

Рангариг изсумтя недоволно, вдигна глава и отстъпи няколко метра назад. На косите лъчи на слънцето той блещукаше като облян със злато.

— Значи ти си Ким — избоботи драконът, след като момчето се бе осветило достатъчно, за да седне. — Великият, страхотен, силен и хитър Ким. Тц-тц-тц. Темистокъл ни изпрати известие за теб. Трябва да призная, представях си те по-голям.

— Ами аз... въъ... — запелтечи Ким. Тръсна глава и чак тогава се изправи съвсем. — Не знам какво ти е казал Темистокъл за мен —

добави гневно, — но напоследък явно всеки смята, че може да си прави глупави шеги за моя сметка.

Рангариг се отмести още малко назад, остави опашката му да се отпусне с трясък на земята и подпря брадичка на предните си лапи. Сега очите му бяха на едно ниво с тези на Ким.

— Та значи ти си Ким — повтори той. — Определено си избрал недобро време за посещение. Както и вие — обърна се към Горг и Келхим. — Грррр, лоши времена са това. Много лоши. Цялото това вълнение седмици наред, и всичките тия хора... — Тръсна глава и люспите му затракаха. — Никъде няма тихо местенце за почивка.

Драконът въздъхна тежко и продължи:

— За тази вечер е насрочена среща. Казват, че мнозина от най-влиятелните особи ще присъстват, но се опасявам, че нищо добро няма да излезе. — Втренчи се в Ким, затвори едното си око и промърмори: — Ти имаш ли нещо общо с това, малко геройче?

— Страхувам се, че да — каза Ким несигурно. — Поне непряко.

Поредната въздишка на Рангариг прозвуча като канара, паднала отвисоко във вода.

— Облечено си като врага, малко геройче — рече той. — И все пак си един от нас. Как така?

— Само така можех да избягам от Бораас — отвърна момчето. Постоянните забележки към облеклото му започваха да му лазят по нервите.

— Бил си от другата страна на Планините на Сянката?

— Да. Срещнах Бораас и имах удоволствието да посетя замъка му. И тъмниците му.

— Крепостта? — изуми се Рангариг. — Бил си в Моргон?

— И избягах оттам. Имах късмет — кимна момчето.

— Скромничиш. Иска се повече от късмет, за да избягаш оттам. Досега никой не е успявал. Но от прочетеното у теб виждам, че не лъжеш. Изумително.

— Можеш да четеш мислите ми? — шокира се Ким.

Келхим, който досега лежеше до дракона, се намеси:

— Не директно. Рангариг не е по-добър в четенето на мисли от всеки друг. Но може да познае, когато някой лъже.

— Полезна дарба — кимна драконът. Подсмръкна няколко пъти, поклати глава и се прозина. — Изглежда Темистокъл не е преувеличил,

когато ни разказа за теб. След като те призова от твоя свят, изпитваше големи угризения, че те е изложил на опасност.

— Знам — потвърди Ким. — Но той няма нищо общо. Бораас ме улови в капан.

— Така си мислиш ти — изръмжа Рангариг. — А и Темистокъл сигурно е съгласен. Но това не е вярно. Всичко се е случило според предназначертаното.

Момчето изгледа остро дракона:

— Какво точно имаш предвид, Рангариг?

— Има много начини да се стигне до Вълшебна Луна — избегна прекия отговор люспестият гигант, — но нито един от обитателите на нашата земя — или на Царството на Сенките — не може да влияе на чуждия път. Това, че летателната ти машина се разби от другата страна на Планините на Сянката, е било просто съдба. Бораас не е имал нищо общо.

— Но тогава...

— Темистокъл не ти ли каза? — прекъсна го внимателно драконът. — Всеки трябва сам да намери пътя си към Вълшебна Луна. Не си могъл да пристигнеш по никой друг път.

— Мислиш, че всичко... Моргон, бягството ми, срещата ми с Черния лорд... — Ким не разбираше.

— ... е част от съдбата ти, да. Трудно пътуване, но необходимо. Трябваше да се случи така, за да можеш да разбереш силите, с които си имаш работа. — Звярът въздъхна. — А пътят пред теб ще е още по-труден. Ще ти е нужна огромна сила, Ким. Но аз вярвам в теб. — Той се обърна и се заклатушка към импровизираната си пещера.

Момчето го гледаше, докато изчезна под каменния свод.

— Какво искаше да каже с всичко това? — попита тихо.

Келхим сви рамене и положи муцуна на лапите си.

— Рангариг е чудак — каза замислено. — Понякога усеща разни неща. Във всеки случай, пада си по задаването на гатанки. — От гърлото му се изтръгна мечешки смях. — Но трябва да признаеш, че има нещо във всичките тия думи. Пък и обикновено е прав.

Ким сбърчи чело и се замисли дълбоко.

— Трябва да помислим за връщане — предложи Горг. Погледна небето. Слънцето преваляше. — Гладен съм.

Напуснаха двора и се върнаха по същия път, откъдето бяха дошли. Хората почтително се отдръпваха или спираха при вида на гиганта и спътниците му. Ким също забеляза погледите, насочени към него. Не знаеше дали е заради забележителните му одежди или заради репутацията му, ала ясно разбираше, че обитателите на Горивин го уважават. Странно, но не се чувстваше особено комфортно от това. Караше го да се чувства самотен.

Когато се върнаха, Темистокъл го нямаше. Бил напуснал залата много разстроен и го нямало вече часове. Само това се знаеше.

Келхим изсумтя неразбираемо и се сви на попилите слънцето плочки пред високите предни прозорци. Обедът му се бе разминал, но поне можеше да дремне.

— Тоя умник няма проблеми — изръмжа Горг. — Ама аз какво да правя?

С усмивка Ким отиде до прозореца и се наведе навън. Далеч под него се ширеше слънчев двор. Мъже в светли дрехи, мънички като мравчици, тичаха безцелно насам-натам. Пред една от ярките стъклени стени бяха опънати два павилиона, където търговци продаваха стоките си и жонгльори изпълняваха номера. На стените се вееха пъстри триъгълни знамена, а някъде дете пееше радостна песен.

Колко ли ще продължи този мир, потиснато размишляваше Ким. Още колко дълго щеше да продължи лекият смях на тези хора? В не толкова далечното бъдеще плодоносните зелени хълмове отвъд стените щяха да почернеят от войните на Бораас. Крясъците и звънът на стомана щяха да прогонят детските песни от дворовете, а стъклените стени щяха да бъдат строшени под напора на черната армия.

Ким въздъхна и се обърна да разгледа тронната зала. Таванът се издигаше високо и прозорците бяха готически. Яркоцветни мозаечни плочки покриваха пода, а по стените висяха картини и гоблени. Няколко стола с висок гръб и богато украсени странични облегалки бяха подредени около дълга маса, която заемаше по-голямата част от стаята. Начело на масата се виждаше голям, неукрасен стол с два каменни стълба отстрани, на които почиваха два каменни гарвана.

— Какво е това? — попита момчето.

— Тронът на Вълшебна Луна — отвърна Горг.

Любопитен, Ким пристъпи към него, за да го разгледа по-добре. За трон на толкова голямо и могъщо кралство изглеждаше странно

обикновен. Трябваше да признае обаче, че въпреки простотата си бе доста впечатляващ.

— Значи това е тронът на Темистокъл — промълви на себе си.

— Не — каза Горг. — Не ме разбра. Това е тронът на Вълшебна Луна.

— Но... но аз си мислех, че Темистокъл е...

— Наш владетел? — великанът се ухили, сякаш Ким току-що бе изтърсил някаква страшна глупост. — Не е. Той е просто повелителят на Горивин, но не и крал.

— Но — запита Ким разколебан — кой седи на него тогава?

— Никой — отвърна Горг. — Или всеки, ако така предпочиташ. Това си е стол като стол и не е особено удобен. Който седи на него, е нашият крал. Който желае, може да ни бъде крал.

— Не разбирам и думичка — обърка се момчето. — Искаш да кажеш, че кралският трон на Вълшебна Луна е само някакъв празен стол и всеки, който поиска, може просто да влезе и да си го присвои?

— И да, и не — кимна Горг. — Вълшебна Луна няма крал. Или има безброй, ако желаш. Всички са равни. Защото никой, дори най-могъщият, не може да заповядва на друг.

— Значи никой тук не заповядва и никой не прилага закони или наказания? — Ким просто не можеше да повярва.

— От заповеди няма смисъл, ако няма на кого да ги даваш — обясни Горг търпеливо. — И нямаме закони — поне писани. Тук много неща са различни от мястото, откъдето идваш. Няма закони и като резултат няма наказания.

— Но какво става, ако някой извърши престъпление? — поинтересува се внезапно момчето.

— Какво престъпление? — запита го Горг изумен. — Всеки има достатъчно за ядене и пиене. Земята е безкрайно голяма. Знам, че там, откъдето идваш, се извършват много престъпления от омраза, завист и алчност. Но тук всички са равни — никой няма повече от другия и никой няма по-малко, отколкото се нуждае. Затова нямаме нужда от владетел.

Ким гледаше замислено празния стол.

— Може ли... може ли да седна само веднъж? — попита.

— Защо не? — усмихна се Горг.

С бавни стъпки момчето изкачи няколкото стъпала, водещи до трона, и плахо седна. Дървото бе хладно и твърдо. Облегна се назад, за да се намести в по-удобна позиция, и сложи ръце на гладките странични облегалки. Врълхлетя го странно усещане. Горг бе прав — това беше просто един стол. Ким затвори очи. Сети се за черния трон в черната крепост Моргон и потръпна.

Внезапно дочу приближаващи стъпки. Щом отвори очи, видя Темистокъл да влиза с още десетина мъже. По устните на стареца заигра бащинска усмивка, когато видя момчето на трона.

— Е, виждам, че Горг вече ти е показал всичко — каза той.

Момчето кимна. Смути се и понечи да се изправи, ала Темистокъл го спря с жест.

— Не, няма проблеми. Стой си.

Ким поклати глава, скочи от трона и изтича надолу по стъпалата.

Келхим се събуди с недоволно ръмжене, прозя се и тръсна глава.

— Стана ли време за ядене?

— Още не, стари приятелю — отвърна съчувствено Темистокъл.

— Но е хубаво, че и тримата сте тук. — С широко махване ги подкани към масата. — Моля, седнете. Имаме да обсъждаме сериозни неща.

Темистокъл зае почетното място начело на масата, а спътниците му се подредиха около него.

— Отново трябва да се извиня за бързото свикване на този съвет — започна вълшебникът, — но... са се случили неща, които не ни позволяват да се бавим.

Той млъкна и обърна глава по посока на някакъв силен грохот, съпроводен от драцене. Ким също се обърна и впери любопитен поглед в готическите прозорци. Гигантско червено око изпълни рамката на единия, когато Рангариг кацна на балкона. Камъните се разместиха, но издържаха. С тежка въздишка драконът провря глава през средния прозорец и подпря предните си крака на первазите на другите два.

— Рангариг — поздрави го Темистокъл. — Благодаря ти, че дойде. Извини ни за причиненото неудобство.

Тътенът от драконовия смях разтресе цялата маса. Един малък камък се отчупи от тавана и се разпиля на късчета по пода.

— Рангариг, обуздай се малко, ако обичаш — укори го намръщено старецът. — Не забравяй, че това е къща на хора, а не на

дракони.

Рангариг отново се разсмя, този път малко по-силно, и една картина падна на пода и се счупи.

— Това е може би единственото същество на света, което може да затрие враговете си със смях — промърмори Темистокъл, но съвсем тихо, за да не го чуе чудовището. Сетне погледна към тавана, където се бе появила една разкривена пукнатина, и отново въздъхна.

— Да започнем — каза, поглеждайки към всички присъстващи. Взорът му се задържа най-дълго върху Ким. — Врагът ни не си е губил времето, докато сме отсъствали. Получихме информация, че голяма армия е напуснала планините и е потеглила на юг.

Новините шокираха момчето. Никой не очакваше Бораас да се размотава, но се надяваха да им даде поне няколко седмици.

— Всички събрани тук — продължи Темистокъл, обръщайки се към Ким — са посланици от различни краища и народи на Вълшебна Луна. Заедно трябва да намерим решение на тази дилема.

— Колко рицари е изпратил Бораас? — попита момчето.

— Твърде много, за да бъдат спрени. Повече от пет хиляди, ако разузнавачите ни са прави.

Пет хиляди рицари! И това беше само нищожна част от армията на Бораас...

— Едва ли има нужда да обяснявам какво значи това — допълни Темистокъл. — Основната атака предстои съвсем скоро. Конната армия вече е пресякла Изгубената река и продължава на юг с бърз ход.

— Какво целят? — попита Ким.

Слаб мъж с брада, облечен като горянин, проговори:

— Тази войска ще направи голямо отклонение покрай Горивин и ще отреже пътя ни за отстъпление на юг. И когато заеме позиция, останалата част от армията ще слезе от планините и ще ни връхлети без заобикалки.

— Трябва да бъдат отблъснати!

— Това не е по силите ни — каза тъжно Темистокъл. — Ти самият, Ким, ни каза колко е могъщ Бораас. Дори тези пет хиляди рицари са по-голяма сила, отколкото Вълшебна Луна може да събере.

— Но ако разполагаме със степните ездачи...

— Кайвалон е точно на пътя на вражеския поход — прекъсна го старецът. — Може би планират да го атакуват или пък са решили да го

пожалят и да дойдат за нас. Във всеки случай вече не можем да разчитаме на помощ оттам.

— Какво можем да сторим тогава?

— Нищо — пророни Темистокъл със сведен поглед. — Поне нищо повече от това, което правим сега — чакаме и се подготвяме за атаката.

— Не можете просто да си седите и да гледате, докато катастрофата приближава! — извика гневно Ким. — Трябва да направите нещо — да биете барабана, да свикате съюзниците си, да съберете армия, да отблъснете черните рицари! Докато се разхождах из Горивин, видях сума ти мъже!

— Точно така. Но Бораас само чака да изтеглим войниците си от Горивин.

— Още повече разчита да стоите тук и да не правите нищо, докато капанът се затваря! — изкрещя момчето. — Не виждате ли? Ще обсади замъка! Дори не е нужно да атакува — само трябва да доведе армията си тук и да изчака гладът и жаждата да ви победят без бой!

— Горивин е голям — контрира го Темистокъл. — И сме добре подготвени. Можем да издържим с години.

— Както и Бораас. — Ким изцъка с език. — Знаете, че той е в подобра позиция.

— Да, така е — пророни тежко вълшебникът. — Но ние не сме войнствен народ. Вече ти казах веднъж, че Вълшебна Луна е земя на мира. Ако срещнем черната армия на бойното поле, ще загубим позорно, дори да бяхме повече. Не, Ким. Не искахме тази война и не можем да я спечелим.

— Още имаме време — настояваше момчето. — Армията на Бораас няма да пристигне твърде скоро. Стените на Горивин са силни и ще му е трудно да ги щурмува. Може наистина да се реши на обсада. Ще организираме ефективна защита...

— Няма смисъл, Ким — вдигна ръце Темистокъл. — Може би трябваше да ти го кажа веднага, но мислех, че вече го знаеш. Не сме се събрали на военен съвет. Целта на обсъждането е да изготвим предложение за мир, което Бораас да приеме. Трябва да опитаме да спасим хората.

— Да не ми казваш, че искате да се предадем? — попита невярващо Ким.

— Предполагам, че така би изглеждало в твоя свят — кимна Темистокъл.

— Но... не може просто така да се предадете без борба! — викна момчето. — Не си виждал Царството на Сенките, Темистокле. Нямаш представа какво ще причини Бораас на прекрасните ви земи и щастливите народи, които ги населяват. Нищо няма да е толкова, каквото е сега!

— И това го знаем, Ким — отново вдигна ръце Темистокъл с молба за тишина. — Ала опълчим ли се, Вълшебна Луна ще бъде унищожена. Единствената разлика би била във времето. Както и в броя мъртви, паднали в безсмислен бой.

— Не е безсмислен! — разпалваше се Ким. — Мога да ви помогна. Мога да направя оръжия. Там, откъдето идвам, има ужасяващи оръжия...

— Точно така, моето момче. Ужасяващи. Но дори и да искахме да ги използваме, технологията ти не би проработила тук. А ако победим чрез насилие, магията би изчезнала от Вълшебна Луна. Би се превърнала в нещо като твоя свят, Ким. И в един момент ще се появи нов Бораас, който ще ни атакува с още по-страховити оръжия. Може да успеем да го надвием, но за да го направим, ще трябва да измислим още по-могъщи оръжия и надпреварата никога няма да свърши, докато този свят не бъде напълно унищожен. Знаеш, че говоря истината. — Темистокъл въздъхна. — Бораас може да ни обсади и да превърне Вълшебна Луна в още едно Царство на Сенките. Но ще настъпи ден, Ким, след хиляда или десет хиляди години, когато царуването на Бораас ще свърши и от развалините на империята му ще се издигне нова Вълшебна Луна. Не за първи път във вечната ни борба злото печели. Ако те послушаме, може да победим Бораас, но така или иначе ще ограбим децата си от бъдеще. Вълшебна Луна никога повече няма да бъде земя на мира.

Той приключи изтощен. Известно време никой не продума.

Ким не можеше да приеме, че Темистокъл ще се откаже точно сега. Бяха въввлечени в битка за оцеляване. Такова колебание не се връзваше с героичния образ на стария вълшебник.

Рангариг прекъсна тишината:

— Добре казано, лорд Горивин. Но не забравяй, че има времена, когато човек трябва да наруши старите традиции.

Темистокъл изгледа съсредоточено дракона.

— Какво искаш да кажеш с това, Рангариг?

Люспестият гигант се дотътри по-близо, при което рамките на прозорците застъргаха. От тавана се посипа прах.

— Не всичко в думите на младия ни приятел е погрешно, Темистокле. Би било неразумно да се откажем твърде рано.

— Ако се сецаш за по-добро решение — каза старецът, — кажи.

— Ако имах такова, щях вече да съм го споменал — отвърна драконът. — Но съществува знание над моето и твоето. Попитай Оракула.

— Оракула? — попита Ким, който не можеше да сдържи любопитството си. — Какво е това?

Темистокъл се вгледа замислено в празния трон.

— Една приказка — промълви накрая. — Стара легенда, нищо повече. Предполага се, че двата каменни гарвана ще проговорят, когато земята изпадне в голяма опасност...

— Легенда? Като тази за Черния лорд?

Изведнъж залата отекна висок, пронизителен звън, сякаш някой бе пернал с нокът огромна кристална чаша. Ким почувства леден хлад. Искеше да вдигне ръка, но тя не помръдваше. Някаква невидима, неустоима сила превзе тялото му и се изплъзна от контрола на волята му. Той се изправи и закричи към трона пред погледите на зяпналите гости.

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

В залата тегнеше абсолютна тишина, докато Ким приближаваше трона с бавни стъпки. Каменните стълбове до трона се изпълниха с бяло огнено сияние, а пронизителният звън стана толкова силен, че на момчето му се стори, че всяка фибра на тялото му вибрира. Картината пред очите му се замъгли и накрая не виждаше нищо, освен едно ярко петно пред себе си, в чийто център стоеше празният трон.

Момчето стигна до трона, седна и се облегна. Този път твърдият стол бе като възглавница, а Ким се чувстваше могъщ.

Всички присъстващи бяха изумени, а той — двойно повече, когато се чу да изговаря следните думи, продиктувани му от чуждата воля:

„Откак се отвориха Дверите на Времето и започна животът, нивга угрозата не е била тъй голяма, нито пък нуждата от помощ — тъй силна за народите на Вълшебна Луна, както сега. Бораас Черния, Властелинът на Нощта, готви бурята. Ужасът се надига. Никому не е отредено да ви спаси — нито воин, нито философ, нито човек или звяр, никому — освен едного. Едно момче, още младо, но с велико сърце, е поело на път през времето и болката. Дълго бе скиталството му и стръмен бе пътят, който измина, за да ви помогне. Само той, Земянинът, може да спаси народа ви сега. Само той държи ключа и знае пътя до владетеля — Кралят на Дъгите.“

Изтощен, Ким се отпусна на трона. Почувства се празен, като че за няколко мигновения бе докоснат от огромна нежна ръка, оставила след себе си болезнена дупка. Отвори очи, стисна облегалките и отрони болезнен стон. Чувстваше тялото си изцедено. Видя как каменните стълбове губят мекото си сияние и забеляза, че Темистокъл се спуска към него с притеснено изражение.

Ким се изправи с усилие на трона.

— Добре съм — изрече немощно. Стана и направи крачка, за да покаже на Темистокъл, че може да върви сам, ала щеше да падне по лице, ако старецът не го бе хванал. Виеше му се свят и усещаше пулса

си чак до върховете на пръстите. Темистокъл го отнесе до масата и внимателно го сложи да седне на един от столовете. В крайна сметка мъглата пред погледа на Ким се разсея и лицата на притеснените членове на съвета изплуваха от нищото.

— Какво... какво стана? — промълви объркан.

— Оракулът — каза Темистокъл. — Говори чрез теб, използва гласа ти — добави, след което хвърли остър поглед на Рангариг. — Имаше ли нещо общо с това?

— Не, Темистокле, въпреки че понякога виждам пътя, който трябва да бъде извървян, по-ясно от всички вас. Усетих, че това може да се случи.

Темистокъл доби замислен вид.

— Кралят на Дъгите.

— Какво значи всичко това? — попита Ким. — Казах думите, но не ги разбирам.

— Никой не ги разбира, Ким — рече тъжно Темистокъл. — Но, изглежда, наистина живеем във времена, когато легендите оживяват. Кралят на Дъгите някак е част от това. Говори се, че живее във великолепен замък от светлина и багри, несравнимо по-величествен от Горивин. Казват също, че е невъобразимо могъщ и мъдър. Никой от Вълшебна Луна обаче не го е виждал.

— Но пътят към него е известен — намеси се драконът. — Дълъг е и никой не е успявал да го извърви докрай.

Ким чу как Темистокъл си пое рязко въздух.

— Спри, Рангариг. Тишина. Не знаеш какво предлагаш.

— Защо? — заинтересува се Ким. — Защо никой не е успявал досега?

Бе сигурен, че Темистокъл крие нещо от него.

— Защото е невъзможно — каза вълшебникът. — И Рангариг би трябвало да знае. Известна е само малка част от пътя към Замъка на Дъгата и дори този отрязък крие повече опасности, отколкото човек може да преодолее.

— Разкажи ми за тях — помоли момчето.

— Надценяваш се, Ким — намръщи се Темистокъл.

— Само следвам това, което каза Оракулът.

— Оракулът дълго бе безмълвен — поклати глава старецът. — Толкова дълго, че никой не помни кога за последно е проговарял на

хората от Вълшебна Луна. Признавам, че дори аз бях започнал да губя вяра в него. Ала знаем, че думите му не бива винаги да се възприемат буквално. Пък и той не спомена и думичка за това, че трябва да тръгнеш към Замъка на Дъгата. Носиш у себе си ключа към спасението ни, но той може да е мисъл, дума, казана в правилния момент, или нещо съвсем друго. — Замлъкна за миг. — Да те оставя да скочиш и да тръгнеш така, би било същото, като да те изпратя на сигурна смърт. Пътят към Края на Света е дълъг и изпълнен с опасности — знайни и незнайни.

— Пътят, по който стигнах дотук, също не беше напълно безопасен — напомни му Ким.

— И все пак — тръсна раздражено глава Темистокъл. — Трябва да се отправиш на пътешествие през Бездната на душите и да прекосиш Изгубената река, където е най-дълбока, а течението ѝ — най-бързо. Дори да преодолееш тези опасности, пътят продължава през Ледената пустош и Замъка на края на света — но даже тогава няма да си достигнал целта си. Никой не знае какво чака отвъд, защото никой, отишъл толкова далеч, не се е завръщал.

— Но това е единственият ни шанс...

— Дори така да е — и с цялото ми уважение към Оракула, — рискът е твърде голям. Няма да ти позволя да тръгнеш. — Изражението на Темистокъл окаменя. — Никога — завърши с тон, който не допускаше противоречия.

Ким се обърна към Рангариг с надежда за подкрепа. Но златният дракон само наведе тъжно глава.

— Думите на Оракула понякога са трудни за разбиране — каза той.

— Но сега съм сигурен какво значат. Сигурен съм — тропна с крак момчето.

— Много от откровенията на Оракула не са могли да бъдат разгадани от мъже, далеч по-мъдри от теб — изръмжа подигравателно драконът. — Пътят към края на света се е превърнал в лобно място за много велики герои. Повечето от тях никога не са могли да излязат от Бездната на душите, а тези, които успели и поверили съдбата си на Изгубената река, не били видени никога повече.

— Какво е Бездната на душите? — попита Ким.

— Каньон, по-дълбок от всеки друг — отвърна Темистокъл. — Толкова дълбок, че до дъното му не достига и лъч светлина. През него не минава мост. В него живее ужасно чудовище...

— Всъщност не е чак толкова ужасно — промърмори Рангариг.

Темистокъл се усмихна снизходително, но после сериозното му изражение се върна.

— На дъното на каньона живее Татцелуърм — продължи той. — Никой не го е побеждавал и само неколцина са успявали да го надхитрят.

— Какво е това... Татцелуърм?

— Един презрян мой братовчед — отсече Рангариг.

— Дракон — рече Темистокъл, без да обръща внимание на забележката на люспестия великан, — но доста по-различен от Рангариг. Огромен е — най-ужасяващото създание, което земята на Вълшебна Луна някога е раждала. Дори Бораас не би посмял да се изправи срещу него.

— Бораас — не — изръмжа Рангариг, — но аз...

— Не, Рангариг — изрече твърдо Темистокъл. — Никой не се съмнява в храбростта и силата ти, но дори ти не би могъл да надвиеш Татцелуърм. Повярвай ми, стари приятелю. Ще намерим друг начин.

Обиден, Рангариг не каза нищо повече. Старецът се върна на стола си и се настани с въздишка на него.

— Не мога да те пусна, Ким. Съжалявам. Това е окончателното ми решение.

* * *

Минаха четири дни. Ким неведнъж умолява Темистокъл, но не можа да го накара да промени решението си. Докато вълшебникът обикаляше от едно важно събиране към друго, Ким убиваше времето, разглеждайки омайния палат на Горивин. Горг и Келхим почти винаги го придружаваха. Дълбоко в себе си момчето бе благодарно, че не е само в този огромен кристален замък, пълен със странни хора и чудновати неща. Дворецът бе толкова обширен, че сигурно му трябваша години да го обходи напълно. Ким прекара доста време с Рангариг със слабата надежда да научи нещо повече за Бездната на

душите и ужасяващия ѝ обитател, ала Рангариг си мълчеше по въпроса. В крайна сметка Ким обвини дракона в малодушие. Рангариг изръмжа и даде да се разбере, че ще помогне на Ким тогава, когато е готов, и нито секунда по-рано. Дълго време момчето се чудеше на тези му думи.

В следобед на четвъртия ден неспокойното бродене на Ким го отведе на върха на най-високата кула. Изкачването бе дълго и изнурително. Келхим го придружи, тътрейки се нагоре по неизброимите стъпала с късите си, дебели крака, ала накрая и на него все не му достигаха сили и въздух.

От кулата се разкри невероятна гледка. Стена от светлосин кристал опасваше най-горната площадка. Оттук масивните крепостни здания на Горивни приличаха на играчки. Сребърното езеро приличаше на стъкло и дори ревящите води на Изгубената река изглеждаха спокойни от главозамайващата височина.

Ким подпря лакти на парапета и се наведе. Полираните стени на кулата се спускаха почти двеста метра надолу, преди да се слоят със сребристите води на езерото. Ято чайки кръжаха над водата и крясъците им се чуваха чак на върха. Час по час някоя от белите птици се гмуркаше надолу, бърза като стрела, за да хване някоя сочна хапка от езерото.

Момчето примижа срещу слънцето и обърна поглед към устието на реката.

— Как всъщност е получила името си Изгубената река? — попита то.

Келхим отпусна глава на стъкления парапет и отговори с почти мъркащо ръмжене:

— Забелязваш ли нещо интересно около езерото?

Ким се вгледа внимателно в повърхността, но колкото и да напругаше зрението си, не можа да открие нищо необичайно.

— Не.

— Не се изтича никъде.

Ким изглежда смаяно мечока. Келхим имаше право. Езерото не се оттичаше никъде. Но огромните количества вода, които се вливаха от мощното течение, все трябваше да отиват някъде!

След като остави Ким да поразсъждава известно време върху загадката, Келхим обясни:

— Реката се излива в езерото и после продължава под земята. Никой не се е спускал там, но според течението би трябвало да има огромни подземни пещери, през които минава водата по пътя си на запад. Реката не се появява на повърхността още няколко хиляди километра и дори тогава излиза само за малко. Пресича Бездната на душите и се влива в малко езеро близо до пещерата на Татцелуърм. Оттам продължава подземното си пътешествие. — Той присви единственото си око срещу Ким. — Разбра ли това, което искаше да узнаеш?

Смутено, момчето сведе поглед. Разбра, че Келхим бе прозрял мислите му.

— Знам какво си мислиш — продължи мечокът с много сериозен тон, — но се откажи от плана си. Не можеш просто да тръгнеш сам. Дори по някакво чудо да напуснеш Горивин, без да те хванат, ще се загубиш безнадеждно още преди да стигнеш до Бездната на душите. И няма да намериш никого, който да ти покаже пътя. Хората се страхуват от Бездната и избягват да се приближават до нея. Освен това — додаде той, — трябва да помислиш и за черните рицари. Измъкна се от тях веднъж. Но втори път, не знам...

Ким въздъхна. Келхим бе прав, разбира се. Както и всеки друг — Темистокъл, Рангариг, Харкван и Привин, — но, в края на краищата, разумът и предпазливостта нямаше по никакъв начин да им помогнат срещу Бораас. Отпусна се на парапета и се загледа в езерото. Вдигна ръка над очите си, наведе се силно напред и се концентрира върху нещо от другата страна на езерото, досами устието.

— Келхим! — извика развълнувано. — Виж! Какво е това? — Посочи с ръка множество точици, които се стрелкаха към тях по бързото течение.

Мечокът погледна в същата посока и каза:

— Може да греша, но приличат на салове. Много салове.

— Мисля, че моите две очи виждат по-добре от твоето — измърмори Ким. — Това са степни ездачи. Харкван идва!

— Възможно е — проръмжа Келхим. — Но саловите са твърде малко. — Внезапно се откъсна от гледката. — Ела! Трябва да стигнем до пристанището, преди да са пристигнали! Подушвам бедствие.

Завтекоха се надолу по стълбите. На Ким му бе трудно да поддържа темпото на мечока. По пътя срещнаха Горг, който също бе

разбрал за идването на саловете, и тримата продължиха заедно.

На пристанището се бе събрала голяма тълпа. Докато тичаха по извитото стълбище към кея, първият сал вече минаваше през тесния вход на тунела. Келхим и Горг разчистиха път през навалищата с широките си рамене и застанаха на крайбрежната улица, дишайки тежко.

Радостта на Ким от степните ездачи се превърна в шок и изумление, щом зърна приближаващия флот. Първият сал беше снабден от рогозки и приличаше на този, с който той бе пристигнал в Горивин преди няколко дни, само че бе по-голям, с добавени перила и ниски надстройки от дърво и тръстика. Крайната сметка на Ким възлезе на двадесет и осем превозни средства и около две-три хиляди души — мъже, жени и деца на всякаква възраст. Но това вече не бяха гордите, непоклатими хора, които бе срещнал в Кайвалон. Почти всеки бе ранен и мнозина носеха кървави превръзки.

— О, не! — изрева Горг.

Прозвучаха тръби. Големите бронзови врати се отвориха и Темистокъл избърза надолу по стълбите, придружен от група стражи. Тълпата се разделяше пред него. Притеснението на лицето на стареца се смени с шок, щом разбра какво става.

Ким се оглеждаше неспокойно за Харкван, но не можеше да го види никъде. Някои мъже се хвърлиха във водата и заплуваха бързо към саловете, за да хванат въжетата, които им хвърляха.

Най-сетне първият сал достигна ниската стена на кея. Стотици ръце се запротягаха, за да помогнат на изтощените степни ездачи да стъпят на твърда земя. Мнозина не можеха да ходят сами. Някои от чужденците се свлякоха на земята, сякаш бяха пазили последната си капка сила за окончателната си стъпка към безопасността.

На брега стана пренаселено. Темистокъл даваше най-различни заповеди и бегълците бяха въведени на дълга, тъжна върволица в Горивин, където щяха да получат още помощ.

— Ето го принц Привин! — извика Горг.

Ким се изправи на пръсти, за да вижда над главите на хората. Степният принц изглеждаше смъртно блед. Кървава рана се разкривяваше през бузата му до основата на носа, а на дясната ръка имаше мръсна превръзка. Олюляваше се и без помощта на тълпата досега да не паднал.

Старецът развъртя жезъла си, за да разгони мъжете и жените настрана, и се завтече към Привин. Ким, Келхим и Горг дойдоха тъкмо навреме да подхванат Привин, преди да се строполи. Горг пое момчето в огромните си ръце.

Темистокъл се наведе загрижено над него.

— Принц Привин! — повика го той, едва контролирайки гласа си. — Къде е баща ви? Какво се случи?

Привин отблъсна ръцете на Горг. Залюля се и падна на земята с въздишка на изтощение.

— Няма го — отрони. — Бяхме... победени. Кайвалон... падна.

— Паднал! — възкликна Темистокъл дълбоко потресен. — Но как...

— Черни конници — заразправя Привин. — След като си заминахте, продължихме да обсъждаме. Отне ни много време и чак на сутринта стигнахме до решение. Решихме да защитаваме Кайвалон. Но по настояване на баща ми Съветът отдели хиляда от най-добрите рицари, за да бъдат изпратени в Горивин. Нека никоой не казва, че Кайвалон изоставя другарите си в часа на тяхната нужда.

— Естествено — каза Темистокъл. — Никога не би ми хрумвало дори. Но какво се случи после? Тези хиляда рицари...

— Никога не пристигнаха. Знам. Налетяха на армията на Бораас ден по-късно. А атаката срещу Кайвалон започна още на следващата сутрин. — Той потрепери при спомена. — Битката бе ужасна — продължи с монотонен глас. — Мъжете ни се биха храбро и не оставиха много от черните рицари да се наслаждават на победата си. Но все пак бяха прекалено много. Стените паднаха и трябваше да бягаме.

— Но всички жители на Кайвалон...

Привин поклати глава.

— Тези с нас... са последните. Останалите са мъртви или пръснати по всички краища. Кайвалон гореше, когато избягахме. Степната крепост е унищожена, Темистокле. Беше прав. Трябваше да те послушаме и да се оттеглим в Горивин, преди да е станало твърде късно.

Темистокъл стисна жезъла си толкова здраво, че кокалчетата му побеляха.

— Принц Привин — прошепна той с безучастен поглед към покритото със салове езеро, — а баща ви?

— Падна. Като много други. Съветът на Мъдреците вече не съществува. Само аз оцелях. Неколкостотин верни рицари останаха, за да можем да избягаме. Хвърлиха се в черната армия. Аз... аз също исках да остана, за да мога да се бия и да загина редом с баща си, но той ми забрани.

— Мъдро решение — промълви Горг. — Народът ти се нуждае от водач.

— Водач? — Привин се изсмия горчиво през сълзите, лъщящи в очите му. — Подиграваш ми се, великане. Вече няма къде да ги вода.

— Не, не е вярно — присъедини се Ким. — Животът ти е поценен от всякога, принц Привин. Решаващата битка с Бораас и армията му предстои. Загубили сте битката, но войната продължава.

Привин огледа мълчаливо Ким.

— Ти не си го преживял, Ким — промълви. — Видял си армията, но не си изпитал как се бият. Те не са хора. Демони са. Горивин също ще падне. Никой не може да устои на Черния лорд.

— Черния лорд? — попита Темистокъл обезпокоен. — Видя ли го?

— Той бе най-ужасяващ от всички — кимна Привин. — Никой не може да го надвие.

Темистокъл не срещна погледа му.

— Изморен сте, Ваше Височество — рече. — Позволете ни да ви предложим покои и да се погрижим за раните ви. По-късно ще обсъдим какво трябва да се направи.

Той даде сигнал на един от пазачите, който вдигна Привин като дете в ръцете си и го отнесе.

Свещите в горивинските домове горяха цяла нощ. Мракът се спусна над кристалните стени на крепостта, но тя не спеше. Въпреки огромните си размери, замъкът като че ли се пръскаше по шевовете след пристигането на степните ездачи. Ранените получиха грижи, опечалените — успокоение, доколкото бе възможно, а тези, които не се занимаваха с ранените или не хранеха гладните, седяха и говореха.

Преди да видят този разбит, изкоренен народ, мнозина в Горивин не съзнаваха напълно измеренията на надвисналото поражение. Кайвалон не бе просто някакъв замък. От незапомнени времена

степните ездаци се считаха за най-силните и безстрашни обитатели на Вълшебна Луна. Падането на Кайвалон означаваше не само разрушението на крепостта, а и края на един идеал. Кайвалон бе символ на сила и сигурност, опора на Вълшебна Луна срещу всички заплахи още от зората на времето.

Същата вечер Ким на няколко пъти опита да се види с Темистокъл, ала все неуспешно, ето защо се залута безцелно из дългите коридори на Горивин, самотен въпреки всички хора около него.

Не съзнаваше накъде го водят стъпките му, преди да се озове пред врата, пазена от горивинец със златно-бяла униформа.

— Как е принцът? — запита бързо в опит да прикрие изненадата си.

— Принц Привин спи, сър. Лечителят бе с него, а преди това Негово Височество похапна малко. Темистокъл заповяда да не бъде безпокоен.

— Няма да го безпокоя — каза Ким, посягайки към дръжката на вратата. — Искам само да видя дали е добре.

Пазачът се поколеба. Момчето бе сменило черната броня със свободно падаща туника и изглеждаше не по-различно от всеки друг жител на Горивин. Реши за пръв път да се възползва от безсрамното предимство, което му даваше позицията на доверие, с която се ползваше.

— Няма нищо — увери той пазача. — Темистокъл знае, че съм тук.

Стражът кимна облекчен и Ким влезе. Стаята тънеше в мрак, с изключение на светлината, влизаща от открената врата и полуотворените прозорци. Момчето постоя малко до вратата, огледа се и колебливо се приближи до леглото, където спеше младият принц.

На мътната лунна светлина лицето на принца изглеждаше бледо и по-изпито, отколкото го помнеше Ким. Лечителят се бе погрижил за раната на бузата му и от нея бе останала само червена ивица. Превръзката на дясната му ръка също бе сменена.

Привин дишаше учестено и очите му се стрелкаха бързо под затворените клепачи. Сигурно сънуваше и сънищата му едва ли бяха приятни.

Ким отиде до вратата и се завъртя, без да знае точно защо. Очите на Привин бяха отворени. Беше буден.

Смутен, Ким остана на място и се усмихна несигурно.

— Аз... съжалявам, ако съм те събудил — каза тихо. — Не исках да те притеснявам. Моля да ме извиниш.

Привин се изправи на лакти и тръсна глава.

— През цялото време бях буден. Надявах се, че ще дойдеш.

— Наистина?

— Често си мисля за теб, Ким — призна той, кимайки. — По пътя насам мислих за много неща. За това, което се опита да ни обясниш...

Гласът му заглъхна и лицето му се изкриви от болка.

— Говори добре на Съвета на Мъдреците — продължи Привин след дълга пауза. — Тогава не те разбрах — или не исках. А когато разбрах, вече бе твърде късно. — Ким понечи да каже нещо, но Привин го спря с жест. — Не, не ми противоречи. Не знаеш какво се случи, след като си замина.

— Напротив...

— Не, не знаеш! — прекъсна го Привин, толкова рязко, че момчето притеснено погледна вратата. — Не знаеш — повтори Привин. — Съветът на Мъдреците гласува дали да последва съвета ти. Думите ти бяха направили голямо впечатление, Ким. Съветът бе раздвоен, за пръв път от много отдавна. Мнозинството бе за защитата на Кайвалон. — Той се втренчи право напред и добави с горчива усмивка: — Знаеш ли с колко бе по-голямо болшинството, Ким? С един глас. Моя. Аз бях този, който реши Кайвалон да не се евакуира. Тази безполезна битка и всички жертви са по моя вина. Ако бях послушал теб вместо проклетата си гордост, толкова много от хората ми сега щяха да са живи...

Ким протегна ръка и нерешително докосна Привин по рамото.

— Не ти си виновен — каза нежно. — Направил си това, което си вярвал, че е правилно. Никой не трябва да върви против убежденията си. Никой не е достатъчно могъщ, за да избяга от съдбата.

— Казваш това само за да ме накараш да се почувствам по-добре.

— Не, Привин. Последвал си гласа на съвестта си, а това никога не е погрешно.

Той млъкна. Собствените му думи го посрамваха. Тогава взе решение.

— Хората трябва да правят това, което според тях е правилно — повтори повече на себе си, отколкото на Привин. — И това ще сторя и аз. Твърде дълго чаках.

Принцът го погледна, внезапно изострил вниманието си.

— Какво искаш да кажеш?

Ким приседна на ръба на леглото и започна тихо да разказва за случилото се, откакто бе пристигнал в Горивин.

Привин слушаше внимателно.

— Мисля, че знам какво искаш да сториш — каза, когато Ким приключи с разказа си. — И мисля, че е правилно. Ще... ще ме вземеш ли с теб?

— Да те взема? — погледна го изненадан Ким. — При Краля на Дъгите? На път, който може и да не води доникъде?

Привин кимна.

— Но аз нямам представа дали ще се върна жив — отбеляза Ким. — Ще бъде опасно, вероятно смъртоносно. Може би този легендарен Крал на Дъгите не съществува. А ако съществува, кой знае дали ще ни помогне.

— Съществува — каза Привин, — и ще го намериш, ако наистина искаш. Не съм нужен тук. Горивин може би ще падне, а може би няма. Но един меч повече или по-малко няма да има значение. Ако умра, поне няма да е от ръката на черен ездач. Нека те придружа. Не познаваш тези земи. Сам нямаш шанс. Заедно бихме могли да успеем.

Ким обмисли тази идея.

— Кога тръгваме?

По лицето на Привин се разля широка усмивка.

— Значи ще ме вземеш?

— Да. Без теб за водач сигурно ще се загубя след първите стотина метра.

— Да се срещнем при северната порта след половин час — предложи Привин. — Трябват ми няколко минути да си сменя дрехите.

— А пазача?

Принцът само махна с ръка.

— Не се тревожи. Ще бъда там навреме.

* * *

Сърцето на Ким биеше учестено, докато вървеше към стаята си. Чувстваше се освободен, сякаш тежко бреме бе свалено от плещите му. Затвори вратата зад себе си, сложи си черната броня, надипли бялата туника и я захвърли в ъгъла. Облечен бе като врага, но досега това му носеше късмет. Дори да бе намерил нещо по-прегледно, пак би предпочел черната броня. Провери дали нагръдникът е точно на мястото си, после отвори тежката дъбова ракла до леглото и извади наметалото на Лорин. Чувстваше се малко виновен — Темистокъл му повери това съкровище, а сега се изнизваше тъй безсрамно зад гърба на стария вълшебник.

Взе щита на Привин, плъзна лявата си ръка в ремъците и излезе от стаята. Въпреки късния час по коридорите все още имаше много движение, а широкият вътрешен двор грееше почти като през деня, озарен от безбройни примигващи огънове. Много изумени погледи го следваха, докато вървеше към конюшните в пълно бойно снаряжение, сякаш бе готов всеки момент да се хвърли в бой, но никой не му каза нищо. Накрая стигна до кошарите и видя жребеца си за пръв път от четири дни. Конят изцвили радостно, когато го позна, и Ким прекара няколко минути, милвайки шията му и шепнейки гальовно в ухото му.

Обърна се и тъкмо щеше да изведе Приятелчето от яслата, когато една гигантска черна сянка се възправи пред него.

— Горг!

— И Келхим — долетя ръмжене от другия край на конюшната.

Ким се извъртя и видя мечока, който клечеше на четири крака пред вратата и клатеше глава.

— Тц, тц, тц. Човек може да си помисли, че тоя въртоглавец не се вслушва в съвета на по-старшите от него и тръгва сам.

— Да — кимна Горг. — Но никога не бих си помислил, че има наглостта просто да се измъкне така. — С мечока се спогледаха замислено. — Какво да го правим?

Момчето можеше да закрепси от безсилие. Планът му се бе провалил още преди да го вкара в действие.

Келхим се отдръпна от вратата.

— Най-добре да се махнем оттук — проръмжа. — Не харесвам конюшни. Смърдят. Пък и не харесвам коне. Освен за закуска.

Отвори вратата и излезе. Горг сложи голямата си длан на рамото на Ким и го избута навън. Пресякоха двора, но за изненада на момчето не свърнаха към главната сграда. Вместо това се насочиха към една тясна странична портичка, която водеше навън.

Внезапно мярна златист проблясък — Рангариг!

Подозрението на Ким се превърна в убеденост, щом видя третия съзаклятник.

А след малко се появи и четвъртият.

— Привин!

— Обещах да дойда, нали? — усмихна се принцът.

— Ама...

Ким обърна озадачен глава към Горг. В очите на великана танцуваше палаво пламъче.

— Да не си мислеше, че ще те оставя да тръгнеш сам, а?

— Това значи ли, че и вие идвате? — запита невярващо момчето.

— Че какво друго? Не е като да можем да те вържем тук — каза Рангариг.

На Ким му отне известно време да преодолее изненадата си.

— Ама... нали всички бяхте против — запъна се в объркването си той.

— Не съвсем — контрира го Келхим. — Но ако те бяхме оставили да тръгнеш още тогава, щеше да се хвърлиш сляпо напред, обсебен единствено от идеята да спасиш Горивин. Трябваше да изчакаме малко, докато станеш напълно готов.

ТРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

По-бърз от стрела, Рангариг ги носеше на запад, все по-дълбоко в нощта. Вятърът духаше в лицата им, а земята — която приличаше на мрачна, безформена маса, — бързо се смаляваше под тях. Премествайки се внимателно, Ким се обърна и погледна назад. Горивин се бе стопил до мъничка бяло-розова перла, блещукаща дълго след като разстоянието и мракът бяха скрили очертанията му.

— Вие двамата добре ли сте? — попита Келхим. Преди Ким или Привин да успеят да отговорят, той ги обгърна с лапи и ги приближи до себе си, за да ги защити от ледения вятър.

Крилете на Рангариг пореха въздуха с мощно плющене и драконът се издигаше все по-високо и по-високо. Окъпани от лунния светлик, страните му искряха в златно и сребърно и всеки, гледащ към небето в този миг, би се почудил какъв е сияйният фантом, реещ се под звездите. Ким зъзнеше от студ въпреки топлата прегръдка на мечока и широкия гръб на Горг, който закриляше него и Привин от поривите на вятъра.

Час подир час те летяха на запад и Ким започваше да се чуди дали драконът въобще познава умората. Макар и огромен, все трябваше да чувства тежестта на четиримата си пътници — особено двамата, които тежаха колкото десетина мъже. Но Рангариг летеше и летеше, докато първите лъчи на новия ден се плъзнаха по хоризонта. Чак тогава златистият исполин забави маха на крилете си и се спусна към земята.

Любопитен, Ким се наведе. Носеха се над безбрежното зелено було на гора, прекъсвано само тук-таме от малка нива или блещукащата панделка на някоя река. Рангариг се отправи надолу и се приземи на ливада, покрита с полски цветя. Крилете му се сгънаха с шумолене. Продължи още малко, вече на земята, докато не спря в сянката на ръба на гората, където легна с въздишка на облекчение.

— Стига толкова за една нощ — изрече задъхан. — Дори драконите трябва да спят от време на време. — Изчака пътниците да

слязат и се сгуши, полагайки муцуна върху предните си крака. След няколко секунди грохотът на хъркането му ясно показа, че е заспал.

Ким разтърка схванатия си кръст. Да яздиш дракон бе всичко друго, но не и удобно. Защитната прегръдка на Келхим го бе държала в една и съща тясна позиция през цялото време. Бе страшно уморен, а и от много време насам не се бе чувствал толкова гладен и жаден.

Горг се протегна, докато кокалите му не изпукаха.

— Лека дрямка не би навредила и на мен — обяви с прозявка. — Ей богу, и по-удобно съм пътувал.

Десният клепач на Рангариг се отвори.

— Ходи пеш тогава — избоботи той и затвори око, продължавайки да хърка, все едно нищо не е било. Келхим се изсмя на неудобството на Горг.

— Вместо да стърчиш и да се оплакваш, по-добре помисли за закуската — каза. — Гладен съм като мечка.

Великанът изгрухтя нещо неразбираемо, нарами тоягата си и примижа срещу слънцето.

— Още е рано — реши накрая. — Ще си опитам късмета. Вижте дали можете да стъкмите огън.

И без да продума повече, изчезна сред хрсталака с пукот и трясък.

Привин и Ким запретърсваха близката околност за сухи съчки. Задачата не бе никак лесна. Гората бе зелена, а дърветата — разлистени, и на момчетата им отне доста време да открият сух клон, който да отчупят без много усилия. Докато съберат достатъчно подпалки, мина цял час.

Ким имаше намерение да ги запали, като ги търка една о друга, но Привин само му се изсмя. За част от секундата се озова до спящия дракон, след което го удари в носа и го срита в търбуха, за да го събуди. Рангариг откряна едното си очище и примигна сънливо.

— Какво? — измърмори.

— Трябва ни огън — посочи Привин към купа дърва в средата на поляната.

— Ударете главите на ония двамата дървеняци. Може да изскочи искра.

Все пак обаче вдигна глава, хвърли поглед към подпалките и се прозя широко. Огнена струя, дебела като човешка ръка, се изстреля от

гърлото му, проправи дия през тревата и запали дървото със силно пращане. Ким отскочи стреснато, когато пламъците профучаха покрай него. Сетне драконът отново заспа.

Привин се приближи с безгрижна стъпка до огъня.

— Видя ли? — попита с широка усмивка на лицето.

Ким поклати глава изумен. Естествено знаеше, че драконите могат да плюят огън, но мислеше, че това е преувеличение.

— Сега липсва само Горг със закуската ни — изръмжа Келхим.

Когато най-сетне се показа от гората, великанът им нареди веднага да загасят огъня.

Мечокът наклони кисело муцуна.

— Защо? Гладен съм.

Горг стигна до тях с няколко големи крачки и веднага стъпка огъня. Пръснаха се искри и тлеещи клони.

— Черни конници! — изсъска. — Цял отряд черни конници приближава!

— Как така цял отряд? — гневно попита Келхим.

— Петнайсет-двайсет. И ако не се разкараме бързо, ще ни изпогазят.

— Но как биха могли да знаят, че сме тук? — учуди се Ким.

— Не е лесно да не забележиш Рангариг — изсмя се Горг. — Пък и нищо не остава скрито от Бораас. Най-вероятно конниците му са го информирали, че се насочваме на запад. Оттам нататък не е трудно човек да се досети какво сме си наумили.

— Без вълнения — каза Келхим. — Сам каза, че са не повече от двајсет. Ще се погрижа за тях.

— Не, няма — тросна му се Горг. — Не може да губим време да се бием с тях. Колкото по-скоро стигнем каньона, толкова по-добре. Ей! Мързелив гущер! — изкрещя в ухото на дракона. — Ставай! Трябва да тръгваме.

Рангариг изсумтя. Опашката му помръдна и събори едно средноголямо дърво заедно с Горг. После драконът отново застина, хъркайки. Ругаейки, гигантът се изправи и изрита дракона по носа с такава сила, че земята потрепери.

Рангариг замига с едното си око и отвори челюсти докрай. Гигантът се хвърли уплашено назад, след като в негова посока се изстреля почти еднометрова огнена струя.

— Мързелив гущер, а? — избоботи драконът. — Ще трябва да си поговорим за това, стари приятелю. Е, добре, да тръгваме. Какво чакате?

Люспестият звяр се сниши, колкото му бе възможно, и разпери леко едното си крило, за да послужи като стълба за четиримата му другари.

Продължиха полета, макар и не толкова високо и бързо като предната вечер. Дори така обаче земята се плъзгаше под тях с фантастична скорост. След известно време лесът изтъня и отстъпи пред неприветливи хълмове.

— Колко остава още? — извика Ким.

Горг му отвърна, без да се обръща:

— Може би два или три дни, ако летим без почивка. Но не можем да направим това. Скоро Рангариг пак ще трябва да кацне. Остарява горкият.

Драконът тръсна ядно глава, което почти събори Горг.

Стреснат, Ким сграбчи рогоподобните шипове на гърба на дракона, стисна ги здраво и му викна:

— Я спри!

Рангариг отвърна с гръмовен смях, но продължи по-гладко.

Теренът постоянно се променяше. Не след дълго се озоваха над обширна, опърпана равнина, където растяха само ниски храсти и болнави треви. Последваха стръмни, непреодолими планини. Рангариг пикира ниско над върховете и се насочи към едно голо, ветровито плато. Нескопосната маневра на приземяване ги разтресе доста силно.

От гърдите на Рангариг се отрони въздишка на облекчение, която заглуши виещия вятър.

— Тука бива. Може даже да успея да поспя малко. — Той нарочно подскочи, когато Горг заслиза от гърба му по-бавно, отколкото му се харесваше, и великанът се просна на твърдата земя, ругаейки.

— Грубиянин — промърмори Горг. — Само защото си толкова голям, си мислиш, че можеш да вършиш каквото си поискаш.

— Не всичко — изръмжа Рангариг. — Но доста неща. А сега искам да спя. Тук горе едва ли ще ни обезпокоят. — Драконът се сви, а туловището му се превърна в заслон срещу вятъра. Ким се сгуши в топлата козина на Келхим, но не можеше да заспи. Твърде много мисли препускаха през главата му. След известно време се изправи —

внимателно, за да не събуди останалите — и пристъпи към ръба на скалата. Бе висока над сто метра, а долу се простираше пуст терен, който продължаваше на запад, докдето поглед стигаше. Този обрулен пейзаж накара Ким да потръпне.

Чу шум от стъпки и се обърна. Беше Привин.

— И ти ли не можеш да спиш? — попита го степният принц.

— Не — отрони Ким. — Как се казва това място?

Привин застана до него. Треперейки, пъхна длани под мишниците си и зарови земята с крака.

— Няма име. Част е от Планините на Сянката.

— Тук? — удиви се Ким. — Толкова дълбоко в сърцето на Вълшебна Луна?

— Тази планинска верига образува гръбнака на Вълшебна Луна — кимна Привин. — Издигнала се е много отдавна, преди съществуването на Кайвалон и Горивин, в епохата на легендите. В онези дни хората са били различни.

— Какво искаш да кажеш?

— Приказки... нищо повече — усмихна се Привин.

— Разкажи ми — помоли го Ким.

— Според легендата — започна степният принц — тогавашните хора били изключително могъщи. Мисля, че са били малко като хората там, откъдето идваш. Управлявали земите и от двете страни на Планините на Сянката. Живеели в големи, великолепни градове и имали машини, с които можели да летят във въздуха по-бързо от всяка птица. Един ден решили да стигнат звездите, но когато осъзнали, че не могат, много се разгневили. Завист и злоба се загнездили в сърцата им. Въпреки охолството недоволството им растяло. Станали параноични. Империята се разпаднала на много кралства, които започнали да воюват помежду си. Оръжията им били страховити. Накрая повели последна, решителна битка. Небесата се подпалили, а от земята изригвали стопени скали и отровни изпарения. Дори Планините на Сянката се разтресли, светът се разцепил от единия до другия край и бездна, по-дълбока от всяка клисура, разделила двете войски.

— Бездната на душите — досети се Ким.

— Да — кимна Привин. — Бездната на душите. А по ръбовете ѝ неконтролируемите оръжия нагънали земята в гигантска бариера. Течна скала, гореща като слънцето, се стекла от разтопените върхове

на Планините на Сянката и се сляла с тази нова бариера, създадена от хората.

Той спря за миг и когато поднови разказа си, в гласа му се бе прокраднала меланхолична нотка.

— Само неколцина оцелели. Оттеглили се в пещерите, дълбоко под земята, и там заживели като животни. Живели така много поколения, затворени без светлина или въздух, докато накрая забравили откъде са дошли и кои са техните прадеди. Минали векове. В крайна сметка Вълшебна Луна се излекувала и животът разцъфтял отново. Тази планинска верига обаче ни напомня да не посягаме към звездите.

— Това — промърмори Ким, когато Привин приключи — не беше много приятна история.

— Не забравяй — усмихна се принцът, — че това е само приказка. Не мисля, че е вярна.

Ким не продума. Погледът му се понесе по назъбените контури на планините и скалните стени. Имаше следи от древни реки от лава. Изведнъж почувства — не, разбра със сигурност, — че историята на Привин не беше приказка, а самата истина.

Клекна на земята и обгърна тялото си с ръце. Жестоките пориви на вятъра пропълзяха безпощадно под дрехите му и полазиха по крайниците му. Въпреки това се поколеба да се върне под закрилата на дракона.

— Тези планини директно към Бездната на душите ли водят? — попита.

— Да, но няма да следваме този маршрут. Рангариг пристигна тук само защото черните ездачи избягват това място. Мисля, че дори той не бе сигурен дали да ни доведе тук. Казват, че Призракът на миналото витае из това място. — Привин опита да се усмихне, но не успя.

— Мислиш ли, че ще се натъкнем на още черни ездачи?

— Надявам се, не — сви рамене принцът. — Но те са навсякъде.

— Мислиш ли, че Бораас знае какво сме намислили?

— Още не. Но когато разбере, ще атакува Горивин незабавно. Това ме тревожи. — Той сви колене към тялото си и се умисли. — Хайде — каза накрая. — Да поспим. Ще ни е нужна цялата ни сила.

Двете момчета станаха и се върнаха при Рангариг. Келхим и Горг спяха, сгушени един до друг до краката на дракона. Ким легна и опита да намери удобно място на каменистата земя. Изтощението го връхлетя като приливна вълна. Преди да заспи, зарея взор на запад, където в мъгливата далечина ги очакваше Бездната на душите.

* * *

Рангариг ги разбуди по залез и веднага възобнови пътуването си. Драконът се избута от ръба на платото и се плъзна надолу, за да се възползва от топлите течения. От мимолетното им нахлуване в това царство на тишината и вятъра не остана и следа и когато Ким видя как възвишението се скрива зад тях, трябваше да признае, че се радва да е далеч от това място. Тези скали бяха своеобразен паметник — каменно предупреждение срещу грешките на миналото.

Ким се облегна на широкия гръб на Горг и опита пак да заспи, но студът и гладът го държаха буден. Колкото по на запад отиваха, толкова по-студено сякаш ставаше. Момчето се почуди дали този свят има западен и източен полюс, вместо северен и южен, и дали Бездната на душите няма да ги изведе право в някоя земя на вечен лед.

Спомни си, че Темистокъл бе споменал нещо за ледена пустош. Ако бе прав, значи бяха направили фатална грешка. С изключение на мечока, чиято гъста козина го пазеше от студа, никой от тях не бе приспособен за преход през пейзаж от сняг и лед.

Сега обаче беше малко късничко за такива размишления. Бяха преполовили разстоянието до целта си и Ким не би се върнал при никакви обстоятелства.

Нощта напредваше и Рангариг вече не летеше с предишната лекота, но не се оплакваше. Оставиха планините зад себе си и сега се носеха над просторна савана. Понякога под тях се появяваха къщички, а веднъж далеч на юг видяха светлините на доста голям град. Драконът продължаваше на запад и се спусна отново чак когато се развидели. В спираловидния си полет надолу той се оглеждаше наляво и надясно, търсейки място за сън, което би послужило и за скривалище.

Внезапно крилете и тялото на Рангариг рязко се издигнаха и принудиха пътешествениците да се хванат здраво, за да не бъдат

изхвърлени.

— Какво става? — викна Горг.

— Черни ездаци — изрева Рангариг. — На юг!

Ким опита да различи конниците, но видя само едно размазано черно петно на хоризонта. Явно очите на Рангариг бяха по-остри от неговите. Драконът пое още по̀ на юг, по-бързо от когато и да било. След няколко секунди забеляза малка къщурка със сламен покрив наред равнината. Група черни ездаци я обикаляха, възседнали големите си черни коне, и бойните им крясъци се чуваха дори отгоре. Драконът тъкмо се издигна по-високо във въздуха и се подготви за атака, когато към къщата се понесе буря от черни стрели.

Рангариг изрева, прибра криле плътно до тялото си и се гмурна към нападателите като гигантско златно копие. Черните ездаци замръзнаха наред нападението. За миг Ким дори си въобрази, че вижда ужаса им през безизразните бойни маски.

Драконът размахваше криле измамно бавно и добре организираната атакуваща формация на рицарите се разпиля в хаотично бягство сред крясъци и тракащ метал. Крилете на Рангариг отнесоха петима ездаци от седлата.

Летящият гигант изрева още по-яростно и отново се понесе към врага. Тежките му крака тъпчеха безпощадно брони и щитове. Опашката му шибна половин дузина конници, запрати ги на земята и издълба дълбока бразда.

Боят продължи само няколко секунди. Горг, Келхим, Привин и Ким скочиха едновременно от гърба на звяра и първите трима нападнаха изненаданите рицари отстрани, а Ким издърпа меч си и се затича към къщата. Вратата бе разбита. Черен дим се носеше на талози и освен звуците от продължаваща битка се дочу и детски плач. Момчето изрита вратата и нахълта вътре. С крайчеца на окото си забеляза някакво движение и вдигна щита си точно навреме. В следващия миг мощен пробождащ удар с меч го накара да отстъпи назад. Блъсна се в един долап, загуби равновесие и падна. Огромна фигура се изправи срещу му, вдигна меч си и остана неподвижна за момент, когато видя черната броня на Ким.

Лекото колебание коства живота на рицаря. Момчето скочи на крака, блокира меч с щита си и нанесе светкавичен пронизващ удар, който проби бронята на неприятеля.

Ким спря за миг да си поеме дъх. После прескочи тялото на пода и навлезе по-навътре в къщата.

Следвайки шумовете, той бутна вратата към дневната. Гледката го накара да се отдръпне шокиран. Почти се бе спънал в проснатия труп на мъж. Тъмно петно кръв бе избило по ризата му, а пръстите му стискаха острието на двуостра кама.

Втори фермер, въоръжен само с дълъг жезъл, се защитаваше отчаяно срещу огромен черен рицар, който изтласкваше противника си все по-назад. Фермерът се наведе под един замах, подскочи встрани и изрита мощно рицаря по шлема. Бронята се раздрънча. Черният рицар се олюля назад, парира втори ритник с плоската страна на острието и удари фермера в гърдите с брониран юмрук. Мъжът изстена от болка. За миг забрави да се прикрие и рицарят замахна да нанесе решителния удар.

Ким се хвърли между двамата, блокира меча на врага с щита си и атакува. Беше зле прицелен, слаб удар, но ето че черната броня отново забави неприятеля. Острието на момчето простърга нагръдника на рицаря, плъзна се и се заби в дървения под. За секунда двамата останаха неподвижни един срещу друг и Ким зърна изумлението в очите на врага си.

Тогавя нещо го удари в гърба и го запрати встрани. Една фигура скочи покрай него, вдигна сопата си и със страхотна сила я стовари върху шлема на бронирания злодей. Черният рицар изкрещя и падна.

Ким се обърна, дишайки тежко. Фермерът стоеше на една ръка разстояние от него. Мъжът едва си поемаше дъх, а по лицето му се стичаше кръв. Тоягата бе заплашително вдигната, а по лицето му бе изписано недоверие.

Момчето свали щита и меча си и посегна към шлема си с бавни движения, за да не разчете фермерът погрешно действията му. Щом свали шлема си, се опита да се усмихне окуражаващо.

— Всичко е наред — каза.

Фермерът се поотпусна, но недоверието остана.

— Ти... не си черен рицар? — попита той.

— Не, изобщо. Само приличам. Понякога даже е предимство — добави момчето и хвърли кос поглед към проснатия рицар.

Мъжът кимна объркан.

— Аз... не знам кой си, но ти благодаря. Досега щях да съм мъртъв без помощта ти. Вече убиха брат ми. — Погледна през рамо към прозореца и пак се обърна към Ким. — Има още навън.

— Не се тревожи — поклати глава момчето. — Приятелите ми са се заели с тях. Има ли още хора в къщата?

— Жена ми, синът ми, съпругата на брат ми и двама наемни работници. Изпратих ги горе...

Едва сега Ким долови бебешкия плач, който се разнасяше от горния етаж.

— Изведи ги — каза момчето. — Опасността премина, поне засега.

Мъжът изчезна по стълбите, а Ким излезе, оглеждайки се внимателно на всички страни.

Битката бе приключила. Няколко нервни коне с празни седла сновяха насам-натам, а Рангариг душеше подозрително падналите ездачи, за да се увери, че никой не се преструва на мъртъв. Ким каза на другарите си какво се бе случило в къщата.

— Но това е толкова далеч на запад — промълви Привин.

Горг стисна зъби.

— Черните рицарите вече контролират селските райони — обяви с мрачен тон. — Част от тактиката на Бораас е да унищожи първо отвъдните села. Когато започне нападението върху Горивин, хората няма да имат къде да избягат. Бораас се е поучил от Кайвалон, принц Привин. Но нека влезем в къщата и видим как я карат хората вътре. Може да им помогнем.

Един след друг пътешествениците последваха Ким в къщата — първо Привин, после Келхим, който едва се промуши през вратата, и накрая Горг. Великанът все си удряше главата в тавана и сипеше проклетия под нос.

Семейството се бе събрало в дневната. Лицата им се изкривиха от ужас, щом зърнаха мечока и великана.

— Всичко е наред — побърза да ги успокои Ким. — Те са ми приятели. Няма да ви наранят.

— Аз... ъъ... вярвам ти, наистина — запелтечи фермерът. — Само дето...

— Малко необичайно, нали? — изръмжа Келхим. — Но, драги господине, ако мислите, че ние сме странни, погледнете през

прозореца.

Фермерът зяпаше мечока неразбиращо. Накрая се обърна и несигурно се приближи до прозореца.

— Дракон! — възкликна той. — Златен дракон! — Обърна се с лице към четиримата другари и ги изгледа с благоговение. — Ама... на света има само един златен дракон...

Горг кимна, удряйки се в тавана толкова силно, че крехкото дърво изпращя.

— Напълно вярно — отговори той. — Това е той — Рангариг.

Фермерът пребледня.

— Но... тогава ти трябва да си Горг!

— Да знаете някой друг великан? — обидено се начупи исполинът.

— Великан? — изръмжа Келхим. — Че тука има ли великан?

Горг го изгледа изпод вежди, удари си пак главата и накрая се сети да седне.

Ким се ухили, щом забеляза объркването на фермера.

— Не ги взимай насериозно. Тия двамата постоянно се карат. Трябва да ги видите, когато се сражават.

— Черните конници... — започна тихо мъжът. — Наистина дойдохте в последния възможен момент. Минута по-късно и...

— Че и се оплаква — замърмори Горг. — Измъкваш някой от кюпа, пък той се сърди, че не си пристигнал по-рано.

Стопанинът съвсем се смути. Очите му се стрелкаха от Горг към Келхим и обратно с неуверен израз на лицето. Накрая се намеси Привин.

— Засрами се, Горг — укори го. — Да притесняваш така добрите хорица.

Великанът увеси нос, преструвайки се на засрамен, и по лицето на всеки член на семейството заигра колеблива усмивка. Накрая се засмяха облекчено и така и последните остатъци напрежение бяха прогонени.

Отнесоха телата на черните рицари и разчистиха останалото след битката. Привин, Горг и Ким се разшетаха енергично и след час всичко, което напомняше за сражението, бе един строшен прозорец и ръждиво петно на пода.

Ким бе поразен колко спокойно фермерското семейство прие смъртта на един от своите. Изчака да останат насаме с Привин и насочи разговора в тази посока.

Степният принц кимна, като че бе очаквал въпроса.

— Не знам много за твоя свят и за хората, които живеят там, Ким — каза замислено, — но ми се струва, че сте много странен народ.

— Защото оплакваме мъртвите си?

— Не, Ким — усмихна се търпеливо Привин. — И ние правим това. Но при нас е по-различно. Разбира се, всеки знае, че животът не продължава вечно. За някои като Темистокъл и Рангариг той е много дълъг. Други умират млади, може би в детството или дори в люлката. Не е по нашите сили да променим каквото и да било от това. А и не искаме. Тялото, тази уязвима черупка, за която се тревожат толкова много хората като теб, е само инструмент, един вид слуга на духа. Обичаме семействата си толкова, колкото и ти своето, но главното, което ценим, е това, което са. Телата им умират, но това не значи, че ги няма. Хората не умират истински, до момента, в който не бъдат забравени.

— Нещо не схващам — промърмори Ким.

— Но то е толкова просто — настоя Привин. — Това е може би основната разлика между нас и вас. Ние разбираме, че всъщност никой не е жив, ако не е сред другите.

— Аз не съм и съм си наред — каза Ким.

— И скалите са живи, ако за теб животът значи съществуване. Но да живееш, истински да живееш, можеш само чрез другите. Живееш, защото думите и делата ти влияят на живота, чувствата и мислите на останалите. И обратно. По същата логика би бил мъртъв, ако никой вече не помни думите и делата ти — с други думи, това което си бил. Смелчагата, който бе убит от черните конници, ще живее в спомените на семейството си. Както и в твоите, пък макар и за кратко.

Ким дълго обмисляше думите на Привин. Мислеше си за Владетеля на езерце то и сина му Адо. Не бяха ли те най-добрият пример за това, което Привин му обясняваше? Вълшебна Луна още живееше от другата страна на Планините на Сянката, стига да имаше кой да помни как е било някога.

Той пристъпи до прозореца и погледна навън. Земите пред него изглеждаха измамно спокойни. Слънцето прежуряше. Рангариг се бе свил до стената на къщата, заслонена от вятъра, и хъркаше толкова силно, че стъклата на прозорците тракаха. И все пак спокойствието му бе само преструвка.

Ким се завъртя и видя домакинята, която влезе в стаята с обета. Два дни стомахът му се пълнеше единствено с ледено студен вятър. Сега вече къркореше и гледката на огромното парче месо в гърнето го накара да проточи лиги. Преди да задоволи апетита си обаче, трябваше да уреди един важен въпрос.

— Най-добре е да си тръгнете оттук — обяви. — Ще дойдат още черни ездачи и ще ви обвинят за смъртта на другарите си.

— Може и тъй да е, добри ми господине, но не знаем къде да отидем. Другите ферми вече също не са безопасни.

— Може да опитате да се стигнете до Горивин — предложи момчето.

— Десетдневно пътуване? — изненада се Привин, говорейки вместо семейството. — Забравяш, че не всеки може да язди на гърба на дракон, Ким. — Принцът се обърна към домакинята. — Не, единственото безопасно място са планините. Може да сте там след ден. Във всеки случай вече не сте в безопасност тук. Въпреки че никой от рицарите не избяга, това мъртвило е пълно с очи и уши. Трябва да заминете.

Силно думкане привлече вниманието на всички. Беше Горг, който влезе прегърбен в предната стаичка и седна на масата със стон.

— Рангариг, Келхим и аз говорихме — каза гигантът, след като унищожи десет ябълки и цял един хляб, който домакинята неразумно бе поставила на масата. — Черните рицари ще се върнат и ако Бробинг и семейството му са още тук, когато това се случи, шансовете им не са никак големи.

— Би ли могъл Рангариг да ги откара до Горивин?

Горг заклати глава, преценявайки предложението.

— Нелоша идея. Но това ще отнеме четири дни — два на отиване и два на връщане. Не можем да си позволим да загубим толкова време.

— Тогава какво предлагаш?

Великанът се размърда, опитвайки безуспешно да нагласи краката си в удобна позиция. Накрая каза:

— Може да ги вземем с нас.

— В Бездната на душите? — попита Ким шокиран. — С детето?

Горг вдигна ръка.

— Разбира се, че няма да ни последват там, но поне околните райони ще са безопасни. Дори черните конници ще ги отбягват. Но дори да не го направят, близките планини предлагат много скривалища. Пък и — добави той сериозно, — не би било зле да знаем, че имаме приятели наблизо.

Планът никак не въодушевяваше Ким. Не бе виждал Бездната на душите, но от думите на Темистокъл и останалите знаеше, че не бе твърде гостоприемно място.

— Това предложение не ми харесва — обяви той.

— И на мен — призна Горг, — но не се сецам за нищо по-добро. Не можем да пропилеем четири дни.

— Навън има много коне без ездачи. Бихме могли да хванем няколко и да яздим до каньона.

— Ще ти трябват шест дни, ако не и повече. Да не говорим, че май забравяш нещо.

— Какво забравям?

— Татцелуърм. Не можем да минем покрай него без Рангариг.

Ким млъкна. Наистина нямаха друг избор. Ако изпратеха Рангариг обратно в Горивин, можеха да изгубят и последния шанс, на който се надяваше това кралство. Но ако оставеха Бробинг и семейството му тук, ги обричаха на сигурна гибел. Ситуацията бе отвратителна, а изход нямаше.

Помисли още малко и пристъпи към масата, отпускаяки се уморено на пейката.

— Добре. Кога ще тръгнем?

ЧЕТИРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Семейство Бробинг, които трябваше да изоставят фермичката си и да посрещнат несигурното бъдеще, изпразниха запасите си до последната трохичка, за да приготвят угощение, което да удовлетвори апетита даже на Келхим и Горг. Рангариг, който каза, че има нужда от храна само веднъж на няколко седмици, се задоволи с пресушаване на поточето и част от езерцето до къщата. Тогава остави всички да се качат на гърба му и се издигна във въздуха.

Вече не летеше толкова високо и бързо и Ким усети как силата му бе поставена на изпитание от добавеното тегло на шестима възрастни и едно дете. За да навакса, той летя сутринта, по пладне и следобеда. Тревистите равнини се смениха от скалисти кратери, пълни с вулканични останки, и големи, фуниеподобни дупки.

Момчето изтръпна. Скалистият терен бе катраненочерен. Изглеждаше сякаш поема слънчевата светлина, като че камъните бяха наслоени с вещество, което поглъщаше лъчите. Коментарът на Горг, че приближават Бездната на душите, бе абсолютно излишен.

Късно следобед Рангариг се завъртя във въздуха, търсейки последно място за почивка. Горг се извъртя и сграбчи толкова силно ръката на Ким, че го нарани.

— Погледни на запад! — извика той.

Момчето се подчини. Пред тях земята леко се спускаше, а в дъното на склона зееше бездънна пукнатина. Дъхът на Ким спря. Бе очаквал нещо огромно, но истинските измерения на клисурата надминаваха способностите на въображението му. Земята сякаш бе разцепена с огромна секира. Назъбеният разлом продължаваше на запад, разширявайки се постоянно. Неизброими ниши и процепи бяха надупчили околната земя.

Клисурата му приличаше на огромна светкавица. Хипнотизираше го и в същото време го ужасяваше. Ким се зарадва, когато Рангариг сви и каньонът изчезна от поглед.

Приземиха се сред хаотично поле, пълно с игловидни скали и големи късове черен обсидиан. Мускулите на всички бяха схванати и едва слязоха от дракона. Неприветливата пустош ги потискаше. Хапнаха простичко, но с удоволствие, използвайки съчки и подпалки, за да накладат огън. След това всички легнаха да спят. Дори Горг, който не пропускаше възможност да поприказва, утихна.

Келхим пръв вардеше лагера. Другите членове на импровизираната групичка заспаха още преди слънцето да измине три четвърти от пътя си в небето. Измъчван от кошмари, Ким с благодарност смени Привин късно вечерта. Момчето взе парче студено печено, клекна на един назъбен камък и се уви във вълненото си одеяло. Яде, макар и да не бе гладен, защото не знаеше кога пак ще му се удаде възможност. Зъбите му тракаха въпреки топлата завивка. Един поглед в небето му подсказа, че изгревът е още далеч.

Планът беше Бробинг да ги чака на това място след седмица. Ако Ким и останалите не се завърнеха, семейството щеше да продължи и да разчита на късмета си.

Ким започна да разбира какво имат предвид възрастните, когато казват, че нищо не е по-ужасно от неизвестността. Успокояваше го мисълта, че независимо дали ще успеят да се преборят с Татцелуърм и оставят Бездната на душите зад гърба си, времето щеше да продължи. Дори да не срещнат Краля на Дъгите, някога в далечното бъдеще от пепелищата щеше да се издигне нова Вълшебна Луна, по-великолепна от всякога.

Задряма. Когато вдигна глава, видя лицето на Горг, надвесено над него, и усети тежката му ръка на рамото си. Поизправи се смутен. Великанът сложи пръст на устните си и посочи останалите, които спяха, омотани в одеялата си. Ким слезе от мястото си за наблюдение и се сви на земята. Замръзваше и ужасно се страхуваше.

И все пак заспа бързо. На заранта Привин трябваше няколко пъти да го сръчка в ребрата, за да го събуди. Момчето примигна, прозя се и се изправи със залитане. Долови миризмата на печено. Всички се бяха събрали около огъня и закусваха доволно.

Ким се протегна. Гърбът го болеше от твърдата камениста почва. Поне златистото сияние на слънцето разпръскваше малко студа.

— Е — поздрави го Горг, — добре ли спа? — Великанът му намигна и той разбра, че не бе казал нищо за заспиването му на пост.

Момчето кимна и се зае с ентузиазъм с яденето. Тръгнаха веднага след закуска.

Раздялата им с фермерите бе кратка, но сърдечна. Ким трябваше да обещае на всеки от семейството, че ще се грижи за себе си и със сигурност ще се върне.

С натежало сърце момчето се покачи на гърба на Рангариг. Драконът протръби последно гръмогласно сбогуване, разпери криле и с мощен замах се издигна във въздуха. Ким махаше на семейство Бробинг, докато не се изгубиха от поглед. За няколкото часа, прекарани заедно, се бе привързал силно към тях.

За известно време Рангариг летя успоредно на острия като бръснач ръб на клисурата, докато пред тях не се появи тясна зигзагообразна цепнатина. Златистият гигант се приземи на границата ѝ.

— Мисля, че оттук ще е добре да се смъкнем в клисурата.

Ким предложи Рангариг просто да ги отнесе на гръб над Бездната на душите и да долети с тях до Замъка на края на света. Горг само поклати глава и обясни, че за да намерят Замъка, трябва да следват течението на Изгубената река. Ако някой тръгне да следва друг маршрут, би се загубил безнадеждно. Не, слизането в Бездната на душите бе единственият начин.

Момчето внимателно пристъпи до ръба и погледна надолу. Склонът не изглеждаше толкова дълбок, колкото се опасяваше. Натрошени камъни и избелели скали образуваха нещо като рампа поне през първите неколкостотин метра. Ким искаше да даде добър пример, като слезе пръв, но Горг го задържа.

— Стой, стой — твърдо каза великанът. — Първо Рангариг, после аз и после оня мечкопън. Съжалявам, че трябва да минеш последен, но нямаш избор.

Горг избута Ким встрани, за да направи място на златния дракон. Рангариг понатисна ръба, за да се увери, че скалата може да издържи огромното му тегло, след което изчезна с тътрене в дълбините. Келхим и Горг го следваха плътно, а Привин и Ким вървяха последни.

Ким скоро разбра защо Горг настояваше те с Привин да стоят най-отзад. Неведнъж Рангариг губеше равновесие и се плъзгаше десетина метра по склона, а стъпките на Горг постоянно създаваха малки лавини, които изчезваха с тътен в мрака. Ако Ким и Привин

вървяха начело, щяха да бъдат затрупани. Спускането сякаш продължаваше безкрай. Починаха си на тясна, назъбена тераса, която едва ги побираше. Сетне продължиха — стъпка по стъпка, метър след метър, минута след минута и час след час. По преценка на момчето бе късен следобед, когато най-сетне стигнаха дъното на клисурата. А самата Бездна продължаваше стотици и стотици метри надолу.

Ким стана неспокоен. Въпреки че дъното предлагаше предостатъчно място и срещуположните стени бяха поне на неколкостотин метра една от друга, клаустрофобията внезапно го сграбчи. Тук долу достигаше само мътна сивкава светлина, а стъпките им отекваха със странна сила. Ким бързо погледна към Привин и се почувства облекчен да види нервността и по неговото лице. Поне не беше сам в страха си.

Стигнаха до един завой и Рангариг спря толкова внезапно, че Келхим и Горг насмалко не се спънаха в опашката му. Двамата заругаха на висок глас и драконът завъртя рязко глава.

— Млък! — изсъска. — Чувам нещо.

Всички задържаха дъха си. Сетивата на Рангариг отново се оказаха невероятно остри. Отначало не чуваха нищо, освен туптенето на кръвта в ушите си, ала след известно време Ким дочу приглушено мърморене, сякаш наблизко имаше голяма група хора. Драконът се оттегли на няколко метра и привика мечока с жест.

— Мини пръв — прошепна. — Не ме бива толкова в устройването на засади.

Келхим безшумно изчезна зад завоя. Не им се наложи да чакат дълго. Мечокът се върна, треперейки от безпокойство. В окото му гореше гняв.

— Черни конници. Клисурата пращи от тях!

Сърцето на Ким пропусна удар.

— Но това не е възможно — отрони той.

— За нещастие е. Не можах да различа много. Там е тъмно като в мечешка дупка... така де, пещера — бързо се поправи Келхим. — Но са много. И ако не греша, видях барон Карт с тях.

— Барон Карт! — Ким почти извика. — Но как...

— Навярно някак са разбрали за пътешествието ни — сви рамене Келхим в странно човешки жест.

— Няма как — възрази момчето. — Откъде ще разберат? Даже ние не знаехме, а и конниците не са бързи като Рангариг.

Драконът вирна глава и изсъска:

— Може би не са. А може и да са тръгнали много преди нас.

— Че защо да го правят?

— Не забравяй, че Бораас е магьосник. По свой си начин той е по-могъщ дори от Темистокъл. А и аз понякога мога да предричам разни работи, нали?

— Като си толкова печен — изръмжа Келхим, — ни кажи какво да правим.

— Остава само едно — отвърна Рангариг. — Да ги овършеем. Ще минем през тях.

Дори Горг изглеждаше шокиран за момент. Това звучеше напълно налудничаво.

— Имаме елемента на изненадата на наша страна — обясни драконът. — Пък и определено не очакват мен.

Великанът се замисли. Накрая сви рамене, плю си на ръцете и развъртя сопата си.

— Във всеки случай е твърде късно за връщане назад. Пък и отдавна не съм бил в сваястна тупаница. Да вървим. — Обърна се към Ким и Привин и добави: — А вие двамата гледайте да стоите между нас. Ясно?

Той се обърна, плесна мечока по гърба и изчезна с широки крачки зад завоя. Келхим тръгна по петите му. Зад тях драконът запристъпва бавно и тежко.

Станалото после бе като кошмарен сън.

Мечокът не бе преувеличил. Клисурата гъмжеше от фигури в черни брони. Внезапната атака ги свари неподготвени, но те бързо се прегрупираха и започнаха упорит отпор.

Ким вдигна меча си и се хвърли в боя въпреки предупреждението на Горг. Един черен рицар се строполи под ударите му, а втори бе запрятен с ужасяващ писък в дълбоката пукнатина. До него Привин като че бе придобил свръхестествена сила и се биеше с голи ръце. Дори така обаче не биха имали шанс без дракона. Рангариг се сражаваше с контролирана ярост. Всеки удар на опашката му събаряше по десетина врагове и пропукваше скалните стени. Само за секунди успя да пробие редиците на неприятелите. Ким почти се възхити на

куража на черните рицари, които се хвърляха срещу чудовището без мисъл за смъртната опасност и безполезно стоварваха мечовете си върху златните му люспи.

— Внимавай! — ревна Горг. — Над теб!

Ким инстинктивно вдигна щит и залитна, когато шест стрели, дълги колкото ръката му, се забиха в дървото.

Отряд черни рицари бе изкачил тесния скален отрязък и сега се прицелваше отгоре. С отчаян скок встрани Горг едвам избегна смъртоносния залп. Келхим изрева яростно, когато една от стрелите прободеше рамото му.

Ким затвори заслепен очи, когато Рангариг издиша ярък сноп огън към стената. Вълна от свръхнагорещен въздух премина през клисурата и накара Ким и Привин с викове да потърсят укритието на една ниша сред камъните. Когато пламъците се укротиха, от стрелците останаха само въглени.

— Да вървим! — викна принцът и задърпа Ким към дракона. Келхим и Горг продължаваха настъплението си. Огненият дъх на Рангариг бе прекършил духа на черните ездачи. При все това огромни сенки никнеха неспирно измежду стените на клисурата и ги атакуваха с упорито настървение. Ким и другарите му тичаха, колкото им държаха краката.

Изведнъж врагът престана да ги преследва и единствените следи от битката бяха пропукването на светецата скала и потиснатите стонове на Келхим.

— Продължавайте — подкани ги Рангариг. — Скоро ще се окопитят. Няма да успеем да ги изненадаме втори път.

Въпреки умората пътешествениците се вслушаха в думите му. Келхим куцаше и стенеше, но не спря, докато не достигнаха още един завой. Едва тогава, изтощени и задъхани, се свлякоха на земята. Дори дишането на Рангариг бе учестено. Когато Ким се вгледа по-внимателно в дракона, забеляза, че много от златните му люспи кървят или са откъснати. Кръвта се процеждаше от безброй ранички, а дясното му око постоянно примигваше.

— Ранен си! — извика потресено момчето.

— Няколко драскотини, нищо работа — изсумтя драконът. — Погрижете се за Келхим. Междуременно аз ще проверя дали някой ни преследва.

Той се върна няколко метра назад към завоя, а Ким се промъкна до Привин и Горг, които се занимаваха с ранения мечок. Умелите пръсти на степния принц се движеха бързо по рамото на Келхим. Мечокът бясно се замята и великанът трябваше да използва цялата си сила, за да го удържи.

— Помогни ми! — прикани го задъхано Привин. Ким сграбчи стрелата и с общи усилия най-сетне успяха да я издърпат. Беше се забила дълбоко, а главата ѝ бе широка и осеяна с шипове.

— За щастие черните ездаци рядко отравят върховете на стрелите си — изръмжа Горг, докато внимателно пускаше лапите на Келхим и се изправяше.

— Щастие — трънки — изсумтя рунтавият звяр, клатейки масивната си глава.

Великанът приклепна и сложи длан върху здравето рамо на мечока.

— Мислиш ли, че можеш да вървиш?

— Естествено — изхриптя Келхим. — Клечка за зъби като тая няма да ме убие. Нека само почина час и...

— Не става — прекъсна го Горг. — Трябва да тръгваме сега. — Исполинът наклони глава и погледна към тясната синя ивица между скалните стени — единственото, което се виждаше от небето. — Клисурата не е достатъчно широка. Ако се сетят да ни замерват с камъни, край с нас.

— Но той се нуждае от почивка — настоя Ким.

— Знам, хлапе. Знам — отвърна великанът. — Но не е възможно. Ще ни убият, ако останем тук още малко. Барон Карт не е глупав.

— Видя ли го? — попита Ким. По гърба му пробягна тръпка.

— Да. Ще ми се да го бях спипал, но беше твърде далеч.

— Надеждата умира последна — изръмжа Келхим. Той се изтърколи на крака и се изправи с олюляване.

Рангариг се върна и се озъби:

— Ни следа от тях. Мисля, че им стига засега.

— Има ли още много до Изгубената река? — попита Ким.

— Четири часа, може би пет — тръсна глава драконът и погледна към мечока.

Продължиха по пътя си. С изключение на някоя въздишка от Келхим, никой не издаде звук.

Ким още беше нервен. Погледът му шареше неспокойно по отвесните прегради на клисурата. Очите на Горг и каменната физиономия на Рангариг издаваха, че и те споделяха безпокойството му.

Разбираше защо това място се нарича Бездната на душите. Всеки, дръзнал да пристъпи тук, бе задушаван от страх, че никога няма да напусне тези места. Сърцето на Ким биеше диво и момчето трябваше да впрегне цялата си воля, за да не избяга с крясъци. Времето се влачеше агонизиращо бавно. Веднъж дори сляпо налетя на една от стените и се просна по лице.

— Почти... свърши — отрони Рангариг.

Единственото, което караше Ким да се чувства по-добре, бе фактът, че преследвачите им сигурно минаваха през същото. Дали обаче тези създания изпитваха тревога? Не ги ли правеше точно това — че не изпитват страх — толкова страховити?

Като че ли след цяла вечност пред тях се появи ярка светлина. Ускориха крачка и след няколко невероятно дълги минути се озоваха на ръба на огромен, фуниевиден кратер, останал след древна експлозия. Изпълваше го оловносиво езеро с вихреци се ивици пяна по бурната му повърхност и високи вълни. Глух тътен караше земята да трепери, а влажният въздух миришеше на разложение.

Щом излязоха от клисурата, страхът им на часа се стопи и не остана нищо повече от лек спомен за депресията им — досущ като избледнял кошмар.

Изтощен, Ким се отпусна на стената. Усещаше крайниците си тежки като олово.

— Това ли е? — попита. — Изгубената река?

— Да, но само част от нея — кимна сериозно Горг. — Появява се на повърхността тук, но после се скрива в планината ето там.

Ким проследи сочещия пръст на гиганта и видя назъбен процеп в повърхността на скалата. До тази пещера водеше широк път около езерото. Беше равен, лесен за преминаване и наглед свободен.

— Ами... — попита колебливо Ким — ... Татцелуърм?

Този път отговори Рангариг.

— Знае, че сме тук. Отдавна знае. Нищо от случващото се в Бездната на душите не остава скрито за дълго от него.

— Но къде е?

— Може да го е страх — изсмя се гръмогласно драконът. — Никога не е посрещал гост като мен, това е сигурно.

Самохвалството му обаче не звучеше съвсем не принудено.

Изведнъж Рангариг вдигна глава и извика:

— Хей! Татцелуърм! Излизай! Знаем, че си тук!

Думите му прокънтяха над езерото като изкривено ехо. Опашката на Рангариг се мятеше нервно насам-натам и изтръгваше искри от каменните отломки.

— Какво има? Да не те е страх?

Няколко секунди не се случи нищо. После обаче се разнесе ужасяващ рев, водата в средата на езерото закипя и пред ужасения поглед на Ким се появи огромна, лъскава черна глава. Последва я дълъг змиевиден врат и накрая, когато Ким вече си мислеше, че чудовището се състои само от шия и муцуна, тялото на Татцелуърм се извиси над вълните — гигантски куп от бронирани люспи, рогоподобни шипове и нокти.

— Ето те и теб — избумтя Рангариг. — Тъкмо си помислих, че не си вкъщи...

— Какво искаш? — прогърмя в отговор Татцелуърм. — Нямаш право да си тук! Никой няма право да нахълтва в територията ми. Да не си го забравил?

— Нито за секунда, братовчеде — поклати глава златистият дракон. — Дойдох да ти предложа сделка.

— Сделка? — изрева Татцелуърм. — Не сключвам сделки. Който се осмели да дойде, плаща с живота си. Включително ти. Кой са тия смешни създания с теб?

— Мои приятели — отвърна Рангариг, не толкова арогантно. — Искат да преминат от другата страна. Това е част от сделката, която ти предлагам.

— Тъй ли било? Я кажи. Няма значение дали ще ви изям сега или после, все ще ви изям. Но ми кажи — какво толкова предлагаш?

— Много е просто — спокойно обясни Рангариг. — Пускаш приятелите ми да прекосят необезпокоявани езерото и аз няма да ти напъхам опашката в устата, уродливо позорище такова!

За момент Татцелуърм остана без думи. Сигурно никой не го бе обиждал така.

— Смееш да ми говориш така?! — изрева чудовището толкова силно, че цялата скала потрепери. — Чакай само. Сега ще ти покажа кой чия опашка ще напъха! — Той се изправи, потоци се сред огромен фонтан от пяна и се изстреля под водата към Рангариг.

— Вървете! Сега! — извика драконът. — Ще го забавя достатъчно, за да достигнете пещерата. Бързо!

Те се втурнаха напред. Но не бяха изминали и десет крачки, когато повърхността на речния бряг експлодира и черният гигант се изстреля като куршум към Рангариг. Ким хвърли поглед назад и изкрещя, когато видя колко е голям Татцелуърм. Челюстите му зейнаха толкова широко, че дори Горг би могъл да влезе лесно в тях, и изщракаха със съсък към Рангариг. В последната секунда златният дракон се отмести встрани и удари Татцелуърм по врата с опашката си, запращайки чудовището в скалата.

Един от големите му извити зъби се строши и Татцелуърм нададе ужасен вой. Започна диво да се мята насам-натам, размаха опашка и събори Рангариг, след което я уви около тялото му. Златистият му противник обаче впи зъби дълбоко в чувствителния корем на злия си братовчед и в кратера проехтя оглушителен писък. Татцелуърм се насочи към пещерата и се стовари върху Рангариг.

Ким откъсна поглед и продължи да бяга. Другите отдавна го бяха задминали, но той бързо ги настигна. Ако Рангариг можеше да забави чудовището още само миг, щяха да са в безопасност.

Черното страшилище сякаш прочете мислите му, защото обърна към тях малките си лъскави очички.

— Измама! — изрева. Метна Рангариг настрана и се приготви да се гмурне във водата.

Златистият дракон захапа опашката на Татцелуърм, откъсна няколко метра от нея и скочи върху широкия гръб на противника си. Той зави от болка и се хвърли във водата. Последното нещо, което Ким видя от двамата титани, бяха разперените криле на Рангариг и хищно разтворените челюсти на Татцелуърм. В следващия миг телата им изчезнаха сред бълбукащата вода и водовъртежа.

Останал без дъх, Ким достигна пещерата. Щеше да се върне да провери как е Рангариг, но Горг безмилостно го сграбчи и го понесе на ръце, докато не оставиха входа далеч зад себе си. Момчето зарита яростно великана.

— Пусни ме! — кресна. — Трябва да помогнем на Рангариг! Той ни е приятел! Не можем просто да го изоставим!

— Не можеш да му помогнеш, Ким — каза Горг. — Никой от нас не може.

— Но той ще умре! — викна Ким, почти разплакан. — Татцелуърм ще го убие.

— Възможно е — въздъхна великанът. — Но нека се надяваме, че ще успее да избяга.

Ким си припомни златистия проблясък зад талазите бурна вода и осъзна, че Горг сам не си вярва. Отчаянието на момчето се превърна в безчувственост.

Гигантът продължи по-спокойно:

— Рангариг знаеше какво прави. Знаеше, че не може да се мери с Татцелуърм.

— Но защо? — изхлипа Ким.

— Така пожела. Всеки един от нас би дал живота си за Вълшебна Луна. Включително и ти.

— Но Рангариг...

— Ти е приятел. Знаем.

Земята се разтърси. До тях достигна ужасяващ рев, след което настъпи тишина.

— Свърши — промълви Горг и остави Ким на земята. — Може би се е измъкнал — добави тихичко. — Почти със сигурност е успял — добави и потупа момчето окуражително по рамото. — Хайде. Чака ни още много път.

Ким се затътри пред гиганта. Пътят бе тесен. Дланта на Горг остана на рамото му, в случай че се подхлъзне. Никой не можеше да оцелее в бясното течение на реката. Келхим и степният принц стояха на голям каменен къс, който стърчеше над водата като площадка. Мечокът изръмжа тихо и побутна Ким с влажния си нос, за да го окуражи.

— Остави ме — разгневи се момчето. Знаеше, че се държи детински, но това не го интересуваше. В следващия миг обаче зърна натъженото изражение на Келхим и му се усмихна извинително.

Привин колебливо го докосна по рамото.

— Не се отчайвай. Рангариг е жив. Абсолютно сигурен съм. Жив е, стига да мислиш за него.

Ким вдигна глава и затвори очи. Закле се пред себе си, че никога няма да допусне златният дракон да умре. Никога.

ПЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Скалата не се издигаше много високо, но с леденото си покритие и тежката мъгла, стелеща се наоколо, опасността не бе за пренебрегване. Беше хлъзгаво и места за захващане се намираха трудно. Ким внимателно проверяваше дали краката му са стъпили здраво, преди да потърси къде да се хване с ръце. Мускулите му се схванаха и след десет минути вече бе останал без сили, а още не бе слязъл и на една трета.

Спря да си поеме дъх и погледна надолу. Горг и Привин вече бяха на дъното и го гледаха притеснени. Великанът сви длани пред устата си и извика нещо, но ревят на течението удави думите му.

Ким знаеше какво се опитва да му каже. Беше се отклонил доста наляво. Малко по-надясно маршрутът бе по-лесен, но Ким нямаше нито силата, нито куража да се върне обратно. Опипом намираше пътя, сантиметър по сантиметър, докато накрая бе достатъчно ниско, за да може протегнатите ръце на Горг да го хванат около кръста.

— Пусни се! — викна великанът.

Ким се подчини с въздишка на облекчение. Горг го издърпа от стената като играчка и го остави внимателно на земята.

— Всичко наред ли е? — попита едва чуто исполинът. Момчето кимна и последва примера на другите двама, обръщайки очи нагоре.

Следваха пътя на Изгубената река вече два дни — или поне достатъчно дълго, за да спят два пъти. Пътешествието бе предизвикателно.

— Хей! — подвикна Горг към Ким. — Как изглежда?

Разчорленият едноок мечок се показва над ръба на скалата и изрева нещо непонятно в отговор, но смисълът му беше очевиден: дори и да не бе ранен, пак не можеше да се спусне. Просто не бе пригоден за това.

Още по-лошо — раната се бе инфектирала и болката почти не се търпеше. Дори ходенето по равна земя бе непоносимо за Келхим. Въпреки че стрелата не бе отровна, тя действаше като инструмент на

Моргон срещу лечебната сила на Вълшебна Луна — предотвратяваше зарастването.

Горг стисна юмруци от гняв.

— Само ако имахме въже — възнегодува той. — Нещо, което да използваме, за да го свалим. — Той се загледа обезсърчено в буйния водопад.

— Махайте се от пътя! — викна Келхим отгоре. — Скачам!

Великанът завъртя пръст до слепоочието си.

— Изкукуругал си! — отвърна му. — Ще строшиш всички глупави кокали в дебелилото си туловище!

— Ще ти строша само черепа, ако не се махнеш! — разбесня се Келхим. — Направи място! Само някакви си десет метра!

Горг още се двоумеше. Но, така или иначе, Келхим нямаше друг избор. Дори да се добереше обратно до Бездната на душите, нямаше как да мине през чудовището. Още повече, че рунтавият им приятел бе твърде слаб за такова пътешествие.

Той се доближи внимателно, подуши въздуха и вдигна лапа в негласна команда. Горг въздъхна и отстъпи. Зад тях водата гърмеше в мрачните гълбини и се удряше със страхотна сила в основата на водопада. Твърдата скала под краката им трепереше.

Не скокът тревожеше Горг. Келхим несъмнено бе скачал от големи височини. Но ето къде бе опасната част — площадката им бе не повече от метър и половина широка и имаше хлъзгав наклон. Имайки предвид раната на мечока, шансът да се приземи безопасно никак не бе голям.

Келхим смело пристъпи напред и се хвърли. За част от секундата остана неподвижен във въздуха. След това се сви в огромна рунтава топка и се удари в земята със страшна сила и рев на болка. Сетне продължи да се търкаля към рова, отчаяно търсейки захват. За един ужасен миг изглеждаше, че ще се плъзне към ръба. Горг скочи към мечока, сграбчи го за врата и с големи усилия го издърпа.

Келхим се свлече със скимтене на земята. Раната на рамото му се отвори наново и обагри козината му с тъмна кръв. Горг коленичи до приятеля си и нежно докосна лапата му. Тримата помогнаха на рунтавия си другар да се изправи.

— Да си починем — предложи Горг. — Не може да ходи в това състояние. В никакъв случай.

Келхим тръсна гневно глава:

— Ако легна сега, никога няма да стана — твърдо каза той. — Трябва да продължим. Писна ми от подземни тунели. Вече почти не си спомням как изглежда откритото небе.

Момчето изпита дълбоко съчувствие към мечока. Келхим се мъчеше да прикрие колко ужасно се чувства.

Ким потрепера. Постоянната влага и студът се промъкваха под дрехите му и се процеждаха дори под кожата и в костите. Дори най-силният огън не би го отърсил от това усещане. Площадката водеше право надолу и завършваше в трапецовидна скала, която им осигури естествено стълбище. Ким хвърли боязлив поглед отвъд ръба. Зави му се свят. Виждаше чак до дъното. Водопадът се изливаше в черно, почти кръгло езеро. Момчето побутна с лакът Горг и посочи надолу. Великанът кимна отсечено, погледна към мечока с очевидно притеснение и поведе останалите.

Напредваха по-бързо от очакваното. Повърхността на земята бе толкова грапава, че ходеха спокойно по нея. При все това мина повече от час, преди да спрат на брега на подземното езеро. Странно, но шумът тук долу не бе толкова оглушителен, колкото докато слизаха. Каменната шахта, по която вървяха досега, сигурно усиливаше звука.

Ким разгледа вълнистата повърхност. Езерото бе много по-голямо от това, в което живееше Татцелуърм. Изходният тунел бе над сто метра широк и много по-дълбок. Момчето приклепна и внимателно топна пръст във водата. Беше по-топла, отколкото очакваше, и нямаше и следа от бързите, буйни течения, които разкъсваха Изгубената река по-нагоре. Ким примижа в опит да проследи курса на реката. По време на пътуването си през Бездната на душите често ги придружаваше странно, необяснимо зелено сияние. Тук обаче светлината бе много по-слаба, отколкото на върха на водопада. Всичко на повече от три метра разстояние едва се различаваше.

— Сега какво? — попита Привин.

Горг сви неуверено рамене:

— Не знам. Никой, стигнал толкова далеч, не се е връщал.

Ким се съмняваше. Ако наистина бе така, никой нямаше да знае какво идва след Изгубената река и разказите за Ледената пустош, Замъка на края на света и всички дебнещи опасности не биха достигнали Горивин. Обаче не каза нищо.

Обиколиха още веднъж езерото, за да се уверят, че не са избрали погрешен път, след като вече бяха толкова близо до целта си. Тогава, един по един, влязоха в ниския тунел, по който течеше водата.

Сводестият таван бе гладък. Ким почти усещаше тоновете скала над тях. Въпреки че бе достатъчно широко, за да вървят един до друг, момчето се чувстваше клаустрофобично, като че стените и таванът се затваряха неумолимо около него и спираха дъха му.

Пътят постепенно се стесни и от реката започнаха да се подават скали, разделящи водата, около които се вихреха мънички водовъртежи.

— Не може да е далеч — изръмжа Келхим. — Не остава много.

Горг кимна в съгласие и рече:

— Трябва още веднъж да спрем за почивка.

— Толкова близо до целта?

— Да, точно заради това. Уморени сме и никой не знае на какво може да се натъкнем от другата страна на планините. Би било най-добре да пристигнем, след като сме си отпочинали.

Никой не възрази. Едва стояха прави. При сегашните обстоятелства наистина би било по-добре да са възстановени и напълно нащрек. Можеше да им се наложи да бягат или дори да се бият. Легнаха да спят един до друг. Ревът на водата бе силен дори тук, но въпреки шума и лепнещия студ почти веднага заспаха.

На Ким му се стори, че е дремнал само пет минути, когато някой го разтърси и веднага притисна устата му с длан, за да не говори.

Момчето приседна объркано и се озова лице в лице с Привин. Степният принц отдръпна ръка и сложи пръст на устните си.

— Какво става? — прошепна Ким. Принцът посочи с палец през рамо.

— Някой идва — просъска. — Изглежда сме били следени.

— Черни ездачи?

Привин сви рамене и прошепна:

— Горг отиде да провери. Но по-добре да сме подготвени. Може да се наложи бързо да изчезнем.

Ким веднага се изправи, препаса меча си и закрепил щита на лявата си ръка. Поколеба се за миг, после извади острието от ножницата и го подаде на Привин.

— Какво да правя с това?

— Да се защитаваш. Нямах оръжие.

— Не ми трябва — отвърна степният принц, клатейки усмихнато глава.

— Знам — каза Ким. — Видях как се биеш в Бездната, но...

Привин го прекъсна с нетърпелив жест.

— Не ме разбра. Ние не използваме оръжия. Никой от нас.

— Искаш да кажеш...

— Искам да кажа, че никой степен ездач не би сложил оръжие в ръката си — обяви Привин. — Научили сме се да се браним без тях. Презираме смъртоносните оръжия и тези, които ги използват.

— Но щитът дойде от твоите хора!

— Смъртоносните оръжия и щитовете са две различни неща, нали? — отвърна Привин. — Ще поговорим за това по-късно. Мисля, че чувам нещо.

Те излязоха от сянката на скалата и неспокойно се вгледаха в пътя. Горг пристигна при тях с не съвсем тихи стъпки.

— Къде е Келхим? — попита Ким шепнешком.

Привин безмълвно посочи зад него. Един от черните силуети до пътя изглеждаше твърде рошав, за да е камък. Момчето кимна. Ако войниците на барон Карт ги бяха последвали тук, щяха да останат доста изненадани.

С няколко стъпки Горг стигна до него. Върху дясното му рамо висеше отпуснато, безжизнено тяло. На лицето на гиганта бе изписано гузно изражение.

— Бробинг! — възкликна Привин.

Великанът положи внимателно фермера и се отдръпна половин крачка. Ким се наведе, докосна врата на мъжа и въздъхна облекчено. Имаше голяма цицина на главата си, но дишаше и когато принцът наплиска лицето му с шепа вода, той отвори очи и изстена.

— Какво си му направил, Горг?

— Аз... такава... съжалявам — заекна той, въртейки смутено палци. — Той се промъкваше към мен и, и в тая тъмница... Едвам го докоснах, честно. Аз...

— Добре. Няма нищо. Вече се свестява.

Бробинг докосна главата си и потрепери. Привин се наведе над него.

— Защо, да го вземат мътните, си ни последвал? — попита укорително. — Горг насмалко да ти строши черепа, взимайки те за черен конник.

Фермерът отново простена. Седна бавно и се хвана за главата.

— Трябва да... бягате. Дойдох да ви предупредя.

— Да ни предупредиш? За какво?

— Черните ездачи. След вас са.

— Забелязахме — проръмжа Келхим, който се домъкна от скривалището си, клатейки глава. — Бяха влезли в Бездната преди нас и ни чакаха в засада. Развалихме им плановете.

— Не това имам предвид, Келхим. След като си заминахте, започнах... започнахме да търсим място за подслон... за идната седмица. Не бяхме стигнали далеч, когато чух подозрителен звук и казах на семейството си да се скрие. Тогава последвах шума. Цяла армия от черни конници.

— Колко точно? — попита великанът.

— Не знам. Може би петстотин, а може би повече. Бяха се запътили към Бездната...

— Петстотин! — възкликна обезпокоен Горг.

— Значи онези в Бездната са били авангардът — отбеляза сдържано Келхим.

— Да, вероятно — рече фермерът. — Както и да е, след това отидох при семейството си да обсъдим ситуацията. Съгласихме се да ви предупредя. Отведох ги до безопасно място в планините и се върнах.

— Но как мина покрай Карт? — попита Привин. — И Татцелуърм?

— Не преминах — призна Бробинг. — Поне не веднага. Извадих късмет, че не попаднах в лапите на барона. В клисурата цареше голям смут — сякаш бе имало битка. Черните конници бяха претърпели тежки загуби, но все още не можех да се промъкна. Така че потърсих скривалище и изчаках, докато дойде главната сила. Когато подновиха похода си, ги последвах на безопасно разстояние. Надявах се на възможност да се провра незабелязано.

— Какво стана после? — поиска да узнае Горг.

— Ездачите достигнаха Изгубеното езеро — продължи Бробинг. — И тогава атакувах Татцелуърм.

— Ти сериозно ли?

— Да — каза Бробинг. — Битката бе ужасяваща. Черните ездаци бяха докарали гигантски катапулти. Мятаха огромни камъни и стрели по чудовището. Всичко обаче бе безполезно. Тогава Татцелуърм отвърна на атаката.

— Видя ли някаква следа от Рангариг? — попита тихо Ким.

— Не, никаква. Съжалявам — изгледа го тъжно Бробинг.

— Какво стана после? — продължи Горг.

— Битката продължи повече от час. Много черни ездаци загинаха. Но накрая Татцелуърм бе победен. Убиха го и останките от армията продължиха. Направиха си лагер на бреговете на Изгубеното езеро. Изчаках да се смрачи и се промъкнах с плуване.

— Поел си голям риск.

— Не толкова, колкото изглежда — махна пренебрежително Бробинг. — Мислех се за толкова неуязвими, че стражите спяха. Тъй де, кой би ги нападнал там? Минах незабелязано и последвах реката. И ето ме тук.

— Да, ето те — изсумтя Горг. — На какво разстояние са от нас?

— Само на няколко часа — отвърна Бробинг. — Загубих се в пещерата и после трудно намерих пътя — добави за оправдание.

— Ние пък също се чувствахме в безопасност и пропиляхме ценно време — изръмжа Горг. — Трябва да потегляме веднага!

С присвити очи се обърна натам, откъдето идваше течението, като че очакваше преследвачите да се появят всеки миг.

— Много смело от твоя страна да ни предупредиш — каза Ким. — Благодарим ти. Вероятно в момента ни спасяваш живота.

— Вие го рискувахте, за да спасите семейството ми — напомни му Бробинг със стеснителна усмивка. Изправи се, отиде до брега и потопа ръка в леденостудената река.

След като утоли жаждата си и се върна при тях, Привин попита:

— Тези, които ни преследват — колко са останали?

— Претърпяха тежки загуби. Но въпреки това със сигурност са повече от сто.

— Какво чакаме? — разпери ръце Горг. — Да вървим. Колкото по-скоро се измъкнем от тия пещери, толкова по-добре.

Тръгнаха. Келхим, който разполагаше с най-остри сетива, вървеше най-отзад. Мисълта за преследвачите им ги пришпорваше.

Реката постепенно се стесни и течението се ускори. Още веднъж трябваше да си проправят път по стръмна рампа, осеяна с отломки, подир която се озоваха в огромна като катедрала пещера. На другия ѝ край блещукаше малко сиво петънце... дневна светлина.

Ким въздъхна облекчено. За да стигнат дотам, навярно трябваше да вървят три часа. След всичко, през което бяха преминали обаче, това му се струваше абсурдно лесно. Спряха и изчакаха Келхим, който по свое желание бе изостанал, за да наглежда за черни ездачи.

— Успяхме! — каза Привин. — Не вярвах, че пак ще видя небето или слънцето.

Ким си мислеше същото. Очите на Горг грейнаха, когато видя светлината за пръв път от дни — истинска светлина, а не болнавия сиво-зеленикав оттенък на стените и свода.

Известно време постояха безмълвни в основата на скалистия склон, потънали в размисъл.

Накрая Горг изгуби търпение.

— Отивам да видя как е Келхим — каза. — Тоя безнадежден дръвник ще вземе да им се набути в ръцете. — Разбира се, резките му думи бяха само начин да скрие притеснението си.

Великанът бе изминал само няколко метра, когато мечокът се появи над него, хъхрейки и носейки се като хала по склона сред лавина от прах и камъни.

— Идват — изрева Келхим. — Черните конници идват!

Горг се дръпна и едва избегна налитация мечок и каменната лавина.

— Викни по-силно — озъби му се той, — и няма да им се наложи да ни търсят.

— Бягайте! — извика Келхим. — Почти са тук.

— Чакай малко — прекъсна го великанът, поставяйки сопата си на рамо. — Как така „почти тук“? Колко са?

— „Почти тук“ значи „почти тук“ — изпухтя мечокът. — Ще цъфнат тук след няколко минути. Мисля, че ме видяха.

— Колко са?

— Не ги преброих, но във всеки случай са повече, отколкото можем да надвием. А и конете им дават предимство.

— Докарали са коне със себе си? — попита невярващо Ким.

— Да. Не ме питай как. И аз не мога да го проумея. Трябва да са ги смъкнали с въжета или нещо такова. Сега да вървим.

С тези думи той се обърна към изхода и закуцука колкото се може по-бързо по бреговете пред останалите.

За Ким и приятелите му бе мъчително трудно да следват курса на подземната река. Колко ли по-трудно трябва да е било за черните ездачи — с конете, обоза и бойното им снаряжение? Но нима не бе изпитал от първа ръка жестокото отношение на Карт към хората му?

Яростен вик се издигна над рева на водата. Момчето се обърна и внезапно бе обзето от страх. Висока фигура, облечена изцяло в черно, се бе появила на горния край на склона, а зад нея се движеха други сенчести силуети.

Ким машинално залегна, когато към тях се понесе буря от черни стрели. Но вече бяха извън обхвата им. Стрелите изтракаха безопасно на земята или изчезнаха под водата.

Появи се рицар на кон, а после още един и още един, докато цялата пещера не се изпълни с коне. След кратка команда първият рицар поведе внимателно жребеца си по склона. Животното изцвили и отметна глава, но ездачът му безмилостно го насили да се движи. Последва го втори и тогава, сякаш самата тъмнина бе оживяла, цялата армия пое напред — над сто рицари, както бе казал Бробинг. Един от конете се спъна и смаза ездача си. Надолу с грохот се понесе лавина от камъни, която затрупа няколко конника, убивайки тях и конете им. Напредъкът на черната армия обаче се забави само с няколко секунди.

— По-бързо! — викна Горг. С едно-единствено плавно движение той грабна принца като играчка и го сложи на гърба на Келхим. Мечокът изръмжа, когато Привин докосна раненото му рамо, но ускори крачка и се затича напред. Горг вдигна изтощения Бробинг и го метна на рамо, а после вдигна и Ким като чувал с картофи. Сетне се втурна напред и скоро настигна Келхим.

Залп черни стрели отново просъска във въздуха, забележимо по-близо до пътешествениците от предишния път.

Първите рицари стигнаха до дъното и веднага се заеха с преследването. Конете не напредваха твърде бързо заради цепнатините, халтавите скали и назъбените издатини. Въпреки това Горг ускори темпото, препъвайки се и дишайки тежко.

— Ким!

Момчето вдигна рязко глава. Този глас. Не принадлежеше на никой от придружителите му, но веднага го позна!

— Ким! Великане! Дръпнете се от реката!

Горг реагира инстинктивно. Без да забавя ход, той смени посоката и прескочи една скална бариера, висока почти два метра, приземявайки се до мечока.

— Долу!

Отново се подчини инстинктивно. Изведнъж из пещерата проехтя оглушителен тътен и реката затрепери. Течението спря за миг, след което водите се надигнаха сякаш под огромен натиск. Последва приглушена експлозия. Разпенените води се изстреляха на петнадесет-двадесет метра височина, заляха брега и отново се вдигнаха. Сиви вълни, обкичени с пяна, се разляха по бреговете, опръскаха каменните стени и се стекоха покрай краката на препускащите коне. Конниците не обърнаха внимание на опасността. Невъзмутими, те пришпорваха животните все напред, дори когато втора, по-мощна вълна последва първата и водата закипя.

— Там! — възкликна Горг. — Вижте!

Погледите им последваха вдигнатата му ръка. В средата на реката водата се завихряше с шеметна бързина. Образува се фуния, която се вгъваше все по-навътре, докато половината река не се превърна в могъщ водовъртеж. Ужасен вой прониза ушите им.

Ким притисна глава с ръце. Лицето му бе изкривено от болка. Видя приближаващите ездачи през насълзените си очи.

Тази малка групичка — може би десет-дванадесет от тях — се бе откъснала от главния отряд и фигурите им едва се разпознаваха през пръските от бурната река.

Цялата река изригна извън коритото си със страшна експлозия. Пещерата се разтресе. От тавана се посипаха камъни и огромна лъщяща стена от вода се понесе към брега и ездачите. Мъжете се опитаха да обърнат конете си и да избягат, но беше твърде късно. Вълната се стовари върху брега и ги погълна, преди да се разбие в стената.

Ким сведе глава, сви се на кълбо и изчака, докато пороят подмине укритието им. Скалата пое по-голямата част от силата на удара, ала въпреки това на Ким му се стори, че хиляда чука се стовариха върху бронята му. Кашляйки и борейки се за въздух, той

стана и затърси другите с поглед. И те бяха разтърсени като него, но не и сериозно ранени.

— Какво... какво беше това? — попита Привин.

Наместо да отговори, Ким безмълвно посочи надолу към реката.

Пред тях, между укритието им и изхода на пещерата, стърчеше тънка скална издатина. Бледата слънчева светлина очертаваше две малки фигурки в бяло.

— Кой са тези?

— Адо! — отвърна му Ким. — Адо и баща му, Владетелят на езерцето.

— Познаваш ли ги?

— Да. Срегнах ги... много отдавна. Но и аз като теб съм изненадан, че са тук. — Ким искаше да добави нещо, но чу гласа на Адо.

— Бягайте! В опасност сте! Махайте се от пещерата! Ще ви последваме!

Без миг колебание пътешествениците изскочиха от нишата и се затичаха. Ким се озърна бързо наоколо като преследвано животно. Реката бе погълнала отряда черни рицари, но той и приятелите му още бяха в опасност. Новопрстигналите врагове в основата на рампата се подреждаха в плътна атакуваща формация.

— Наляво! — викна Адо. — Далеч от реката!

Петимата другари се подчиниха.

Още веднъж реката закипя и в центъра ѝ се оформи свистящ водовъртеж, който се завихряше все по-бързо и по-бързо. Ким се спъна в една скала и падна по лице. Изправи се и се обърна назад към преследвачите. Явно бяха усетили непосредствената опасност, понеже бяха спрели настъплението си. Изглеждаха неуверени и Ким се надяваше да отстъпят. Но тогава на върха на склона се появи гигант в лъскава черна броня. Ужасени, воините запристъпваха напред. Изглежда дори угрозата от сигурна смърт не можеше да ги накара да се опълчат на барон Карт.

Ким и приятелите му продължиха, тичайки на зигзаг към изхода. Междувременно зад тях бедствието отново сполетя черните ездаци. Пещерата прокълнтя от отчаяните викове на мъже и коне сред тътена на вълните. Сноп светкавици се врязаха около издатината, където стоеше Владетелят на езерцето. Въздухът внезапно придоби остър

металически мирис като след мощно електрическо изпразване. Ред сини пламъчета се спусна с фантастична скорост по повърхността на водата към ездачите.

— Бягайте! — извика им Адо. — Бягайте, ако ви е мил животът!

Синът на Владетеля на езерцето ловко се метна във водата. Той се изстреля към брега, хвърли се на сухата земя с разперени ръце и се втурна към Ким и великана.

— Побързай! — извика. — Тате не може да ги задържи още дълго, без да призове Духовете на езерото!

Ким нямаше представа какво значи това, но бе готов да повярва на Адо. Продължиха да бягат, препъвайки се в скали и прескачайки остри като бръснач издатини, и накрая стигнаха до изхода. Пред тях се ширна голяма долина.

Ким искаше да види какво се случва с Езерния крал, но Адо го откъсна от изхода и го издърпа зад купчина скали. Момчето успя само да го мерне за миг — крехък силует на тесния връх на скалата, гордо възправен там въпреки прегърбената си стойка, запращащ сини пламъци в дълбините на пещерата. Нещо величествено, кипящо и страховито се излъчваше от водите.

Земята започна да се тресе. Приглушена гръмотевица се разби в скалите. Планината изплю стена от пенеста вода, завличайки мъже, коне и каменисти отломки със себе си, след което се разля в широка дъга по бреговете.

Дълго след като потопът се бе оттекл, ушите на Ким продължаваха да пищят. Той предпазливо се изправи и се обърна към изхода на пещерата. Реката се успокои. Увенчани с бяло вълнички набраздяваха повърхността, а от време на време течението влачеше безформени черни фигури. Най-лошото изглежда бе отминало.

Ким се завъртя към Адо, който гледаше безстрастно към водата.

— Благодаря ти — каза простичко. Никакви думи обаче не можеха да изразят благодарността му.

Усмивката на Адо бе непроницаема.

— Няма нужда да ми благодариш — рече тихо, без да сваля очи от водата. — Отдавна ми се искаше да го направя.

Другите се събраха. Белокосото момче погледна великана със смесица от страх и възхищение. После насочи вниманието си към мечока и накрая към Ким.

— Драконът не е ли вече с вас? — попита.

Горг вдигна вежди удивен.

— Знаеш за Рангариг?

— Беше ни казано за него — кимна Адо.

Ким му разказа за случилото се с натезало сърце. Щом приключи, на свой ред засипа Адо с въпроси:

— Как се озова тук? Как ни намери? И какво, за бога, те накара да ни последваш?

— Едно по едно, Ким — вдигна ръце Адо. — Дълга история. Нека първо си поема дъх.

— Да. Разбира се — кимна момчето. — Всички имаме нужда от почивка — додаде.

Но Горг нямаше намерение да им даде почивка. Той се загледа в изхода на пещерата и поклати глава.

— По-надолу по течението ще е по-безопасно — каза тихо. — Ще повървим още два или три часа. Не искам да сме толкова близо до пещерата.

Съгласиха се да поспрат, колкото да си поемат дъх, и после да побързат по-нататък. Ким прие с въздишка, макар и да не можеше да си представи как някой би могъл да оцелее след отприщания от Владетеля на езерцето хаос.

— Как мина през Планините на Сянката? — поинтересува се отново.

— По-лесно, отколкото очаквах — отвърна Адо. — След като изчезна, черните ездачи ни посетиха лично. Бораас някак трябва да е узнал, че си бил с нас. Три дни след като си замина, той се появи лично — заедно с барон Карт.

— Направиха ли ви нещо? — попита Ким притеснен.

— Не — поклати глава Адо. — Говориха с тате много дълго. Не знам какво са му казали, но след като си заминаха, тате потъна в дълбок размисъл. Два дни нито спа, нито говори. Просто стоеше там през цялото време и мислеше. — Белокосото момче въздъхна и се облегна на една скала, обгърнало коленете си с ръце. Кожата по ръцете му бе настръхнала.

— И тогава — продължи Адо след известно време — баща ми каза, че трябва да заминем. Мисля, че Бораас и барон Карт са го

заплашили или са поискали нещо, което не е можел да изпълни. Тръгнахме още същата вечер.

— През планините?

— Не — усмихна се белокосото момче. — Дойдохме до Вълшебна Луна по път, подобен на твоя. Началото на Изгубената река не е там, където си мислите. Намира се в Царството на Сенките. Тече под земята, преди да мине под планините. Трябваше да плуваме цял ден и цяла нощ, за да се доберем до другата страна.

— Значи баща ти е знаел за този път през цялото време? — запита изненадан Ким.

— Да. Но ако си мислиш, че нарочно те е пратил в неизвестното, се лъжеш. Нашият маршрут бе невъзможен за теб. Освен ако, разбира се, нямаш уменията да плуваш под вода с часове, без да си поемаш дъх — добави иронично.

— Не, разбира се — засрамено смънка Ким. За момент наистина бе изпитал нещо като гняв или раздразнение. — Продължавай. Какво се случи после?

— Пристигнахме в Кайвалон и...

— Кайвалон? — прекъсна го Привин. — Видял си Кайвалон?

— Познаваш ли града? — изгледа го изненадано Адо.

— Това е домът ми. Баща ми беше господар на Кайвалон, преди да дойдат черните ездачи.

— Значи ти трябва да си Привин.

Степният принц кимна нетърпеливо.

— Да, но това няма значение сега. Как изглеждаше Кайвалон?

— Съжалявам, принц Привин — рече Адо след кратко колебание, — но Степната крепост е изгорена почти до основи. Нищо от предишното ѝ великолепие не е останало. Черните конници са издигнали лагера си сред останките.

Привин преглътна. Въпреки че сам бе видял морето от пламъци, истината го разтърси дълбоко. Опита се да скрие емоциите си, но не твърде успешно.

— А после? — попита Горг.

— Плувахме до Горивин. Не бе лесно да достигнем замъка. Хората на Бораас пъплеха навсякъде.

— Започнала ли е вече офанзивата?

— Не, но се опасявам, че ще започне всеки момент. Горивин е обкръжен. Черната армия е направила кордон около замъка. Никой не може да влезе и никой не може да излезе. Навярно сте се измъкнали в последния момент.

— Но как влязохте?

— Преплувахме езерото право под лодките им.

— И тогава?

— Няма много за разказване. Срегнахме се с Темистокъл, който ни сподели всичко, включително вашето заминаване и плановете ви. И тъй, решихме да ви последваме. Не беше трудно. Изгубената река ни доведе до вас.

— И точно навреме — отбеляза Келхим. — Малко по-късно и ние също щяхме да сме изгубени.

Адо кимна. Сега не бе време за фалшива скромност. Внезапно се изправи и посочи на запад.

— Да вървим. Нямаме време за губене.

— Трябва да изчакаме баща ти! — възрази Ким.

Никой не отвърна. Трябваше му известно време да разбере, че няма смисъл да чакат. Езерният крал нямаше да се върне. Никога, никога вече.

ШЕСТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Пътуването под открито небе беше по-лесно. Въпреки че долината бе осеяна с множество натрошени камъни, напредваха стабилно и пещерата скоро остана зад тях. Долината се разтвори, а реката се разшири и успокои, изчезвайки накрая между два малки хълма. Гладни и изтощени, пътешествениците отдъгнаха в центъра на долината. Хилави храстчета осейваха скалите и по тях растяха някакви боровинки. Никой обаче не се осмели да ги опита. Гледката на високия хребет в далечния край на долината им вдъхваше надежда. Не знаеха какво има отвъд, ала копнееха за топло легло и нещо питателно за хапване.

Слънцето преваляше, когато достигнаха хълмовете. Келхим едва вървеше — толкова силна беше болката. Мечокът легна на брега на реката и положи глава на лапите си. Другите последваха примера му, с изключение на Горг, който заподскача нагоре по хълмовете с неизтощима енергия.

Ким се изтегна уморено и затвори очи. Бе студено и вятърът, който фучеше през долината, носеше мириса на сняг. Тук обаче бяха на завет, а и слънцето грееше достатъчно, за да стопли скованите им от студа крайници.

В продължение на няколко минути момчето остана неподвижно върху мекия мъх. Сетне се насили да отвори очи и стана да провери как е Келхим. Мечокът беше в безсъзнание. Лежеше на една страна, а предните и задните му крайници бяха отпуснати под него. Единствено редките стенания показваха, че още е жив. Адо клечеше от другата му страна, а пръстите му шареха по рамото му.

— Можеш ли да му помогнеш? — попита Ким.

— Не толкова, колкото би ми се искало — призна Адо. — Тате би могъл да го излекува със сигурност, но аз не мога да направя повече от това да успокоя болката му, и то само за малко. Раната изглежда зле. Откога е?

— Три дни — отвърна момчето.

Адо кимна. Ръцете му останаха на раменете на мечока дълго време, след което се изправи.

— Да го оставим да спи — каза, — поне докато Горг се върне.

Двамата се отдръпнаха, за да не безпокоят Келхим. Адо посочи с глава Привин, който се бе свил на твърдата земя и изглеждаше заспал.

— Наистина ли е принц? — зачуди се белокосото момче.

— Да — тъжно отвърна Ким. — Принц без кралство, също като теб. — Поколеба се за малко, преди да зададе въпроса, който го занимаваше през цялото време. — Онова н-нещо, което направи баща ти — запъна се той. — С водата, искам да кажа. Какво беше? Магия?

Адо се усмихна. Невъзмутимият начин, по който обитателите на Вълшебна Луна посрещаха смъртта, още дразнеше Ким въпреки всичко, което бе научил от Привин и останалите. Още не се бе научил да вижда смъртта като това, което е... част от живота.

— Магия? — Натъртването на думата обърка Ким. — Може и така да го наречеш, да. Да, сигурно е магия. Макар че аз го наричам по друг начин.

— Какво искаш да кажеш?

Адо се усмихна отново и отправи взор към реката, сякаш търсеше отговор на въпроса на Ким.

— Баща ми беше Езерен крал, преди да се появи Бораас — напомни той на събеседника си. — И сега, предполагам, аз съм кралят. Има... връзка между живите създания и тяхната среда — природата, ако щеш. Природата не съществува само за да служи, да бъде ограбвана, извращавана и променяна според желанията на хората.

Ким щеше да възрази, но се спря. Думите на Адо може и да бяха остри, но не можеше да отрече истинността им.

— Ние сме част от природата и сме свързани с нея по-тясно, отколкото си въобразяваме — продължи Адо. — Някои усещат тази връзка по-силно и знаят как да я използват по специален начин.

Известно време Ким поразмишлява над думите му.

— Това, което направи баща ти — започна колебливо, — би ли могъл да го сториш и ти?

— Не. Поне засега — поклати глава Адо.

Ким искаше да му зададе още въпроси, но в този момент дойде Горг и се настани между тях. Целият беше вир-вода.

— Е?

— Реката продължава от другата страна на хълма. Има и няколко дървета, макар и не истинска гора. Там може да си намерим нещо за ядене. Само дето е по-студено от тук, ама какво да се прави... Страхувам се, че скоро ще завали сняг. — Горг потрепери и смотолевил: — Викам да продължаваме. По-добре да прекараме нощта там.

Ким посочи Келхим.

— Той спи. Мисля, че трябва да го оставим да си почине добре.

— Там ще спи по-добре — тросна се великанът. — И ще е в по-голяма безопасност.

— Тук не сме ли в безопасност?

Гигантът се ухили.

— И преди сме се чувствали в безопасност, малко геройче — напомни той на Ким. — Не искам да повтарям същата грешка.

Докосвайки леко Келхим по рамото, Горг го побутна, докато мечокът не изръмжа и не отвори око. Великанът обясни замисъла си и рунтавият им другар се надигна без оплаквания. Бробинг и степният принц също се изправиха, прозявайки се, и послушно заизкачваха хълма по петите на Горг. Ким остана последен. Всяка крачка изискваше усилие, но той разбираше защо исполинът искаше да продължат. Тази долина го караше да се чувства странно и копнежът да върне нещо зелено почти му помагаше да забрави умората си.

На билото на хълма Горг спря и изчака другите.

— Там долу, на брега, под дърветата — каза той. — Изглежда ми като добро място за лагер.

Ким се съгласи, без да огледа внимателно местността. Едвам му стигаха силите да стои на крака.

— Още малко по-нататък — окуражи ги великанът.

Ким въздъхна, стегна се и последва гиганта надолу по склона до мястото под дърветата. Келхим се отпусна в тревата и на часа заспа. Ким се настани удобно в сянката на дърветата. Бе невероятно уморен, но гладът му бе по-силен от умората. За миг му призля и усети горчив вкус в устата си.

— Трябва да стоим на пост — отбеляза Бробинг.

— Да — каза Горг, — както и да построим сал. Реката не е бърза, но ми писна да ходя. Ще ми заемеш ли меч си?

Ким даде на Горг оръжието си и видя как великанът повали няколко дървета с невероятна скорост. Изтощението отново надви

момчето и то се изтегна в тревата. Горг имаше право. Далеч по-хладно бе, отколкото в долината, която отминаха. Момчето се прозя, завъртя се на една страна и подпря глава на ръката си.

Слънцето залезе и увенча контурите на хълма с пламъци. Точно преди да се унесе, на Ким му се стори, че вижда нещо друго на хълма — смътните очертания на висок рицар в лъскави метални доспехи. Но преди да успее да последва тази мисъл, съзнанието му угасна.

Отново не можа да се наспи добре. Макар и да не сънува кошмари — поне не и такива, които да си спомня — все се събуждаше, чувайки подозрителни звуци. Стана призори. Още бе изморен, но реши да се изправи. Смътно си спомняше някакви приказки за стоене на пост. Завъртя глава и видя великана и Адо да стоят около малък огън и да си греят ръцете.

Тихо, за да не събуди останалите, Ким се изправи и се промъкна до огъня. Горг изглеждаше, сякаш бе стоял буден цяла нощ. Дълбоки бръчки, които не бяха там преди, браздяха лицето му и на трепкащата светлина от огъня физиономията му изглеждаше пепелява.

Той се усмихна, когато момчето седна до огъня.

— Вече си буден? — попита Горг.

Ким поклати глава. Опъна ръце пред огъня и потърка пръстите си едни в други. Слана покриваше тревата.

— Не съм буден — промърмори. — Само се преструвам.

Приближи се толкова близо до огъня, че пламъците почти лизнаха бронята му, но пак не спря да трепери.

— Ами ти? И ти ли си ранна птичка, или стоя буден цяла нощ?

— Половината — отвърна Адо. — Горг и аз се редувахме да стоим на пост.

— Защо не ме събудихте? — попита Ким. — И аз бих могъл да пазя. — При тези му думи Горг се ухили широко и момчето реши, че може би ще е по-добре да смени темата. — Как се развиват нещата?

Великанът кимна към реката. Грубо скован сал се клатушкаше до брега. Не можеше да се нарече произведение на изкуството, но изглеждаше стабилен и достатъчно голям, за да ги побере всичките, ако се сместеха близо един до друг. Горг добре бе порботил през нощта.

Момчето кимна благодарствено.

— Сега ако измъкнеш и печено пиле от ръкава си — каза, — наистина ще започна да те харесвам.

Исполинът поклати тъжно глава.

— Съжалявам. Проверих навсякъде, но няма нищо. Дори птичка. Ким потръпна — не само от студа. Въпреки дърветата и туфите трева по твърдата пръст, тази земя изглеждаше мъртва.

— Кога ще тръгваме?

— Веднага щом се развидели достатъчно. Келхим може да спи на сала. Ти също, ако желаеш. Не може да губим повече време.

За миг Ким се замисли за мрачното привидение, което си бе въобразил предната вечер. Сянката на черен конник. В крайна сметка обаче реши да не казва на Горг. Нямахме смисъл да разстройва останалите.

Момчето проследи безучастно очертанятия на хълма и изведнъж взорът му се спря за момент на дърветата от другата страна на реката.

Предната вечер бе твърде изморен, за да ги разглежда, но сега забеляза, че дърветата наистина бяха много странни. Гладките им дънери изглеждаха полирани, а клоните бяха толкова твърди и ъгловати, че напомняха жици. Дори тревата в основите им бе странна — с остри стръкчета, почти като игли. Скалите на брега също имаха остри ръбове, като че бяха създадени за самозащита.

Горг се изправи и се запъти към пътеката на върха на хълма. Адо го последва и след малко Ким се затича да ги настигне.

На хоризонта се разля слаба оранжева светлина и сенките в долината избледняха. В началото на долината имаше остра разделителна линия между светлината и мрака, сякаш нощта отказваше да се оттегли. Странно, но планините не изглеждаха особено високи отгук; Ким си представи целия пещерен комплекс като огромен балон под изключително тънък слой скала. Дори планините над изхода бяха изненадващо ниски, поне в сравнение с огромните ровове и клисури, които бяха отминали.

Тъкмо щеше да се връща, когато забеляза нещо да се движи сред сенките в долината. Разтревожен, той хвана гиганта за ръката и му посочи. Горг изсумтя и лицето му се напрегна.

Ким се надяваше, че не ги следят. След известно време отново забелязаха движение и когато слънцето се издигна по-нависоко,

можах да различат повече подробности. В сърцето на Ким пропълъзя отчаяние. Истината излезе наяве.

Долу имаше ездачи, между скалите и по брега. Черни ездачи. Не толкова, колкото преди. Може би двадесетина-тридесет мъже. Начело на отряда се открояваше ясно различима фигура.

— Барон Карт — отрони Ким.

Черните конници бяха поне на час път от тях. Но преодолееха ли веднъж долината и хълма, пътешествениците не биха могли да избягат от галопиращите им коне.

— Безсмислено. Всичко беше за нищо. Смъртта на Рангариг, на Езерния крал...

— Стига! — нареди му Горг. На лицето му бе изписано толкова яростно изражение, че Ким несъзнателно отстъпи назад. — Нищо не е било напразно — избумтя той. — Още имаме време. Бягай да събудиш другите. Хайде, не губете време!

— Какво? — Ким не можа да разбере веднага. — Какво искаш да кажеш? Ти...

— Аз оставам — решително каза Горг. — Ще ги задържа колкото мога.

— Но това е пълна лудост! — възкликна момчето. — Не знаеш какво говориш. Останеш ли, ще е сигурна смърт...

— Нищо работа, малчо — подсмихна се великанът. — Не са много и...

— Твърде много са — прекъсна го Ким. — Дори за теб.

— Обиждаш ли ме? — намръщи се Горг. — Нужни са далеч повече от десетина черни конници, за да ме накарат да избягам.

— Не мога да те оставя да се жертваш — тръсна глава той. — Ако останем всички тук и им заложим капан, имаме големи шансове да ги надвием.

Без да каже и дума повече, Горг подхвана Ким и заслиза по склона с дълги крачки, без да обръща никакво внимание на протестите му.

Виковете на момчето събудиха другите.

— Какво става? — попита Привин, търкайки сънливо очи.

— Черни конници! — викна Горг. — Около двадесет души. Трябва да тръгват. Веднага. Ще са тук до час!

Привин стоеше втречен във великана, докато той оставяше Ким, после скочи внезапно на крака и застана до момчето. Степният принц също бе против идеята да оставят Горг сам-самичък.

— Тишина! Стига вече! — заповяда гигантът. — Знам какво правя.

— Не, не знаеш! — възрази Ким. Нямахте намерение да се предава. — Имаме нужда от теб, Горг. Никой не знае какви опасности можем да срещнем по-нататък.

— Няма да има по-нататък, ако някой не задържи черните конници — отвърна сухо великанът. — Ще ви настигнат най-много след два часа.

— Оставете мен — каза Келхим, който досега мълчеше. — Ким е прав. Може да им дотрябваш по-късно. — Аз, от друга страна — рече той, сочейки към безполезната си лапа и подутото рамо, — само съм ви в тежест. Саката мечка като мен не би ви била от полза.

— И как точно, с тази твоя рана, смяташ да се биеш с черните ездачи? — попита го Горг.

Келхим се изсмя подигравателно.

— Може да съм ранен, но съм в достатъчно добра форма, за да вгорча живота на Карт! Няма да ти позволя да останеш.

— Я не се излагай — махна с ръка великанът. — Всички, качвайте се на сала. Ако се покараме още малко, ситуацията ще се реши, без да ни пита.

— Оставам — настоя Келхим.

— Тъй ли било? — Горг присви очи.

Келхим се изправи заплашително на задните си крака. Гигантът бе с две глави по-висок от него, но мечокът бе много по-широк и масивен.

— Оставам тук — повтори рунтавият звяр. — И ако имаш нещо против, ще трябва да се биеш с мен.

Това не отиваше на добре.

За миг изглеждаше, сякаш Горг ще приеме предизвикателството. Но тялото му внезапно се отпусна и лицето му придоби примирено изражение.

— Щом казваш — каза тихо. — Твоя воля.

Келхим бе още на крака, с опънати напред лапи.

Горг се отдръпна, остави мечока да го подмине и го халоса с всичка сила по главата със сопата си. Келхим се просна като талпа.

— Какво направи? — изкрещя Привин ужасен.

— Каквото трябва — отвърна Горг, без да го поглежда. — Тоя глупак щеше да се убие по най-идиотския начин. — Вдигна тялото на мечока с пъшкане и го занесе до сала.

— Сега и останалите — каза нетърпеливо. — Побързайте.

Един след друг Ким, Бробинг, Адо и Привин стъпиха на сала. Горг грабна въжето, което ги държеше за брега, и бързо го скъса.

Салът рязко се наклони, навлезе в течението и се понесе към средата на реката.

* * *

Келхим не се събуди до късната сутрин. Беше трескав и бълнуваше. Раната на рамото му се бе възпалила и смърдеше. Адо се грижеше за него, но впоследствие се отказа, клатейки глава. Погледна тъжно към мечока.

— Съжалявам, старче — промълви. — Нищо повече не мога да направя.

Адо погледна Ким в очите и отклони взор към препускащата вода.

— Ако не получи помощ, ще умре — каза спокойно белокосото момче, без огорчение в гласа си. И все пак Ким почувства всяка дума като нажежен кинжал, който го пронизваше в гърдите.

Келхим щеше да умре.

Значеше ли това, че пътешествието им не бе нищо повече от поход към смъртта?

В ума си Ким се върна към различните етапи от пътуването им: първо Рангариг, добродушният, неуязвим дракон, разкъсан в жестока битка. После Езерният крал, нещастният старец, който най-сетне се бе опълчил на потисниците си след толкова години и бе платил за това с живота си. Накрая Горг, могъщият и чувствителен великан, едно същинско твърде пораснало дете, останал сам срещу черните конници. Бе мъртъв — Ким бе сигурен в това. А сега и Келхим... по дяволите! Да не би всички да бяха дошли на това място само за да умрат?

За миг мъката на Ким отстъпи пред яростта. Почти му се искаше барон Карт да продължи да ги преследва, за да може да му се отплати в битка за подлостта.

Нежно погали мечока по главата и се сгуши в козината му. Ставаше все по-студено. Между дърветата се бяха пръснали снежни преспи, а на запад бяха надвиснали ниски облаци. Леденият вятър зафуча още по-силно и между пъновете се оформи скреж. Навярно днес щеше да вали.

Ким се сви на топка, зарови лице в меката козина на Келхим и се опита да поспи.

Салът продължаваше да се носи по средата на течението, достатъчно далеч от брега, за да е в безопасност от стрели и копия. Още нямаше знак от преследвачите им. Скоро обаче черните ездаци щяха да разберат, че са секли дървета, и нямаше да им е трудно да се досетят какво значи това.

Постепенно дърветата изчезнаха от бреговете. Сняг и откъслеци черна, гола скала ограждаха реката. Късно следобед първите кръпки ледена коричка се появиха в реката — изящни като кристали, но мрачни предвестници на предстоящото.

Вкочанени от студа, всички се бяха скупчили да спят около Келхим. Когато слънцето потъна зад хоризонта, салът продължи да се носи по широката, бавно течаща река. Ким се събуждаше всеки път, когато плавателният им съд се блъскаше в някой леден къс или скала. Веднъж нещо простърга по долната му част толкова силно, че всички се изплашиха да не се разбият, но салът издържа и продължиха да се носят в нощта.

Ким се сепна, когато салът заседна с тежък трясък. Той се изправи стреснато, протегна се в търсене на опора и докопа нещо студено и тежко.

Бяха обградени от лед, издигащ се в масивна блещукаща стена, която блокираше реката.

— Последна спирка — обяви равнодушно Привин. — Изглежда оттук нататък сме пеша.

Ким не споделяше очевидната незаинтересованост на принца. Схванатите му мускули яростно протестираха срещу опитите му да стане. Не усещаше пръстите си и дори Привин изглеждаше

пребледнял. Бробинг стоеше на ръба на ледената бариера, прегърнал се с ръце.

— Виждаш ли нещо? — обърна се Адо към фермера.

— Да — кимна Бробинг — Лед. Докъдето поглед стига. Не можем да продължим със сала.

С въздишка Ким отстъпи назад и обходи брега с поглед. Тук реката беше толкова плитка, че можеха да видят дъното ѝ, но салът се бе забил дълбоко в грунта.

Ким си пое дълбоко дъх и слезе от сала. Потъна до бедрата в ледените води. Водата бе толкова студена, че извика от болка. За миг му причерня. Заклатушка се напред към брега, стъпка подир мъчителна стъпка, но само след няколко секунди спря да усеща краката си и насмалко да падне във водата. Но някак успя да се добере до сушата, а след малко към него се присъединиха и другите. Свлякоха се тежко на замръзналата земя, изтощени и почти в безсъзнание.

— Продължавайте — подкани ги Келхим, който последен слезе от сала. — Трябва да продължите да се движите. Паднете ли, ще замръзнете до смърт.

Стенейки, Ким се претърколи на една страна. Искаше му се да се предаде на изкушаващата топла безчувственост, която пълзеше по крайниците му. Знаеше, че мечокът е прав, но не му пукаше. Трябваше да си почине.

Келхим грубо вдигна Ким на крака, обърна го и го бутна напред.

— Мърдай! — нареди рунтавият звяр. — Всички, тръгвайте! Трябва да продължите. Не може просто да си лежите тук. Хайде!

След няколко стъпки Ким падна на колене, но Келхим безмилостно го сръчка напред. Дрехите на момчето бяха натезали от водата, а влагата замръзна и фиксира бронята му като смъртоносна ледена черупка. Сърцето му препускаше тъй бясно, като че щеше да се пръсне. С всяка глътка въздухът сякаш се превръщаше в течен огън, който изгаряше дробовете му. Но движението оказваше ефект, въпреки че бе съпроводено с нетърпима болка. Постепенно животът се върна в крайниците му — първо като силно боцкане по върховете на пръстите на ръцете и краката, и после като горяща, туптяща агония. Мъглата пред очите му се разсея.

Пейзажът бе монотонно бял. Човек не можеше да спре погледа си върху нищо — нямаше никакви неравности, дървета или храсти,

нямаше дори скали. От време на време Ким си въобразяваше, че вижда очертанията на огромна постройка в танцуващите мъгли.

Внезапно Бробинг спря, ококорен от страх, и посочи назад. Ким замижа срещу блестящата ледена равнина и трепна ужасен. На фона на леда се виждаха няколко малки черни точки.

— Свърши се — отрони фермерът.

Келхим реагира с внезапна ярост.

— Не! Греша! Продължавайте! — Раздвижи се, направи няколко крачки по леда и спря, изумен. Никой не правеше дори най-малък опит да го последва.

— Хайде! — подкани ги той. — Трябва да бягаме!

Адо поклати невъзмутимо глава.

— Няма смисъл. Само ще си пропилием енергията. Няма къде да бягаме.

Келхим огледа безкрайната ледена равнина, разстилаща се навсякъде около тях. Младият Владетел на езерцето бе прав. Ледената пустош не предлагаше нито скривалище, нито убежище.

— Прав си — изръмжа. — Този път ще трябва да се бием.

Ким с бавни, отмерени движения издърпа черното острие от ножницата му, стегна захвата на щита си и се обърна към приближаващите черни конници, готов за битка.

СЕДЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

Бяха седмина. Шест високи, мрачни фигури в блестяща черна броня носеха лъкове и стрели, предвождани от барон Карт — въоръжен с голям черен боздуган. Ниско приведени над шиите на конете си, на двеста-триста метра от тях, черните конници неумолимо напредваха.

Ким стисна меча си по-здраво. Черното острие вибрираше в ръцете му. Отне му известно време да осъзнае, че той е този, който трепери. Зад него Привин се готвеше за битка със затворени очи и странно отпуснато тяло. А зад него Келхим бавно се изправи на задните си крака с протегнати напред лапи.

Ким наблюдаваше приближаващите ездаци, завладян от някакъв вътрешен покой.

Във всеки друг момент той и другарите му лесно можеха да се справят с тях. Все пак, рицарите бяха едва седмина и само Келхим тежеше колкото четирима от тях. Вече бе виждал как се бият Бробинг и Привин и познаваше умението им. Но този път шансовете не бяха на тяхна страна. Келхим бе тежко ранен, Адо нямаше оръжие и владееше съвсем малко магия, Привин бе изтощен, а Бробинг трепереше. Пък и на този открит терен рицарите имаха голямо преимущество пред тях.

Групата ездаци се раздели. Трима завиха наляво и трима — надясно. Барон Карт продължи право напред, насочвайки жребеца си директно към Ким. Ято черни стрели изпищяха във въздуха. Ким скочи пред Адо, закривайки го с щита си, и се олюля от удара. С крайчеца на окото си видя Привин да се навежда и в същия миг със смразяващ кръвта крясък барон Карт вдигна оръжието си. Осеяната с шипове топка на края на веригата започна смъртоносната си въртележка...

Но така и не нанесе удара.

Внезапно небето пожълтя. Светлината проблесна за миг и помътня до слабо сияние. Изведнъж се появи мъгла и студът сякаш се усили.

— СПРЕТЕ!

Гласът прокълтя през главите и телата им, през леда и въздуха. Заповедта бе толкова властна, че Ким неволно изтърва меча си. Двамата черни ездачи се изсипаха от седлата си и дори барон Карт едвам запази равновесие на коня си. За секунди дисциплинираната атакуваща формация на черните рицари се превърна в хаос.

Ким се извъртя. Изведнъж мъглата се раздели на две и от нея изникна огромен силует — гигантски бял рицар, който се озова между бойците.

Ким наблюдаваше непознатия със смесица от страх и възхищение. Конят и ездачът му бяха със същия млечнобял цвят като леда. Мъжът бе облечен в плътни кожи и носеше кожени ботуши до средата на бедрото, поръбени с козина. Жребецът му също бе защитен от страховития студ с одеяло от бяла вълна. Рицарят изглеждаше величествено. Не толкова заради размерите си, колкото заради присъствието си. Аура на непоклатимо превъзходство се излъчваше от него като невидимо силово поле.

Черните ездачи възстановиха формацията си. Барон Карт възвърна контрола върху коня си, а падналите ездачи бързо се качиха на собствените си жребци и се подредиха зад водача си.

— Махай се от пътя — изръмжа Карт с глас, студен като лед.

Белият рицар поклати глава.

— Не. Няма да има повече битки, Карт. Не и тук.

Баронът гневно обърна глава и изкрещя кратка заповед. Двама от рицарите му се завъртяха, извадиха оръжията си и препуснаха към белия великан.

Той ги изчака спокойно да се приближат, и вдигна ръка. В същия миг ужасени викове разкъсаха въздуха и двамата ездачи паднаха заедно с конете си като ударени от гръм. Останаха да лежат неподвижно на земята и след броени секунди телата им се покриха с лед.

— Предупредих те, Карт — рече леденият гигант. — Удръж хората си или същото ще сполети и теб. — После обърна глава към Келхим и останалите, преценявайки ги безмълвно. Накрая погледна към Ким.

— Чакахме те, Ким Ларсен. Теб и приятелите ти. Закъсняваш.

— Ти зна... знаеш името ми? — Ким бе шокиран.

По лицето на исполина пробяга усмивка.

— Разбира се — отвърна той. — Знам защо си тук и как си дошъл. Нищо, което се случва във владенията ни, не остава скрито за нас.

— Но з-з-защо... — оплете се Ким. — Кой... кой си ти?

— Мисля, че хората на Вълшебна Луна ни наричат Пазителите на Световете.

— Пазителите на Световете? Какво значи това?

— Ще узнаеш. Хайде, ела. — Той обърна коня си, махна с ръка и бавно ги поведе. Стената от мъгла се раздели и там, където преди имаше само пуста, празна земя, пред изумените им погледи се откри великолепна крепост от лед и сняг. Искрящи ледени мостове свързваха невъобразимо високите кули, а в леда над широко отворената порта бе издълбан символът за безкрайност.

Келхим си пое рязко дъх от изненада.

— Замъкът на края на света! — изграчи той.

Белият рицар спря жребеца си и изчака, докато мечокът и момчето го настигнат.

— Дватама ще водите — каза им той. — Очакват ви.

Ким се поколеба. Карт и останалите четирима рицари не бяха помръднали от мястото си, но можеше да почувства как изпълненият с омраза взор на барона е прикован в гърба му.

— Всичко е наред — обяви рицарят. — Тук сте в безопасност. Замъкът на края на света е място на мир. Вървете.

Отправиха се към портата, докато баронът и рицарите му останаха зад тях, сливайки се постепенно с мъглата. Ким се чувстваше невероятно малък и нищожен, докато минаваха през масивния портал в Края на Света. Внезапното спасение им се струваше като чудо. В същото време си спомняше какво бе казал Пазителят на Световете: „Нищо, което се случва във владенията ни, не остава скрито от нас.“

Значеше ли това, че са били защитени през цялото време и Рангариг, Езерният крал и Горг се бяха жертвали без причина? Или на Пазителя просто му бяха безразлични прежеждията, през които бяха минали, докато стигнат до Ледената пустош?

Влязоха в обширен вътрешен двор, покрит с лед. Ким чу приглушен звук. Когато се обърна, видя как гигантската порта се затваря. Навсякъде около тях лъщяха кули и стени чак до небето — гладки, симетрични и безупречни повърхности без врати и прозорци.

Крепостта напомняше малко на Горивин, само че Горивин бе съграден от стъкло, а това тук — от лед и сняг. Вместо блещукащ калейдоскоп от цветове, тук имаше само студена, стерилна белота. Докато архитектурата на Горивин се характеризираше с елегантни линии и пространства, изпълнени със светлина, тук преобладаващите характеристики бяха покой и величествени размери. И беше тихо. Неестествено тихо.

Една от гладките стени се отвори и някакъв мъж пристъпи в двора. Съдейки по външния му вид, човек можеше да го определи като близък на белия рицар. И все пак силата и спокойствието, които излъчваше, не можеха да се сравнят с тези на близка му.

— Добре дошли на Края на Света, в Замъка на ръба на Времето — приветства ги непознатият. На Ким името му се струваше твърде драматично, но си замълча и кимна тържествено. Гигантът изчака мълчаливо, сякаш очакваше отговор, но накрая сви рамене и ги покани с жест.

— Последвайте ме. Ще ви заведа до покоите ви, където ще похапнете и ще излекувате раните си.

Ала колкото и да беше изкусително предложението, нито един от петимата не отвърна на поканата.

— Няма от какво да се страхувате — каза с усмивка леденият великан. — Намирате се в най-безопасното място на света.

— Не това е проблемът — отвърна Привин. — Просто не можем да губим време. Нашето...

— Пътят ви свършва тук — прекъсна го приятелски, но неумолимо великанът.

— Какво искате да кажете? — попита обезпокоено Ким.

— Тук свършва пътят ви, защото тук свършват всички пътища. Никоя пътека, път или улица не продължават след Замъка на края на света.

— Но... от другата страна все трябва да има нещо — изпелтечи момчето.

— Само Празнотата. Светът ви свършва тук — поклати тежко глава гигантът.

— Нашия свят? — попита Привин. — Какво искате да кажете с това?

— Има повече от един свят, принце на степите — отвърна търпеливо непознатият. — Съществуват безброй светове, също както съществуват безброй хора с безброй мисли. Всеки един от вас носи у себе си повече светове, отколкото планети има във Вселената. Всички те обаче имат нещо общо. Свършват тук.

— Но тогава след „тук“ трябва да има нещо — настояваше Привин.

— Има — рече колебливо събеседникът му, — но то не е за създания като вас. Сега елате. Ще имаме много време да обсъдим това по-късно.

Той отстъпи встрани. Появиха се втори, трети, четвърти и накрая пети леден гигант, така че всеки от другарите, макар и неохотно, си имаше придружител до вътрешността на замъка. Коридорите бяха толкова високи, че таванът им не се виждаше.

Придружителят на Ким му посочи една врата, която също се бе появила изневиделица от наглед свършено гладкия лед.

— Стаята ти, Ким.

Идеята да бъде разделен от останалите не му допаднаше особено, ала осъзна, че е безсмислено да се противопоставя. Въпреки добронамереността си гигантите явно очакваха безпрекословно подчинение. Ето защо въздъхна примирено и последва придружителя си в стаята. Зад него вратата отново се сля със стената, без да остави и следа за съществуването си.

Ким се огледа втрещен. Въпреки че нямаше прозорци или врати, стаята бе ярко осветена. Удобно, широко легло заемаше едната страна на стаята. Пред него стояха маса и стол с висока облегалка. Масата бе отрупана с пълни с плодове фруктиери и подноси с месо и хляб. До храната димеше чаша с гореща напитка. Всичко в стаята бе направено от лед, дори мебелите и подносите, но тя все пак бе топла.

— Сега ще те оставя — обяви придружителят му. — Утоли глада и жаждата си и си почини добре. По-късно ще се върна да се погрижа за раните ти.

Момчето тъкмо щеше да възрази, когато леденият гигант излезе, минавайки през стената. Останал без думи, Ким зяпа известно време стаята, след което сви рамене, обърна се и колебливо приближи масата. Разкъсваше се между желанието да яде и най-сетне да спи в топло, меко легло. В крайна сметка гладът победи. Момчето се настани

внимателно на крехкия на вид стол и посегна към чиния с вкусно ухаещо печено. Въпреки че опари пръстите си с месото, леденият поднос не се топеше. Ким обаче отдавна бе престанал да си блъска главата над всички невероятни неща, които виждаше във Вълшебна Луна.

Когато се нахрани, той се изправи, протегна се уморено и се довлече до леглото. Както можеше да се очаква, рамката му бе от лед, а завивките изглеждаха направени от сняг — толкова меки бяха. Той легна, зави се и заспа за секунди.

Този път кошмарите не го измъчваха. Когато се събуди, се чувстваше напълно освежен. Някой бе посетил стаята, докато бе спал, понеже масата бе разчистена и угощението от вечерта бе заменено от щедри порции проста, но питателна закуска, а до леглото имаше купа за миене, пълна с топла вода. Ким яде, изми се и изчака да види какво ще се случи после. Търпението му скоро бе възнаградено. Стената безшумно се раздели и мъжът, който се грижеше за него, влезе.

— И тъй, Ким — каза благо великанът, — надяваме се, че си останал доволен от условията...

— Да, много. Отдавна не съм се чувствал толкова добре. Благодаря ви за всичко.

Леденият гигант кимна.

— Сигурно си бил много уморен.

— Да, но сега отново се чувствам чудесно. Дълго ли спях?

— Две нощи и един ден — отвърна събеседникът му.

— Две нощи?

— Беше изтощен, Ким. Позволихме на тялото ти да навакса с почивката.

— Две нощи? — повтори момчето. — Изгубил съм две нощи и ден?

— Не са изгубени, Ким. Не се страхувай. Не само светът ти, но и времето свършва тук. Когато напуснете Края на Света, няма да е изминал нито час. Сега ела. Трябва да си поговорим. — Той излезе в коридора и му посочи да го последва.

— Ами другите? — попита разстроено момчето. — Привин, Адо и Бробинг? Как е Келхим?

— Още спят — отвърна леденият исполин, докато крачеха надолу по коридора. — Раната на мечката беше сериозна. Ще мине

време, преди да си възвърне силата. Но ще оцелее, не се тревожи. — След кратка пауза добави: — Бяхте поели голям риск.

Слязоха по дълго, извито стълбище, минаха по още един висок и тесен коридор и накрая се озоваха пред врата, върху която бе изсечен символът за безкрайност.

— Влез.

Вратата безшумно се отвори и Ким се озова в зала с голям сводест покрив. Покрай стените се издигаха лъскави колони от синьо-бял лед. Над залата тегнеше почти тягостна атмосфера и когато момчето приближи масата в средата, за един кратък миг си помисли, че е вкусило от безкрайността. Потрепери.

— Пристъпи по-близо, Ким — каза средният от тримата Стражи, които седяха на полукръглата маса. — Спа. Нахрани се. Сега е време да говорим.

Момчето преглътна.

— Ти и приятелите ти рискувахте много, за да дойдете тук — продължи Пазителят. — Мнозина са опитвали, ала само неколцина са успявали да стигнат до Края на Света.

— Но аз не се опитвах да стигна до Края на Света — изтъкна Ким неуверено. — Искях да отида...

Пазителят го прекъсна с нетърпящ възражение жест.

— Знаем каква беше целта ти. Но сега трябва да осъзнаеш, че пътешествието ти свършва тук. Никой не е успявал да извърви пътя до Краля на Дъгите. Никой не се е връщал оттам.

— Той съществува ли? — попита Ким.

— Да, съществува — Пазителят на Световете се усмихна. — Ала на никой човек не е позволено да го зърне.

— Но аз трябва да го видя! — възкликна момчето. — Само той може да спаси Вълшебна Луна от унищожение!

— Това със сигурност би било по силите му, Ким. Но дори да ги разрешим да тръгнеш, никога няма да достигнеш целта си. Мостът на Вечността е бил създаден от същества, които за теб са като хората за мравките. Дори ние не проумяваме силата им. Никой човек не може да оцелее в опасностите, които дебнат там.

— Нека аз се тревожа за това — отвърна рязко Ким. — Нека поне опитам... тъй че Рангариг, бащата на Адо, Горг и всички

останали да не са загинали напразно. Ако... ако не успея — добави в отчаянието си, — Вълшебна Луна ще загине. Моля ви, пуснете ме!

— Не си ли се питал защо си тук? — попита вместо отговор Пазителят на Световете. — Ние не сме тук само за да пазим хората да не паднат от ръба на света. Тук сме, за да защитаваме вечността.

— От мен?

— От всеки, който иска да проникне в нея. Отидеш ли, това ще е гибелта ти.

— Но не можете просто... — запъна се Ким. — Искам да кажа, трябва да... Вълшебна Луна ще загине, ако...

— Ако не й помогнеш, малко геройче? — попита язвително Пазителят. — Мислиш ли, че можеш да постигнеш повече от Темистокъл, повече от всички могъщи магове на Вълшебна Луна, повече от армиите, които Бораас хвърля срещу вас на бойното поле? Наистина ли мислиш така?

Ким внимателно обмисли отговора си, усещайки, че едно смотолевено „да“ или „не“ не би било достатъчно. Имаше чувството, че Пазителят на Световете може да надзърне право в сърцето му.

— Да — заяви с цялата убеденост, на която бе способен. Просто знаеше, че съдбата на този голям, прекрасен и чуден свят е в ръцете на едно уязвимо хлапе.

Пазителят на Световете кимна.

— Ако го направиш по своя собствена воля, можеш да тръгваш — каза той. — Но знай следното: щом напуснеш Замъка на края на света, ще изгубиш нашата закрила. И други преди теб са се осмелявали да скочат в Празнотата. Големи мъже, Ким. Велики, смели герои. Но никой от тях не се е върнал.

— Знам — промълви момчето. — Но съм длъжен да го сторя. — Внезапно се сети за нещо. — А защо вие не ни помогнете?

— Защо да го правим?

— Може би Бораас няма да се задоволи само със завладяването на Вълшебна Луна — дръзко заяви Ким. — Може би силата му се простира по-далеч, отколкото си мислите. Успя да напусне Царството на Сенките с помощта на Черния лорд и си проправи път през Планините на Сянката. И като нищо може да...

— Знаем как да се защитаваме, ако се стигне дотам — прекъсна го Пазителят. — Но нямаме властта да решаваме съдбите на другите.

Не се намесваме във вашите проблеми. Ние сме само нишки в тъканта на времето и пространството и отговаряме пред по-могъщи създания от нас.

Тонът на мъжа се промени.

— Изпитай съвестта си още веднъж — рече. — Ако това е неотклонното ти решение, вратите в Края на Света ще се отворят за теб. За теб, Ким. Само за теб. Придружителите ти ще трябва да останат. Мостът на вечността приема само по един пътник.

Ким щеше да отговори, но Пазителят вдигна ръка.

— Още едно нещо, геройче. Дойде тук като преследван. Нашият неутралитет обаче ни забранява всякаква намеса. Заради това твоят преследвач също ще намери път към Празнотата. И... само победителят ще премине моста.

Значи трябваше да се изправи срещу барон Карт сам.

Пазителят на Световете, като че за да потвърди мислите на Ким, които сякаш четеше, продължи:

— Хората на Карт ще останат, както и твоите. Е? Още ли си готов да тръгнеш?

Момчето кимна безмълвно.

За известно време не се случи нищо. Сетне внезапно очертанятията започнаха да се замъгляват. Когато Ким отново можеше да вижда ясно, вече се намираще наред широка, плоска равнина. Носеше черната си броня и щита си. Пред него безкрайно високо се издигаше безформена сива стена. Крепостта и снежните земи бяха изчезнали.

Момчето потръпна и бавно се завъртя, описвайки пълен кръг. И от двете му страни се простираще безбрежна сива равнина, преградена от масивната стена, която разделяше Края на Света от Празнотата.

Ким стоеше и се взираше в безкрайната чернота зад равнината. Това не беше кадифеният, звезден мрак на вселената, който бе очаквал, нито пък празният космос между планетите. Беше това, което бе казал Пазителят на Световете — празнота.

Абсолютно нищо.

Ким изстена. Крайниците му се разтрепериха и неописуема празнота сякаш заби ноктите си в душата му. При все това момчето не можеше да отклони поглед.

Човешките създания са способни да разсъждават върху празнотата, но бездната, където не съществува дори празнота, се

намира отвъд възможностите на човешкото въображение. Идеята за нищото е толкова абстрактна, че самият му вид, реалното му присъствие — колкото и парадоксално да звучи — може да доведе до лудост.

Ким внезапно разбра какво имаше предвид Пазителят на Световете. Нямаше нито капани, нито чудовища, нито врагове, спотайващи се покрай пътя. Самото нищо бе капан — смъртоносна паяжина, която оплиташе ума и духа. Лабиринт, където мислите се изгубват безнадеждно.

Призовавайки цялата си воля, момчето успя да откъсне взор. Отърси се. Капчици пот покриваха лицето му.

Приглушен шум го накара да вдигне поглед. В гладката повърхност на Стената на Света се отвори една порта и през нея премина едра, покрита с черна броня фигура.

За миг Ким обмисли възможността за бягство, но нямаше къде да избяга в Празнотата. Той извади меч си от ножницата, стисна здраво щита си и закрачи към барон Карт.

* * *

С меч и щит в ръка, със свалено черно забрало пред лицето, Ким спокойно очакваше атаката на противника си. Карт бе спрял на няколко крачки от него. Боздуганът му се люлееше напред-назад като махало, а тъмните очи зад процепите на шлема измерваха момчето.

— Отне ми много време — рече накрая Карт. За пръв път черният барон не говореше подигравателно или снизходително, а в гласа му се долавяше уважение. — Много дълго време. Никой преди не ме е разигравал толкова дълго.

— И никой преди не ме е преследвал толкова упорито — отвърна предизвикателно Ким. — Какво ще правим? Ще говорим или ще се бием?

В очите на Карт проблесна веселост.

— Спокойно, геройче. Имаме време. Много време. Само един от нас ще оцелее след този бой, не го забравяй. Съвсем скоро смъртта ще получи своето.

Момчето изгледа подозрително барона. Не беше ли намислил нещо? Карт обаче поклати глава.

— Не ме обиждай, Ким. Бия се стръвно и ако се надяваш на милост, ще те разочаровам. Но винаги съм честен.

Ким се отдръпна рязко.

— Да не би да... ми четеш мислите? — попита той.

— От самото начало, Ким — кимна баронът.

— Но... но как?

Карт се изсмя. Металният шлем изкриви звука в кухо, ламаринено дрънчене.

— Питаш се как си успял да избягаш? Добър въпрос. Тъй и тъй нещата ще се решат всеки момент, затова ще ти кажа. Ако си склонен да чуеш истината, разбира се.

— Давай — каза момчето, контролирайки гласа си с голямо усилие.

— Няма да ти хареса, геройче.

— Давай, говори!

Карт сви рамене.

— Всичко бе решено предварително, Ким — спокойно обясни той. — От началото. Всяка твоя стъпка беше според плана.

— Но...

— Ти си този, който ни позволи да нападнем Вълшебна Луна — продължи безжалостно баронът. — Бягството ти беше необходимо, както и присъствието ти сред армията на Моргон.

— Но няма... няма сте знаели, че съм сред вас?

Карт отново се засмя подигравателно.

— Така го планирахме. Армията ни можеше да мине през Планините на Сянката, само ако и ти бе там. Само ти можеше да отвориш вратите към Вълшебна Луна.

Ким изстена. Бе обзет от ледена ярост и безпомощно отчаяние. Ако това беше истина, тогава той, Ким Ларсен, бе отговорен за всяко ужасно нещо, което се беше случило. Смъртта на приятелите му, унищожаването на Кайвалон, всяка капка пропиляна кръв бяха по негова вина. Злото го бе използвало като инструмент и сега злобно му показваше грешките му като в огледало. Единствено Ким бе виновен за страданието във Вълшебна Луна.

Осъзнавайки това, момчето имаше чувството, че пропада в бездънна яма. Карт обаче не спираше.

— Пленихме сестра ти с единствената цел да те примаим при нас. Знаехме, че Темистокъл ще се обърне към теб в отчаянието си и че ти ще дойдеш. Отдавна бяхме решили да унищожим Вълшебна Луна, но Планините на Сянката препречваха пътя ни. Те можеха да бъдат преодолені само от някой от твоя свят и когато сестра ти намери скрит проход и се озова в Царството на Сенките, видяхме шанса си. Ти с твоя страх и гняв — единствено ти можеше да придружиш войниците ни до Вълшебна Луна. И само ти би могъл да ни дадеш най-могъщото оръжие — Черния лорд.

— Спри! — извика Ким. — Стига.

Карт се подсмихна.

— Не можеш да понесеш истината, а, геройче? Не дойде ли тук, за да я откриеш? Да потърсиш среща с Краля на Дъгите? Е, пътят към истината е пълен с опасности. Откажи се!

— Да се откажа? — извика Ким. — След всичко, което ми разказа?

— Да. Откажи се и ще те пощадя. Предложението на Бораас още важи. Ела при нас и ще получиш богатство и власт вместо смърт и унищожение. Помисли си добре, Ким. Това е последният ти шанс.

— Никога! — тръсна глава момчето.

— Както щещ. Твоят живот отива на вятъра.

— Научил съм се да се защитавам, Карт.

— Наясно съм с това — и повярвай ми, последното нещо, което бих направил, е да те подценя.

— Тогава се бий!

Мечът на Ким се стрелна напред, насочен към нагръдника на Карт, но пропусна — баронът отбягна удара със светкавична бързина. Момчето се обърна и бързо вдигна високо щита си. Боздуганът на рицаря се извиси в зловеща дъга от черна стомана и шипове и се стовари с вцепеняваща сила върху щита на момчето. Ким се олюля назад и се приведе, за да избегне следващия удар. Не усещаше лявата си ръка, а рамото му пламтеше от агонизираща болка. С огромни усилия успя да нанесе ответен удар, парира и изблъска Карт назад.

Баронът кимна одобрително.

— Добре се биеш, но имаш още да учиш!

Боздуганът отново се спусна надолу и щитът блокира удара в последния момент. Ким извика от болка и в същото време отвърна на атаката. Карт залитна назад и даде на противника си време да си поеме дъх.

Ким изстена. Цялата му лява страна гореше. Дълги зигзагообразни цепнатини набраздяваха щита му. Още няколко такива удара и боят щеше да приключи. С последни сили Ким вдигна оръжието си, престори се, че ще замахне хоризонтално, и в последния момент насочи острието нагоре. Карт хлъцна от изненада и се опита да парира удара с дръжката на боздугана. Мечът на Ким се плъзна по накрайника, удари ръкавицата на Карт и изби страховитото оръжие от ръката му.

Момчето отскочи назад, дишайки тежко, и посочи към боздугана.
— Вдигни го — успя да каже.

Очите на Карт се разшириха.

— Вдигни го — повтори Ким. — Няма да се бия с невъоръжен човек.

Баронът се наведе да вземе оръжието си.

— Доблестта ти ще ти струва живота. Няма да получиш втори подобен шанс! — С тези думи завъртя боздугана над главата си, наведе се напред и атакува с яростен рев.

Момчето отскочи встрани, отбягвайки стоманената топка, и удари Карт в краката.

Острието отскочи от наколенника, но ударът наруши баланса на рицаря. Той залитна, размахвайки ръце, и падна по очи. Ким извика победоносно и вдигна меча високо над главата си.

Бърз като змия, в същия миг баронът се превъртя по гръб, парира удара с боздугана си и изрита момчето в гърдите с цялата си мощ. Покритият му със стомана крак се заби с трясък в бронята на съперника му, запращайки го цял метър назад. Ким не можеше да си поеме дъх. Ужасна болка изгаряше тялото му, а пред очите му се спусна кървавочервена пелена. С размътен взор видя как Карт скача на крака и пристъпва към него. Момчето инстинктивно се сниши зад щита си и същевременно вдигна меча си, докато боздуганът се спускаше стремително надолу.

Стоманената топка се плъзна по острието. Чудовищният удар изби меча на Ким от ръката му и го запрати на колене. Смехът на Карт

бе пълен със злоба.

— Е, геройче — рече той. Гласът му трепереше от усилие. — Съжаляваш ли сега, че ми даде втори шанс?

Ким стоеше безмълвен. Мечът му лежеше на земята на почти два метра от него. Все едно беше на Луната.

— Вземи си меча — каза баронът. — Даде ми шанс. Сега и аз ти давам.

Момчето се поколеба.

— Не ми ли вярваш? — Карт го изгледа мрачно. — Вземи си меча. Аз нямам проблем да убия невъоръжен противник.

Ким запристъпя заднешком към оръжието си. Очите на рицаря следяха внимателно всяко негово движение.

— Вдигни го! — изрева Карт.

Момчето си пое дълбоко дъх, наведе се и посегна към острието. В същия миг баронът се хвърли напред и замахна с унищожителна мощ. Ким се хвърли настрани. Пръстите му се свиха около дръжката. Боздуганът се стовари върху щита му, разцепвайки го с оглушителен пукот. Бе притиснат до земята. Заслепен, той се завъртя по гръб, вдигна инстинктивно меча и зачака последния смъртоносен удар.

Но той така и не дойде. Оръжието в ръцете на Ким потрепери и барон Карт се олюля назад с хрипящ звук в гърлото си. Боздуганът му тупна тежко на земята.

Рицарят се препъна, падна на колене и се сви напред.

Ким се взираше недоумяващо във върха на меча си. Бе покрит с кръв. Карт трябва да се бе нанизал на острието. Момчето бавно свали оръжието си, изправи се и отиде до падналия воин. Черният барон още бе жив, но земята под него аленееше от кръв.

Когато Ким клекна до Карт и погледна очите му, разбра, че той ще умре.

— Добра битка... геройче — успя да процеди рицарят. — Може би... не трябваше да ти давам... този втори шанс все пак. — Изсмя се с горчивина. — Може пък... така да е справедливо...

— Справедливо?

— Да. Може това да е наказание за... за злодействата ми... Или може би трябваше да спечелиш... за да загубиш.

Момчето не схващаше.

— Чуй ме, Ким — прошепна Карт с отслабващ глас. — Ние сме на различни страни. И тъй да е, все още храня уважение към куража и дързостта. Затова ще ти дам един съвет. Този път ще съм честен.

Той замлъкна изтощен. Когато продължи, всяка дума му костваше невероятни усилия.

— Пътят пред теб... е труден. Дори аз... не бих имал смелостта да... поема по него. Бъди подозрителен... към всичко, което срещнеш. Което изглежда безобидно... може да крие смъртоносна опасност.

Искаше да каже и още, но гласът му го предаде. Дишането му се забави. След това вече бе мъртъв.

Ким остана дълго време до него. Искаше му се да изпитва триумф или поне задоволство, но колкото и да се взираше в себе си, можеше единствено да скърби. И да мрази... себе си.

Бе убил човек. Това, че жертвата му бе враг, донесъл неописуемо страдание на този свят и обитателите му, не променяше факта, че в собственото си съзнание Ким се смяташе за убиец.

Изправи се, свали строшения щит от ръката си и се наведе да вземе меча. Пръстите му докоснаха дръжката и той се вцепени. За миг не виждаше нищо друго, освен черното, покрито с кръв острие.

Отдръпна ръка. Никога вече нямаше да убива.

Обърна се, стигна до ръба и спря на половин стъпка от Празнотата. Появи се мост, точно както бе казал Пазителят на Световете. Широк мост с висока арка, във всички цветове на дъгата, който се губи в безкрая.

Ким стъпи на моста, пое си дълбоко дъх и закрачи напред в Празнотата.

ОСЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

Час подир час Ким вървеше по дъгата. Стената на Световете изчезна зад него, прекъсвайки и последната му връзка с реалността. Краката му не докосваха моста, а когато се наведе и посегна към него, не усети нищо. Може би въобще не се движеше напред. Или пък се носеше през огромната пустота между световете по-бързо от мисълта. Не знаеше със сигурност.

По някое време — часове, минути или години по-късно — пред него се появиха очертанията на огромна канара. Тя изглеждаше по същия начин като тази зад него, само че тук нямаше Стена, а само безкрайна полегата равнина, обагрена в цвят, който никога преди не беше виждал. Този цвят дори нямаше име. Краката му се раздвижиха сами и след няколко секунди стъпи от моста на твърда земя.

Беше като в сън.

Обръщайки глава, видя как дъгата зад него бавно се разтваря. Цветовете ѝ загубиха жизнеността си, станаха прозрачни и изчезнаха.

— Привет, човеко! — чу се дълбок, мощен глас.

Ким стреснато отскочи назад. Право пред него се бе навела гигантска черна птица, подобна на орел, но много по-голяма, с матовочерни пера и опасно закривен клюн.

— Кой си ти? — запита Ким объркано.

— Името ни е Рок — отвърна черната птица. — Ние сме последните Пазители — Закрилниците на Дъгата и Властелините на безкрайността. А ти кой си?

— Името ми е Ким — отвърна момчето, оглеждайки се за някакви други Властелини на Безкрайността. — Търся Краля на Дъгите.

Птицата го изгледа напрегнато за миг и се разтреса от грачещ смях.

— Ти? — попита, след като отново си пое дъх. — Точно ти, от всички хора на света? — Изведнъж обаче възвърна сериозния си вид. — Защо?

— Дошъл съм да искам помощ.

— Тук никой не го интересува твоите проблеми.

— Не искам нищо за себе си — побърза да каже Ким. — Искам помощ за Вълшебна Луна. Жителите ѝ са в голяма опасност.

— Вълшебна Луна... — Рок килна замислено глава. — Да, май сме чували това име и преди. И защо мислиш, че тук има някой, когото го интересува проблемите на твоя свят?

— Аз... ами, Оракула... — запъна се Ким. — В смисъл, че имаше пророчество...

— Пророчество? — грубо се намеси Рок. — Това са пълни глупости! Вие, човеците, сте предрекли какво ли не. Всевъзможни безсмислици. Измисли по-добра причина да те пуснем.

Ким се отчая. Беше толкова близо до целта, а някакво тъпо пиле, страдащо от шизофрения, като нищо щеше да провали всичките му усилия.

— Не е твоя работа! — изплю яростно. — Преминал съм през далеч по-големи опасности от теб, за да стигна дотук. Няма да оставя да ме спреш!

Ръката му се плъзна към колана му и като по чудо мечът беше там, сякаш никога не бе го захвърлял. Забравил за всичките си благородни стремежи, той пристъпи към Рок и каза:

— Махай се от пътя ми!

Рок се засмя развеселен.

— Не ставай смешно, малко човече.

Ким се разяри. Замахна и стовари меча си върху черните пера, влагайки в удара цялата си сила и бързина, но острието отскочи като от скала.

— Охооо! — възкликна птицата. — Безсрамни сме, а? — Вдигна крак, избута Ким назад и изтрака заплашително с клюна. — Не си първият, опитал да си проправи със сила път през нас.

Момчето изкреця гневно и се прицели в човката на Рок, ала Пазителят пое удара, без да трепне. Сетне замахна бързо с криле и се спусна към гърдите на Ким.

— Спри с тия глупости! — изграчи заплашително. — Ако нямаш по-добър аргумент от меча си, най-добре още сега да си зацапукаш обратно.

Ким изстена облекчено, когато птицата най-сетне отскочи от него. Внезапно осъзна, че се е държал злобно и дребнаво. Беше го срам. Изчервен, той върна меча си обратно в ножницата.

— Аз... — започна. — Моля да ме извиниш, Рок. Почти бях забравил, че има и други начини да достигнеш целта си, освен с оръжие.

Птицата примигна. Изправи се и когато се обърна, Ким видя, че е черна само от едната страна. Другата ѝ половина беше бяла, толкова лъчисто, ослепително бяла, че момчето трябваше да закрие очи.

— Каза истината, Ким — обади се Рок. Гласът му звънтеше като ръбчето на кристална чаша за вино. — И виждаме, че вярваш в думите си. Това е добре, защото никой не може да стигне до Двореца на Дъгата с омраза в сърцето си. Значи си дошъл с молба за помощ?

Момчето кимна колебливо.

— И какво ще направиш, ако тази помощ ти бъде отказана?

— Не... не знам — сви рамене Ким. — Честно казано, никога не съм обмислял подобна възможност.

Рок помълча известно време.

— Никога не сме срещали някой като теб — промълви. — Идваш тук и дори не знаеш какво искаш. Какво желаш да кажеш на Краля на Дъгите?

— Искам да го помоля да спаси Вълшебна Луна.

— Вълшебна Луна. Хъм... Аха... Наивен си — знаеш ли го?

— Не съм! — възнегодува Ким. — Аз...

Бърз като светкавица, Рок се завъртя и показа черната си страна.

— Тъй ли? — изграчи, готов да го връхлети. — Давай, малко разгневено идиотче. Говори.

Смирено, момчето скръсти ръце зад гърба си.

— Съжалявам — каза тихо. — Знам, че понякога не мога да се контролирам, но...

— Но мислиш, че сме длъжни да сме ти съпричастни след всичките опасности, през които си минал — довърши изречението му Рок. Отново показва бялата си страна. — Може би си прав, геройче. Признаваме, че не знаем какво да те правим. Не може да те пуснем, ако не ни кажеш по-добра причина. Но не можем и да те върнем, защото връщане назад няма. — Поклати глава. — Мнозина са идвали тук. Някои искаха власт и слава, други — злато или... — Той се засмя,

сякаш казваше нещо особено смешно — ... или безсмъртие. Ала човек, който да не знае какво иска... такъв не е идвал тук досега.

— Но аз знам какво искам — каза Ким.

— Не, не знаеш. Мислиш си, че знаеш, но грешиш. — Бялото око на птицата изучаваше внимателно Ким. Внезапно тя кимна, пристъпи към момчето и разпери криле. — Покачи се на гърба ни. Това е против правилата, но, от друга страна, не можем да те държим тук, тъй че нека други преценят какво да се прави с теб.

Като гледаше гигантските криле на Рок, Ким си припомни предупреждението на Карт. Това ли бе капанът, за който го бе предупредил баронът? Или пък черният рицар се опитваше само да посее съмнение у него с последните си думи?

— Хайде, хайде — настоя Рок, — преди да сме си променили решението. — Обърна глава и за секунда Ким зърна черната му страна и дяволития пламък в окото му. Момчето сви безпомощно рамене, покатери се на широкия гръб на Рок и стисна здраво перата му.

Полетяха. Ким сведе глава и бързо спусна забралото, когато леденият порив бръсна лицето му. Птицата бързо набра височина с мощни махове на крилете си.

— Накъде летим? — извика Ким, опитвайки се да надвика прииждащия въздух.

— Наникъде — отвърна Рок, — защото тук няма „къде“. Ако наистина искаш да стигнеш до Двореца на Дъгата, не е далеч. Имаш ли съмнения обаче, никога няма да го достигнеш, дори да скиташ хиляди години.

Ким въздъхна. Би било добре поне веднъж, за разнообразие, да получи ясен отговор. Рок летеше все по-бързо и по-бързо, докато стелещата се под тях равнина не се разми. Дори Рангариг не бе достигал подобна скорост, помисли си момчето с внезапна тъга.

След известно време маховете на птицата се забавиха. Накрая тя описа плавна дъга и се приземи върху някаква плоска повърхност. Каза на Ким да слезе от гърба му и момчето колебливо се подчини. Нямаше и следа от обещания Дворец на Дъгата. Равнината бе все тъй пуста.

— Къде сме? — тихо запита Ким.

— Пристигнахме — отвърна Рок, разполагайки се така, че момчето да вижда и черната, и бялата му половина. — Или почти, във всеки случай. Не можем да те придружим по-нататък. Да постигнеш

целта си, зависи изцяло от теб. Ако си решен да го сториш, ще го сториш.

С тези думи птицата рязко се вдигна във въздуха, направи широк обратен завой и полетя с бавни удари на крилете си. Ким я наблюдаваше, докато тя не се смали до мъничко петънце, и после изчезна съвсем.

Момчето се огледа, без да знае какво да прави. Напразно търсеше хоризонта. Завъртя се на триста и шейсет градуса, обхождайки всичко с очи, след което тръгна в напълно произволна посока. Стъпките му бяха странно леки. Не чувстваше тежестта на собственото си тяло в бронята си. Започна да брой крачките си, за да знае поне какво разстояние е изминал. Но след като стигна петстотин, после хиляда, а след това и две хиляди, се отказа. Беше сам, напълно сам, и нямаше кой да му помогне. Но той беше твърдо решен. Щеше да върви, без значение колко дълго!

Сякаш тази мисъл бе разковничето! От Празнотата изведнъж се появи великолепен замък, сияещ във всички цветове на дъгата.

Омагьосан, Ким се взираше в кулите, които се възвисяваха до небесата. Дворецът на Дъгата! Не можеше да измисли по-добро име за това чудно видение, изваяно от цветове. Дори Горивин и Замъкът на края на света бледнееха пред Двореца на Дъгата. Както стоеше там в захлас, образите на другите два замъка съвсем изчезнаха от съзнанието му.

Гледката на Двореца на Дъгата оставяше Ким без дъх. Изглеждаше съграден, от чисти, ярки, жизнени цветове, простиращи се по целия светлинен спектър, някои — невъзможни за описание на човешки език.

Великолепната гигантска порта се разтвори като цвете и широка сияйна дъга се изля в равнината, образувайки подвижен мост. Момчето колебливо пристъпи на него и под краката му избухнаха цветове.

Поразен, Ким се запрепъва към замъка. С всяка стъпка, която изминаваше към стените, се връщаше мъничко в миналото си. Преживя пътешествието си в обратен ред — ден по ден, всяка стъпка равна на час, всеки десет метра равни на ден. Всички събития преминаха наново пред очите му. Върна се в Замъка на края на света, отново се би с Татцелуърм, премина през Бездната на душите и прелетя през безкрайните ширини на Вълшебна Луна, понесен от

мощните криле на Рангариг. Пътешествието продължи в Горивин, Кайвалон и Планините на Сянката и с всяка стъпка частица от паметта му изчезваше.

Ким премина през широко отворените порти на Двореца на Дъгата и внезапно забрави защо е дошъл и къде се намира. Забрави собственото си име. Забрави приятелите си, враговете, а също и страха си. Масивната порта безшумно се затвори зад него, а момчето не чувстваше нищо освен изумление и наслада, докато вървеше по коридор от ослепително синьо и златистооранжево, стигайки накрая до втора, по-малка порта.

Тя го изведе в чудно красива градина. Възлести дървета осигуряваха завет и сред сочната трева цъфтяха хиляди, хиляди цветя. Пеперуди с невероятно пъстри криле пърхаха наоколо и от дълбините на градината звучаха птичи хорове.

Портата зад него се затвори и се сля със стената. За миг на Ким му се стори, че чува глас, нашепващ предупреждение: Кое то изглежда безобидно, може да крие смъртоносна опасност. Но тази мисъл се откъсна от него и секунди по-късно вече я бе забравил.

Краката на Ким потънаха до глезените в меката трева. Една от прекрасните пеперуди кацна на дланта му. Момчето гледаше движенията на крехките ѝ антени и нежно я погали по гърба с нокътя на палеца си. После вдигна ръка и я остави да отлети.

Малък кристално чист поток криволичеше през градината. Ким приклепна на брега, потоци ръка и отпи няколко глътки леденостудена вода.

Отнякъде долетя жива, весела музика. Когато момчето погледна нагоре, видя как няколко прекрасни феи излизат от края на близката горичка с песни и танци. Ким се изправи и им помаха омаян. Феите го загледаха любопитно.

— Не се страхувайте — извика им момчето. — Няма да ви нараня.

Той прескочи бързо потока, изтича през високите треви и спря на три метра от тях. Бяха високи, много високи и толкова слаби, че сякаш щяха да се счупят. Телата им бяха прозрачни като матово стъкло и позволяваха на светлината да преминава през тях като през облаци.

— Здравей! — каза една от феите. — Кой си ти?

Ким се замисли.

— Не знам — отвърна искрено. Обля го вълна на тъга, че е забравил името си, и за миг се засрами. Вълшебните създания обаче явно нямаха проблем с паметта му.

— Няма значение — рече друга. — Ти си като нас. Никой тук няма име. Нямаме нужда от имена. Трябва ли ти име? Можеш да си избереш каквото поискаш.

— Ако никоя от вас не се нуждае от име, значи и аз нямам нужда — поклати глава Ким.

— Добре — засмя се феята. — Ела да играеш с нас. Искаш ли?

— О, да — кимна с охота момчето. Присъедини се към песните и танците на феите. Тичаха по полянката, боричкаха се по бреговете на поточето и накрая се върнаха в гората.

— Ела с нас — прикани го една от феите. — Знаем едно място с още по-хубави игри и много приятни хора. Хора като теб.

— Като мен? — Ким не можеше да си го представи. Обаче беше любопитен и ги последва. Докато стигне до сянката на дърветата, вече бе забравил за какво е дошъл. Стигаше му да танцува, да пее и да лудува с феите. Тичаха сред покритите с мъх дънери и след известно време се озоваха на обширна поляна, където имаше най-различни създания — както кентаври и крилати серафими, така и хора като него. Всички изглеждаха спокойни и приветливи, а песните и смехът им ехтяха из гората.

Някои от хората спряха игрите си, когато зърнаха Ким сред феите, и усмихнати се присъединиха към тях. Никой не попита момчето за името му, откъде идва или кой е. Веднага го приеха като част от голямото си щастливо семейство. Той последва новите си приятели до брега на едно малко езеро. Там плацикаше пети във водата и се разсмя весело, когато го бутнаха в нея. Изпълзя обратно на брега на колене и длани, изтръска се и се остави пак да падне назад.

Втория път, когато изпълзя на сухо, видя едно елфче. Беше мъничко създание, крехко като стъкло, с деликатни, грациозни крайници. Наметката му бе изплетена от слънчеви лъчи, а лицето му, също като телцето, бе слабо и бледо.

Лицето на Ребека.

Осъзнаването на тази мисъл го удари като чук. На часа си припомни кой е, защо е дошъл и каква е мисията му.

Елфчето го гледаше безмълвно с тъжна усмивка. Кое то изглежда безобидно, може да крие смъртоносна опасност.

Ким изстена. Изведнъж осъзна, че щастието в това място е празно и безполезно. Това не беше радостта, извираща от сърцето, а по-скоро блаженството на забравата. Всички тези хора бяха пътували през Празнотата, но никой никога не бе стигал до Краля на Дъгите.

Пътят им бе свършил тук, в тази чудна омагьосана градина, където всички надежди и мечти губеха своята важност и където всички притеснения и тревоги изчезваха. Ето какво имаше предвид Карт — последното, съдбовно изпитание по пътя към Краля на Дъгите беше загубата на себе си.

Ким бе забравил истински важното. Много преди да пристигне тук — всъщност преди да напусне Горивин — той бе забравил истинската причина за пътешествието си. Бе дошъл да освободи сестра си от затвора на Бораас!

Тъкмо щеше да се върне към края на гората, когато усети внезапната тишина. Хората и магическите създания стояха неподвижно и го наблюдаваха. Безгрижните им изражения се бяха превърнали в маски на недоверие и омраза.

— Пуснете ме — каза на група мъже, които препречваха пътя му. Те стояха там като статуи.

— Казах да ме пуснете — повтори. — Трябва да си вървя.

— Никой не си тръгва — отвърна спокойно един от мъжете. — Ще унищожих цялото ни щастие, ако си заминеш. — Заплахата в гласа му не можеше да се сбърка.

Ким се напрегна, усещайки опасност.

— Остани — каза внимателно друг. — Тук е прекрасно. Всички дойдохме много отдавна, изпълнени с надежди и блянове като теб, но останахме и намерихме щастие. Ще видиш. Лесно е. Скоро ще забравиш за тревогите си. Завинаги. Тук няма старост или смърт. Ние сме безсмъртни.

Ким дълго наблюдава елфчето с лицето на Ребека.

— Не мога — пророни. — Моля ви, разберете. Твърде много хора бих предал.

— Скоро ще ги забравиш. Каквото те е довело тук, вече няма значение. Ще си щастлив, ако останеш. А нима има нещо по-важно от щастието?

— Да — заяви момчето. — Има. Сега ме пуснете.

Мъжете се приближиха опасно близо до него. Ким инстинктивно заотстъпва, докато не нагази до прасци във водата.

— Няма да ти позволим да си тръгнеш — каза един от мъжете.

Сърцето на момчето заби бясно. Всеки един от тези хора го превъзхождаше физически.

— Защо не искате да си тръгна? — попита с треперещ глас. — Нищо не искам от вас. Можете да си останете и да правите, каквото си поискате.

— Всичко ще развалиш. Никой не е успял да напусне това място. Ако някой го стори — дори само един човек, — ще знаем, че сме могли да постигнем целите си, ала не сме го сторили. И тогава не бихме могли вече да сме щастливи. При сегашното положение поне можем да забравим.

Ръцете на Ким се стрелнаха към колана му. Мечът му излезе от ножницата със стържене, но момчето се чувстваше като последен глупак. Изправен бе пред сила, стотици пъти по-могъща от него. Отстъпи още крачка. Наметалото лепнеше по краката му, влажно и тежко.

Наметалото! Наметалото на Лорин! Почти бе забравил! Пръстите му стиснаха нежната материя. Пожела да стане невидим. Нека изчезне, нека избяга! Но не се случи нищо и мъжете безмълвно пристъпиха напред.

Умът на Ким работеше трескаво. Опитва отново, с цялата воля, която можеше да събере.

— Направи ме невидим! — шепнеше трескаво отново и отново.

— Откажи се — каза един от мъжете. — Хвърли меча си и забрави защо си дошъл. Лесно е!

Ким изкрещя от отчаяние, вдигна високо меча си и се втурна напред. Обзет от страх, той се мятеше насам-натам, проправяйки си път през мъжете, които се отдръпнаха ужасени. Блъсна се в един от тях, удари друг с плоската страна на острието и продължи да се препъва напред. Към него се протягаха ръце, които посягаха към наметалото и оръжието му, опитвайки се да го съборят. Момчето риташе и драскаше като дива котка.

Един огромен мъж с брада препускаше към него на кентавър. Завъртя сопата си и избяга от оръжието от ръцете на Ким. Чуха се

победоносни викове.

За трети път момчето призова магическата сила на наметалото.

— Направи ме невидим, Лорин! Отведи ме! — молеше се той.

Над поляната се разнесе висок звук. Многоцветна дъга се спусна от небето и обгърна Ким като уютен плащ. Изведнъж страхът го напусна и момчето се изпълни с усещане за топлина и сигурност, подобно на онова, което изпита на трона в Горивин, когато Оракула проговори чрез него.

Невидими ръце го вдигнаха. Езерото, поляната и накрая цялата омагьосана градина изчезнаха под него. Внезапно го връхлетя непреодолима умора и Ким заспа дълбок, безпамятен сън.

* * *

Събуди се в меко, удобно легло. Сладка музика изпълваше въздуха и се чуваха гласове, които тихо разговаряха. Той примигна и седна. Леглото се намираше в малка, простичка стая с бели стени и бял таван, наподобяваща болнична стая.

— Значи наистина трябва да говориш с Краля на Дъгите — чу се внимателен глас.

Стреснат, Ким се завъртя и видя млад мъж, малко по-възрастен от него, облегал на стената със скръстени ръце. Той наблюдаваше момчето с добронамерено, усмихнато изражение.

— Кой си ти?

— Първо отговори на моя въпрос — настоя другият. — Защо искаш да говориш с краля?

Ким се поколеба.

— Можеш да говориш свободно. В безопасност си.

— Много пъти съм го вярвал — промълви момчето.

— Съмненията ти са основателни, но не са на място тук — усмихна се младежът.

— И все пак — тръсна категорично глава Ким, — искам да представя молбата си пред Краля на Дъгите и пред никой друг.

— Добре — въздъхна дълбоко младежът, оттласна се от стената и се запъти към вратата. — Последвай ме. Ще те заведе при него.

Объркан, Ким свали крака на пода.

— Просто така? Толкова ли е лесно? — попита невярващо.

— Пътят ти дотук не беше ли достатъчно труден?

Вратата леко се плъзна в стената и влязоха в тесен, слабо осветен коридор. Прекосиха го, минаха през втори вход и накрая се озоваха в празна кръгла стая. В средата на помещението се издигаше тънък пиедестал от бял мрамор. На върха му се намираше стъклена топка с размерите на юмрук, която излъчваше мека светлина.

— Добре, Ким, представи молбата си.

Ким вдигна поглед изненадан.

— Аз...

— Искаше да говориш с Краля на Дъгите. Ето ме. Тъй че говори. Изумен, Ким отстъпи назад.

— Ти? — запелтечи той. — Искам да кажа, Ваше Величество? Вие сте...

— Дай да го караме неофициално — каза Кралят на Дъгите и му направи знак да спре. — Тези разлики, които правите между хората, към които се обръщате официално или неофициално, са безсмислени.

— Но... — заекна момчето, — мислех, че сте... че си...

— По-стар? — Кралят на Дъгите се усмихна. — За да съм мъдър? Може би с дълга брада и оредяваща коса? — Той се засмя. — Още едно от човешките ви суеверия. Аз съм безсмъртен. Защо да бъда грохнало старче, когато мога да си избира която си искам възраст? Но нека сега поговорим за теб — каза той, сменяйки рязко темата. — Наблюдавах с голям интерес пътешествието ти дотук. Много смел си за момче на твоята възраст, знаеш ли?

Ким кимна импулсивно и после, смутен, поклати глава в отрицание.

— Без фалшива скромност, ако обичаш — каза Кралят на Дъгите. — Стотици са изминали този път преди теб и само малцина са постигали целта си — така де, почти са постигали целта си.

— Омагьосаната градина — кимна момчето.

— Да. Всички, които срещна, са минали през Бездната на душите също като теб. Всички са преминали през Татцелуърм чрез сила или хитрост. Нито Пазителите, нито птицата Рок не са успели да ги разубедят. Не са успели да преодолеят единственото самите себе си.

— Но защо? — попита Ким. — Защо ще залагаш този капан толкова близо до целта?

— Не е капан, Ким. Само най-решителните могат да постигнат целта си. Нито един от тези големи, силни герои не е притежавал достатъчно убеденост в това, заради което е дошъл. Единствените, които заслужават да ме видят, са онези, които виждат нещо повече от себе си.

Момчето го слушаше и накрая кимна. Той също бе забравил защо е избрал този път. Мислеше си, че иска да спаси Вълшебна Луна, но видът на елфчето му отвори очите.

— Дойде, за да спасиш сестра си — каза Кралят на Дъгите.

— Елфчето — ти ли я изпрати?

— Да. Всеки в Омагьосаната градина получава втори шанс, но малцина се възползват от него.

Ким събра целия си кураж, погледна Краля на Дъгите право в очите и попита:

— Ще ми помогнеш ли?

— За какво? Да предположим, че изпълня само едно твое желание — кое би било? Да освободя сестра ти от тъмниците на Моргон и да ви върна във вашия свят? Вълшебна Луна би била унищожена заедно с всичките си обитатели и удивителни чудеса. Или пък да спася Горивин и да надвия черната армия? Тогава Ребека ще остане в плен на чародействата на Бораас. Кое би избрал?

Момчето дълго мълча и накрая каза:

— Искаш от мен невъзможното. Бих искал...

— Би искал да направя и двете — прекъсна го Кралят на Дъгите.
— Идваш с молба, Ким. Храбростта ти ме впечатли, затова ще изпълня желанието ти. Само едно. Обмисли го внимателно, преди да решиш.

Ким тъкмо щеше да отговори, но събеседникът му поклати глава. С пръст върху устните си, той посочи към кристалното кълбо.

— Погледни вътре — нареди.

Момчето се подчини. Първо не различи нищо, освен леко разкривеното изражение на собственото си лице. Тогава топката се изпълни с мъгла, в която блещукаха хиляди мънички светлинки. Всички тези точки се превърнаха в светове, всеки със свои континенти и океани. Стотици хиляди светове, с милиони и милиони цивилизации, съдби и истории, заплетени като земната — всички се въртяха, дребни и незначителни в тази огромна вселена.

Кралят на Дъгите се усмихна и сложи ръце върху кълбото. Искриците изчезнаха и на тяхно място Ким видя една-единствена прекрасна, сияйна планета. Разпозна релефа: равнини, гори, планини, езеро, а на брега му — блестящ замък от стъкло и светлина. Горивин.

Но как се бе изменил! Небето над крепостта чернееше от сажди и дим. Една от кристалните кули се бе провалила в пламъци. Езерото гъмжеше от стотици лодки и салове, а огромната армия на Бораас покриваше земята.

— Видя, че светът ти е само един от многото — рече Кралят на Дъгите. — Каквото и да се случи там, не е важно, стига цялостният ред да не се нарушава. Вълшебна Луна може да падне под владичеството на Бораас, ала това няма да промени нищо в общ план.

— Но това не е вярно! — възрази Ким. — Вълшебна Луна е толкова прекрасна земя! Унищожението ѝ не може да не бъде важно. Ако можеш да виждаш всичко, тогава знаеш и за Царството на Сенките!

— Знам. Но Доброто и Злото се борят постоянно и едното не може да съществува без другото. В миналото Злото често е триумфирало и хора като Бораас са унищожавали Вълшебна Луна. Но независимо колко дълго продължи господството на Злото, в един момент — след сто, хиляда, а може би сто хиляди години — съдбата отново ще се усмихне на Доброто. Не е нужно да се намесвам в полза на едната или другата страна.

— Темистокъл каза нещо подобно — въздъхна обезсърчено Ким. — Значи няма да ми помогнеш?

— Напротив. Ако ме убедиш, че е нужно да се намеся, ще го сторя, разбира се. По правило не се намесвам в съдбата на народите без наистина важна причина.

— Но съществуването на Вълшебна Луна...

— Това не е важна причина — прекъсна го Кралят на Дъгите. — Пак ще има Вълшебна Луна — ако не утре, то в далечно бъдеще. Ако се намеся веднъж, ще трябва да се намесвам постоянно, когато и да ме призват. Може би някой ден вместо теб пред мен ще стои барон Карт и ще ме умолява за помощ със също толкова важна причина. Как да му откажа, ако съм помогнал на теб?

— Ще се съгласиш да служиш на зли цели? — попита невярващо Ким.

— Какво значи „зло“, Ким? — усмихна се Кралят на Дъгите. — Помислял ли си, че Бораас и Карт може да са също тъй убедени в правотата на позицията си, колкото и ти си убеден в своята? Помислял ли си, че те имат същото право да изискват помощ срещу теб? Във Вълшебна Луна хората мислят, че съм много могъщ, дори всемогъщ, но аз не съм. Не е по силите ми да решавам съдбата на цял народ. Дори аз съм тънка нишка в гоблена на Вселената и над мен има по-могъщи създания, които внимателно наблюдават какво правя. Така че не ме карай да взимам страна. Не мога, ако не ме убедиш в необходимостта от това. Във всичките вечности, през които съм властвал, никой не е успявал да ме убеди в нещо против преценката ми.

Обезкуражен, Ким отстъпи от сферата. Блестящите образи изчезнаха и мечтите на Ким се строшиха като стъкло. Всичко бе за нищо. Може би в този момент армията на Бораас унищожаваше Горивин, ала ако спасеше Горивин, сестра му оставаше в ноктите на злия чародей. Ако пък освободеше Ребека, то Горивин, който бе вложил всичките си надежди в него, щеше да понесе мрачната си съдба.

Изведнъж се сети за разрешението.

— Взех решение — заяви непреклонно. — Ще ми изпълниш едно желание, независимо какво е то, нали?

— Ако е по силите ми, да — кимна Кралят на Дъгите.

Ким си пое дълбоко дъх.

— Всичко, което се случи, бе по моя вина. Планът на Бораас нямаше да се осъществи, ако не бях дошъл във Вълшебна Луна.

— И какво ще си пожелаеш сега?

— Пожелавам си — рече Ким, едва контролирайки вълнението в гласа си — всичко да е така, както е било, преди сестра ми да падне под властта на Бораас. Да бъде така, сякаш никога не сме идвали тук.

Кралят на Дъгите се колеба дълго, преди да отговори.

— Надявах се да изразиш това желание — каза, — въпреки че е неизпълнимо.

— Неизпълнимо!? — възкликна момчето. — Ама...

— Накратко, това, за което ме молиш, не е възможно. Когато нещо се е случило, то никога не може да се върне. Но ти премина последното изпитание.

— Какво изпитание?

— Не помниш ли? Мога да бъда убеден само от някой, който е абсолютно убеден в онова, към което се стреми. Който вярва в нещо по-голямо от себе си. Ще ти помогна.

— Ти ще... — Гласът на Ким почти изчезна, толкова бе развълнуван. — Наистина ще ни помогнеш?

— Ще се опитам, Ким. Както ти казах — не съм всемоушен.

— Ама... всичките тези светове, Омагьосаната градина, тези... — момчето посочи Сферата на Световете, съвсем объркано.

— Силата ми е голяма, Ким. Но имам тази власт само тук, в центъра на космоса. Напусна ли това място, започвам да отслабвам. — Той се усмихна добродушно, когато видя страха, изписан на лицето на момчето. — Не се тревожи. И в другите светове разполагам с невероятни възможности. Ще спра Бораас и ще спася Горивни.

— Тогава ела — подкани го Ким. Образът на горящата крепост бе още жив в ума му. — Да вървим.

— Не толкова бързо, Ким. Трябва да организираме някои неща. Потърпи още малко.

— Но Горивин вече е под обсада...

— Бораас напада вълшебната крепост вече четвърти ден, но дори неговата армия не е достатъчно силна да я превземе толкова бързо. Ще сме там навреме. Следвай ме.

Обърна се и излезе от стаята през същата врата, откъдето влязоха, но този път тя водеше до обширен светъл двор.

Очите на Ким се разшириха от удивление. Множество рицари чакаха в подножието на разноцветното стълбище. Тези могъщи мъже в златни брони седяха на огромни жребци, защитени от позлатени плочки, които проблясваха, сякаш бяха изковани от слънчева светлина. Тълпата нададе радостен възглас, докато Ким и Кралят на Дъгите слизаха по стъпалата.

Объркано, момчето попита:

— Кой са тези?

— Не ги ли познаваш? Погледни по-внимателно.

Ким разпозна някои от лицата в тълпата. Беше ги видял съвсем наскоро.

— Омагьосаната градина! — изненада се той. — Това са мъжете, които срещнах в Омагьосаната градина!

— Те те приветстват, Ким.

— Мен? — попита недоверчиво момчето. Рицарите — поне четиристотин на брой — размахваха оръжия, мятаха шлемовете си във въздуха и ентусиазирано ръкопляскаха.

— Те поздравяват своя освободител — обясни Кралят на Дъгите.

— Ама какво съм направил?

— През столетията само най-големите герои са успявали да се доберат дотук, но никой не е излизал от градината. Когато някой мине през Омагьосаната градина и стигне до мен, нейните пленници възвръщат паметта си. На мнозина им се е наложило да чакат много дълго. Затова те приветстват, Ким — защото им върна живота. Води ги. Ще те последват, където и да отидеш.

Момчето се замая. Преди броени минути бе загубило всяка надежда, а сега имаше на разположение цяла армия от легендарни герои, всеки по-смел и силен от рицарите на Бораас.

— Води ги, Ким — повтори Кралят на Дъгите. — С тяхна помощ ще успееш да надвиеш Бораас.

Ким бавно се приближи към тълпата. Възгласите спряха. Когато застана пред рицарите, го посрещна почтителна тишина. Редиците им се разделиха и сред тях се показва гарвановочерен кон. Сърцето на Ким за малко да се пръсне.

— Приятелче! — извика той. Нежно потупа животното по врата, скочи на седлото и посегна към юздите. Жребецът изцвили щастливо, тръсна грива и затанцува на място.

— Готови сме, сър — каза един от рицарите. — На вашите заповеди сме — добави и четиристотин гласа изреваха в одобрение.

Ким стоеше изправен в седлото си, докато преминаваше покрай редиците от воители към изхода на двора. Стените се плъзнаха встрани и широка, многоцветна дъга се изпъна пред тях.

— Напред! — извика момчето, след което пришпори жребеца и поведе армията си из Безкрайността.

ДЕВЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Гъст димен облак бе надвиснал над Горивин и кристалните стени на крепостта трепереха от грохота на битката, от сблъсъка на стомана и виковете на ранените. Широката площ на езерото се бе превърнала в бойно поле, където стотици малки, повратливи лодки се опитваха напразно да отблъснат настъплението на огромните черни бойни кораби. Езерото сякаш кипеше, а там, където не бе размътено от горящи развалини и потъващи кораби, червенееше от кръв. Самият Горивин гореше на няколко места и първият от трите защитни вала вече бе срутен под напора на черната армия. Кулите бяха паднали, а стъклените стени се бяха натрошили под омазаните в сажди руини.

Вторият вал също се намираше в опасност. Защитниците му удържаха прииждащата вълна нападатели, но полуостровчето зад него гъмжеше от черни воители. Гигантски катапулти мятаха канари и остри стъкла — останките на първата, вече рухнала защитна стена — срещу укрепленията и портите. Стрелите на храбрите воители на Горивин винаги намираха целта си, но пролуките в редиците на неприятеля бързо се запълваха.

Високо над огромната бронзова порта, разделяща нападателите от последния защитен вал на Горивин, една слаба фигура, обгърната от бяла, сияйна аура, отблъскваше горящите стрели и копия. Темистокъл.

Звук от пропукване проехтя над врявата от битката и до портата се появи назъбен процеп. Див възторжен рев избухна сред нападателите. Като по команда стотици черни рицари се втурнаха напред, мъчейки се да си пробият път в крепостта.

По команда на Темистокъл от бойниците заваляха стрели и покосиха повече от половината черни конници. Другарите им обаче продължиха невъзмутимо щурма. Още конници напредваха през телата на падналите и натискаха през процепа. Тетивите на Горивинските стрелци извънтяха още веднъж, но нямаше значение колко врагове щяха да повалят — резервите на Бораас бяха неизчерпаеми. Защитниците също понасяха тежки загуби, но когато бял стрелец

биваше смъртно ранен, след него оставяше празнина, която не можеше да се запълни.

— В атака! — нареди Темистокъл. Гръмовният му глас се разнесе навсякъде из замъка. Пламналата му в бяло фигура се виждаше отвсякъде в Горивин.

Вратите на огромната бронзова врата се отвориха и степните ездачи на Кайвалон се спуснаха в галоп към врага под нов залп от стрели.

При сблъсъка на двете армии земята се разтърси. Без оръжия и защитени единствено от триъгълните си щитове, степните ездачи се врязаха в редиците на неприятелите. Прашните облаци скриха всичко и направиха невъзможно да се различи приятел от враг. Воините на Моргон далеч ги превъзхождаха по брой, но степните ездачи бяха майстори на бойните изкуства. След няколко минути стената от черни ездачи се огъна, престои се и накрая се разтури напълно. За всеки убит степен ездач на земята се търкаляха десет мъртви рицари от Моргон.

Битката достигна застой. Подобно на гигантски тронав звяр, черната армия припълзляваше назад, поемаше си дъх и отново се хвърляше към кристалните стени.

Внезапно черните облаци се разделиха. Тънък звън изпълни въздуха. Широка блестяща дъга проряза небето и се изля в центъра на бойното поле.

За няколко секунди всички застинаха изумени. Хиляди лица се обърнаха към страховитото зрелище и тишината се разчупи от ужасените крясъци на черните ездачи.

Поведени от малка фигура в черно, армия от воители със златни брони препускаха по дъгата и се спускаха стремително от небето. Когато достигнаха земята, златните рицари атакуваха черната армия право в сърцето. Неуморими, те галопираха към крепостта, надавайки гръмовен боен вик:

— Спасете Горивин!

Сред черните конници припламна паника. За пръв път от пет дни редиците се разколебаха. Когато златните рицари под водачеството на Ким достигнаха пробива в първата стена, разпокъсаната група тъмни воители се пръсна в бягство.

Тежките бронзови врати се отвориха и отрядът на Ким се изсипа в павирания със стъкло двор. Поздравиха ги бурни възгласи. Стотици мъже и жени се изсипаха в двора и започнаха да помагат на ездачите да слязат от седлата си, предлагайки им храна и вода. Ким също бе повлечен от ликуващата вълна. Въпреки буйните си протести бе вдигнат от седлото си и понесен през двора в триумфален парад. Момчето ги остави да го разнасят, докато ентусиазмът на горивинците не се поизчерпа и те не го оставиха обратно на земята.

— Къде е Темистокъл? — попита.

Някой посочи към укреплението зад него. Ким се обърна и видя как белият магьосник търчи надолу по стълбите и си пробива път през тълпата.

— Ким! — извика той щастливо. — Ти си жив!

— Да. И както виждаш, не дойдох сам! — Момчето посочи златните рицари. — Доведох помощ и избавление за Горивин!

— Ти си жив! — повтори Темистокъл, сякаш не бе чул думите на Ким. — Не можеш да си представиш колко се притеснихме, когато изчезна. — Къде са другите? Горг, Келхим, драконът, Привин?

Триумфалното настроение на Ким бързо се изпари, заменено от силна тъга.

— Горг и Рангариг са мъртви — каза тихо. — Пожертваха се, за да спасят останалите от нас. Всички други останаха при Пазителите на Световете.

— Пазителите на Световете! — възкликна Темистокъл. — Бил си там? Значи Замъкът на края на света наистина съществува?

— Пътувах отвъд края на света.

— Ви... видял си Краля на Дъгите?

— Да, както и други неща — момчето се поколеба, но след това обобщи накратко преживяванията си. Когато приключи, в двора цареше безмълвно удивление.

— Значи е вярно — отрони вълшебникът. — Навярно не всичко е загубено. Навярно Горивин все още може да бъде спасен.

— Той ще бъде спасен — убедено заяви Ким. — Воините, които съм довел, са само авангарда. Кралят на Дъгите ми обеща, че ще дойде и самият той. Знаем, че ще удържи на думата си.

Темистокъл се усмихна. Това бе тъжна, половинчата усмивка, която Ким не разбра. Тя го накара да потрепери.

— Ела — каза старецът. Хвана момчето за ръка, поведе го към крепостта и безмълвно му посочи тесните стъклени стъпала, водещи към бойниците. Ким последва вълшебника по тях.

— Виж — рече Темистокъл.

Равнината, която се ширеше под крепостта докъдето стигаше окото, гъмжеше от черни бойци. Подкрепленията бавно и непрестанно прииждаха отвъд източния хоризонт. Десетки хиляди воители маршируваха към тях.

— Така продължава вече дни. Това, което виждаш, е само част от армията на Бораас. Редиците на воините му са неизброими. Мъжете с теб може да са най-големите герои, родени от Вълшебна Луна, но дори всеки от тях да се равняваше на хиляда черни рицари, пак не бихме имали шанс.

Ким се вгледа във вълшебника, извън себе си от гняв.

— Не разбра ли какво ти казах? — извика той. Кралят на Дъгите идва. Той ще направи армията на Бораас на пух и прах!

— Наистина ли го вярваш? — попита го Темистокъл.

— Разбира се!

— Ще ми се да си прав.

— Но той ще дойде! — настояваше Ким. — Обеща ми!

— Безполезно е да възлагаш всичките си надежди на една мечта, Ким — поклати глава старецът. — Никаква сила на света не може да спре Бораас да превземе Горивин. Направил си каквото можеш, но всичко свърши.

— Не можеш да се откажеш сега! — изкрещя момчето. — Особено сега!

— Съгласен съм — чу се глас зад тях.

Темистокъл се извъртя изненадано. Пред него стоеше слабават момък с проста кафява наметка.

— Малкият ни герой е прав, Темистокле. Твърде бързо се предаваш. Битката още не е загубена.

Вълшебникът погледна слисано странника.

— Кой си ти? Откъде се взе?

— Кой съм аз не е от значение, лорд Горивин. Някои ме наричат Краля на Дъгите, други използват по-различни имена. Но аз съм този, когото търсихте.

— И... си дошъл да ни помогнеш?

— На него. Дошъл съм да помогна на него — посочи той към Ким. Погледна към черната армия, към разбитата стена и въздъхна. — Наистина сте в голяма беда — промълви.

Темистокъл кимна.

— Ако падне вторият вал, няма да имаме достатъчно мъже, за да защитим третия.

Кралят на Дъгите се умисли. Внезапно се поизправи и посочи с глава към двора отдолу.

— Да вървим.

Слязоха от стената. Тълпата в двора се раздели.

— Отворете портата — заповяда Кралят на Дъгите.

Двама мъже задействаха механизъм, който накара тежащите няколко тона бронзови порти да се отворят без звук. Воините, които по-рано избягаха от златните рицари, стояха далеч зад собствените си линии. Кралят на Дъгите, Темистокъл и Ким прекосиха бойното поле, осеяно с мъртви воители и парчета стъкло, и се изкачиха по назъбените остатъци от външната стена. Черната армия пред тях приличаше на вълна, готова да залее цяла Вълшебна Луна.

Ким стисна юмруци, така че никой да не види как треперят ръцете му. Не беше страхлив, но тази гледка бе повече, отколкото можеше да понесе. Най-близките редици на врага се намираха на не повече от десет метра от тях. Момчето усещаше изпълнените им с омраза погледи и можеше да подуши потта им.

— Мъже от Моргон! — извика Кралят на Дъгите. Гласът му проехтя мощно из равнината, тъй че дори най-отдалеченият воин можеше да чуе всяка дума. — Вашият водач ви е излъгал, като ви е казал, че Горивин може да бъде покорен. Ако продължите битката, ви чака безсмислена смърт.

Той направи кратка пауза, за да попият думите му, и продължи:

— Оставете оръжията си и ви гарантирам безопасност!

Една-единствена черна стрела профуча към него и се заби в стъклото пред краката му.

— Предайте се! — извика Кралят на Дъгите. — Силите на злото не могат да победят!

Цели ята тънки черни стрели се посипаха върху него, но избухнаха в пламъци и се пръснаха във всички цветове на дъгата.

Надавайки чудовищен рев, черната армия се хвърли напред. На Ким му се прииска да избяга, но Темистокъл го държеше здраво на мястото му.

Кралят на Дъгите изпъна ръце и ги вдигна към небесата. Многоцветни лъчи се стрелнаха от върховете на пръстите му. Една дъга, по-голяма и великолепна от всичко, което Ким някога бе виждал, се разстели по синевата и от средата ѝ заваляха златисти мълнии, една след друга, поваляйки стотици черни ездачи от седлата им.

Настъплението на черната армия губеше устрем. Завеса от светлина се спусна от небето и проряза дълбока бразда от зашеметени тела, дълга десетки метри. Когато мълниците удряха ездачите, бронята им проблясваше, губеше наситеночерния си цвят и се превръщаше в нормален метал. Един от черните рицари загуби шлема си точно пред Ким и момчето видя изражение на пълно объркване на лицето на мъжа, сякаш паметта му бе напълно изтрита. Тогава момчето разбра, че светкавиците на Краля на Дъгите не убиваха, а просто разваляха заклинанието на Бораас.

В небето танцуваха огнени кълба. Бойните викове отдавна бяха заменени от отчаяни молби и армията спря напълно.

Небето продължаваше да гори във всякакви цветове, но внезапно започнаха да се появяват малки черни точки — като черни дупки в чадър от светлина. С всяка паднала мълния, с всеки рицар, свален от седлото, черните дупки растяха и всеки черен воин караше дъгата да губи по малко от силата си.

Скоро черните точки започнаха да се сливат в големи, грозни белези и цветовете все повече избледняваха. След известно време дъгата започна да се разпада на разпокъсани нишки светлина. Мълниците вече притежаваха твърде малко от прежната си яркост и покосяваха само по неколцина ездачи.

Стрелите, насочени към стената, все още се изпаряваха, преди да достигнат целта си, но се приближаваха все повече и повече.

— Темистокле! — изкрещя ужасено Ким. — Виж!

Старецът забеляза опасността.

— Връщай се! — извика. — Бързо!

Момчето се колебаеше, разкъсвано между нуждата да се оттегли на безопасно място и желанието да помогне на Краля на Дъгите.

Ярките светкавици все така се спускаха от небето, но зловещото потъмняване на дъгата се ускоряваше.

Над черната армия се събра мрак, кипящ облак от осезаема тъма, който поглъщаше всяка светлина. В центъра му се открии гигантско изпито лице.

— Бораас! — пое си дъх Темистокъл.

Ужасяващ смях разтърси стените на Горивин.

— Времето ви изтече! — заяви Бораас. — Плановете ми се развиха по-добре, отколкото имах смелостта да се надявам. Нека благодаря на всички ви. Най-вече на теб, Ким. Без теб никога не бих достигнал целта си.

Момчето потисна отчаяния си вик. Беше твърде страшно, за да е истина.

Още веднъж от небето проблесна ярка светкавица. Тя премина през лицето на Бораас и удари земята без резултат. Ким погледна към Краля на Дъгите и видя как слабоватият момък се олюлява от невероятните усилия. Стрелите вече почти го достигаха.

— Ти направи така, че да унищожа най-големия си враг, Ким — продължи Бораас с изпълнен с презрение глас. — В проклетия си замък от цветове и светлина той е неуязвим. Дори моите сили не са достатъчно големи, за да си пробия път през безкрайността. Но ти го подмами тук, където е слаб и уязвим. Благодаря ти, Ким. Ти се оказа най-добрият ми съюзник!

Отвратителният кух смях проехтя още веднъж. В следващия момент от небето се спусна черна мълния, която напълно изличи дъгата и обгърна Краля на Дъгите в черен облак. Прозвуча експлозия, последвана от прилив на изключително ярки цветове.

Защитата на Краля на Дъгите се разпадна. Той извика и се отпусна безжизнен на земята.

Сред черните воители прозвучаха бурни възгласи на триумф. Разбитите им редици се престоиха и цялата масивна армия поднови настъплението към Горивин.

— Върни се! — извика Темистокъл на Ким. — Бягай!

Двамата се изкачиха по руините на стената и затичаха към бронзовите порти. Земята под краката им трепереше от преследващите ги стотици черни конници.

— Бързо! — прикани го старецът.

От стените на Горивин заваля огън. Двамата бегълци едва влязоха в двора, когато големите порти започнаха да се затварят. Бронзовите врати се строшиха под напора на черните маси. Ездачите на Бораас си пробиха път в двора с дрезгави крясъци, размахвайки оръжия. Последва свиреп сблъсък. Мъжете на Горивин се защитаваха храбро, но от отворените порти се изсипваха все повече и повече врагове.

Мечът на Ким се плъзна от ножницата, издрънча в острието на един нападател и с добре насочено движение го събори от седлото. Но тогава се появиха втори, трети, четвърти противник и момчето трябваше да продължи отстъплението. То сечеше и се въртеше напред мелето, оглеждайки се за коня си. Намери Приятелчето, качи се на седлото, избута един черен ездач от пътя си и се завъртя.

— Герои! Степни ездачи! — извиси Ким глас над врявата от битката. — При мен! Съберете се при мен! — Той вдигна меч към портата на третата стена и се спусна натам. Рицарите му оформиха широк полукръг около него.

— Отворете вратата!

Портата се отвори и момчето подреди рицарите си в редици. Полукръгът се превърна в клин, който се заби в редиците на черните рицари с взривяваща сила. Тогава един двоен ред от рицари оформи тесен коридор, който водеше през двора към третата стена. Черните воители засилиха свирепите си атаки, когато осъзнаха плана на Ким, ала коридорът издържа и човек след човек достигаха до безопасността на третата стена.

Момчето се биеше във външния ред. Бронята му отнесе много удари, но той все така не се даваше и не обръщаше внимание на болката и страха, движен единствено от желанието да види спасени колкото се може повече от хората на Вълшебна Луна. Другарите му се биеха със същото желание — златните герои до невъоръжените степни ездачи и зелените копиеносци на севера. Когато някой паднеше, този до него се захващаше с удвоен кураж да отблъсне неприятелите. Накрая потокът бежанци намаля и Ким даде заповед за отстъпление. Двойният ред се затвори и се сви до кръг от мечове и копия.

Само неколцина достигнаха третата стена. Когато портите се затвориха зад тях, Ким падна изтощен от седлото. Осъзна, че много от воините му са заплатили за спасителната операция с живота си.

Достигнал края на силите си, той сведе глава и затвори отчаяно очи. Когато внимателната длан на Темистокъл легна на рамото му, момчето беше на границата на сълзите.

— Загубихме — прошепна Ким. — Победиха ни, Темистокле. Всичко свърши.

Вълшебникът се наведе над него.

— Не е твоя вината, Ким — каза тихо. — Никой не би могъл да си представи истинските дълбини на злото у Бораас. Ако някой трябва да се вини, това съм аз. Аз те призовах. Аз не успях да опазя сестра ти.

— Какво става сега? — попита момчето. — Ще можем ли да удържим?

— Не — поклати тъжно глава старецът. — Твърде малко сме.

Ким вдигна поглед към бойниците. По стените бяха останали само шепа воини, които чакаха с опънати лъкове последния, съкрушителен удар. Всеки от тях бе ранен и на ръба на силите си.

— Трябва да се предадем — пророни Ким. — Може би Бораас ще пощади живота им, ако се предадем доброволно.

— Вече опитах, момчето ми — отвърна Темистокъл. — Преди да се върнеш, изпратих пратеници на Бораас и му предложих да преговаряме за споразумение, за да може Горивин да се предаде без бой.

Ким потисна яростта си от това, че Темистокъл се е съмнявал в завръщането му.

— И?

— Бораас ми отвърна, че при никакви условия няма да приеме подарък, който вече му принадлежи. Не очаквай пощада от него.

От бойниците се разнесе пронизителният звук от множество гласове.

— Идват! Черния лорд идва!

Темистокъл пребледня като платно. Само споменаването на това име сякаш го плашеше повече от гледката на цялата черна армия.

Страховит удар разтърси портата, облак стрели профуча над върха на стената и обсипа двора.

— Бягайте! — нареди Темистокъл. — Напуснете стените! Спасявайте се!

Заповедта всъщност не бе нужна. Приближаването на Черния лорд, изглежда, напълно бе съкрушило бойния дух на защитниците.

Напуснаха позициите си в паника и се завтекоха към двора или затърсиха скривалища в кулите. Ким и Темистокъл, придружени от шепа оцелели рицари, се сляха с отстъпващите към главното здание на кристалната крепост. Още веднъж ужасяващият удар на стенобитната машина разтърси портата, а по бойниците се появиха първите черни фигури. Тук-таме избухваха ръкопашни схватки, но отпорът на Горивин вече не съществуваше и няколкото, които все още се държаха, бързо бяха прегазени от нападателите.

Портата поддаде точно когато Темистокъл, Ким и златните рицари достигнаха горната част на външното стълбище. Двете бронзови крила се огънаха навътре и накрая рухнаха на двора със страшен трясък. Паяжина от пукнатини се оформи в стъклените плочки на паважа. Черните конници наводниха двора, поведени от Бораас и Черния лорд.

Ким се вцепени. Зяпаше двамата си врагове, без да може да оформи ясна мисъл. Черния лорд! За трети път виждаше мистериозния лидер на моргонската армия.

Една стрела порази степния ездач до Ким и го събори на земята.

— Назад! — отново заповяда Темистокъл. Избягаха в сградата и запречиха входната врата. За миг всичко утихна.

— Сега накъде? — попита момчето.

— Тронната зала — отговори Темистокъл, вече поел надолу по коридора. Вратата зад тях потрепери под поредица мощни удари. Ким избърса меч си и събра мъжете около себе си. Бе решен да се бие до последен дъх.

— Не, Ким — спокойно, но твърдо каза Темистокъл. — Битката приключи. — Той се обърна към десетината смели герои, които бяха издържали досега. — Бягайте, докато още има време. Горивин е голям, може би ще успеете да намерите скривалище или изход от крепостта. Ще приема Бораас сам.

Мъжете се колебаеха.

— Вървете — окуражи ги Ким. — Темистокъл е прав.

Един след друг воините оставиха оръжията си и избягаха. Останаха само Ким и вълшебникът.

— А ти? — попита го старецът. — Няма ли и ти да се спасяваш?

— Къде? Бораас няма да се успокои, докато не ме намери. Ще изравни Горивин със земята, а ако успея да се измъкна, няма да се

поколебае да опустоши цяла Вълшебна Луна. Оставам с теб.

— Ела тогава — кимна Темистокъл, сякаш не бе очаквал нищо друго.

Спокойно, като че не бяха в опасност, двамата изкачиха стълбите и влязоха в тронната зала. Беше празна. Масата я нямаше и за един кратък миг Ким се наслади на илюзията за спокойствие. Тогава отдолу долетяха звуците на метални ботуши по стълбите и тълпа черни рицари се изсипа в залата.

Темистокъл пристъпи към тях с вдигнати ръце.

— Спрете! Никой да не осквернява Свещената Зала на Горивин!

Тези думи изглежда направиха впечатление на рицарите. Въпреки че не се върнаха обратно, те спряха от двете страни на вратата, чакайки с извадени оръжия.

Бораас се появи на прага. До него, дребен и измамно безобиден, стоеше Черния лорд.

Видът му накара Ким да простене.

Бораас огледа внимателно Темистокъл и момчето и се изсмя.

— Братко — обяви саркастично, — най-накрая се срещаме отново. Колко дълго чаках този момент!

Темистокъл не продума. Бораас като че ли и не очакваше отговор.

— Дълъг беше пътят към крайната ми цел.

— Какво искаш? — спокойно го запита Темистокъл. — Победи ме. Трябва ли и да злорадстваш?

— Братко — поклати глава Бораас, — нищо не би могло да е подалеч от мислите ми. Но позволи ми да се насладя на победата си. Още повече, че ти си този, който я направи възможна. Още не е съвършена...

— Ако ти липсва моята смърт — каза Темистокъл, — тогава ме убий. Но бързо.

— Твоята смърт? Че защо ми е тя, братко? Носим една и съща кръв, не забравяй.

— Какво искаш тогава?

— Теб — отвърна сурово Бораас. — Твоята вяроност. Ще се закълнеш да стоиш до мен, да се подчиняваш на заповедите ми и да управляваш тази земя според желанията ми. Твърде голяма е, за да я

управлява само един. Стани мой наместник и ще възнаградя и двама ви — продължи той, сочейки Ким — с живота ви.

Темистокъл се засмя горчиво.

— Трябва да си полудял, за да мислиш, че ще се съглася на такива условия.

— Нямам нужда от светкавичен отговор. Можете да ми гостувате, докато желаете, и да решите по-късно.

— Да ти гостуваме? — присмя се Темистокъл. — В тъмниците ти, нали?

— Вероятно би било по-добре да живеете там, отколкото да умрете тук — кимна невъзмутимо Бораас.

— Не съм съгласен. Нямам нужда от героични драматични пози, но предпочитам смърт с чест, отколкото живот в твоите затвори.

Лицето на Бораас се изкриви от едва сдържан гняв.

— Това ли е последната ти дума?

Вместо да отвърне, Темистокъл остави жезъла си на земята, прекоси стаята със спокойни, отмерени крачки и взе един сребърен меч от стената.

— Както желаяш — промърмори Бораас. Махна небрежно на черните рицари да отстъпят и кимна на Черния лорд. Дребният воин извади меча си.

— Няма да водиш собствената си битка? — попита Темистокъл.

— Че защо? Знам, че си много по-добър от мен. Да не си очаквал да съм доблестен?

Темистокъл поклати глава в безсилен гняв.

— Не, братко, никога не бих си го помислил за теб.

Черния лорд започна да обикаля в кръг около Темистокъл. Вълшебникът гледеше спокойно противника си. Залата се изпълни с напрежение.

Черния лорд започна пръв, спускайки се напред с яростен вик. Острието му се стрелна и профуча към главата на вълшебника с фантастично бързо движение, но издрънча в сребърния меч. Силата на удара отхвърли и двамата назад. Ким гледеше като хипнотизиран. Никога не бе виждал противници като тези двама. Мушкания и ответни удари се сменяха толкова бързо, че окото не можеше да ги следва — единствено дъгите на ударите им се различаваха във въздуха. Темистокъл се отдръпна назад, замахна към краката на Черния лорд и

след това с невероятна за възрастта си ловкост се претърколи през масата. Миг по-късно ударът на Черния лорд я разполови, ала Темистокъл вече стоеше на крака и от мечовете им се разлетяха искри, когато се срещнаха отново.

Вълшебникът замахна странично, изби меча от ръката на Черния лорд и острието се стовари жестоко върху шлема му. Тайнственият съюзник на Бораас загуби равновесие и падна по гръб. Шлемът му падна от главата му и се изтърколи на земята.

Ким изкрещя от ужас, щом зърна лицето на Черния лорд. То беше неговото собствено!

Черния лорд бе той самият! Като светкавица, споменът за бягството му от Моргон прелетя пред очите му — тъмницата, боят на крепостните стени, който не трябваше да спечели, слабостта пред огледалото със златна рамка... Най-сетне разбра предупреждението на Карт — то не беше обикновено огледало! Черния лорд беше неговото огледално отражение, същността на всичко лошо у него, възплъщението на всички себични помисли, които бе имал през живота си.

В този миг Темистокъл явно също осъзна истината, защото мечът му замръзна във въздуха и очите му се разшириха. Краткото му колебание му коства живота. Черния лорд подскочи, грабна меча си и го заби в гърдите на Темистокъл — чак до дръжката.

* * *

В продължение на няколко минути Ким клечеше до Темистокъл, втренчен в неподвижния труп. Нещо у него сякаш също бе загинало заедно с вълшебника. Едва сега Ким осъзна колко много означаваше за него този добър, внимателен и мъдър старец.

— Хайде, Ким — каза след известно време Бораас. — Сега осъзнаваш ли колко е безсмислено да се съпротивляваш? Не можеш да се пребориш със себе си. Никой не може.

Момчето се опита да отговори, но имаше чувството, че някой бе зашил гърлото му. Погледна лицето на Черния лорд — собственото си лице — и видя там само омраза, коравосърдечие, егоизъм и злоба. Нима той, Ким Ларсен, беше този човек?

— Това си ти — прочете мислите му Бораас. — Всеки има добро и зло у себе си. Едното не може да съществува без другото. Само малцина избират коя част да ги контролира. Темистокъл би трябвало да знае кой е Черния лорд, защото същата съдба споходи и него навремето.

— Значи си...

— Не бяхме точно братя. Преди много време бяхме една личност, като теб и Черния лорд. Един поглед в магическото огледало ни направи двама — Добър и Зъл.

Ким простена. На емоционално ниво разбираше думите на заклинателя. Интелектът му обаче отказваше да приеме чутото за възможно.

— Предложението, което отправих към Темистокъл, важи и за теб — продължи Бораас. — Присъедини се към мен и обещавам да освободя сестра ти. — Той посочи към трона със заповеден жест. — Това може да принадлежи на теб. Предлагам ти абсолютна власт над Вълшебна Луна.

— Не говориш сериозно — каза немощно Ким. — Бих те пропъдил при първа възможност.

— О, не, Ким — усмихна се Бораас. — Дадеш ли ми веднъж думата си, ще ми принадлежиш завинаги. Имам си начини да предотвратя предателството.

Дълго време Ким не продума. Накрая извади решително мечата си и погледна Черния лорд. В очите му пламтеше безмълвно предизвикателство.

Преди да започнат дуела си обаче, Бораас вдигна ръка. Залп черни стрели проби бронята на Ким, а една от тях прониза сърцето му. Ким Ларсен умря.

ДВАДЕСЕТА ГЛАВА

Хладна длан докосна челото на Ким и го събуди. Намираше се в меко легло. Топлият слънчев светлик го погъделичка по лицето и някъде отдалеч долетя музика.

Беше умрял. Помнеше черните стрели и още чуваше противното стържене, докато пробиваха бронята му.

— Е, как се чувстваш? — чу познат глас.

Ким зяпна невярващо притеснената физиономия над него.

— Привин!

— Самият той, друже — кимна степният принц.

— Ама как...? — Ким седна и отметна одеялото. Беше само по една превръзка около слабините, а по кожата му нямаше рани, нито дори драскотини.

— Привин. Ти... ти си жив!

— Не само той — каза някой от другата страна на леглото. — Аз също!

Ким се извъртя.

— Адо! — извика той. — И ти ли? А Келхим...

— Да — каза Адо. — А също и Горг и Рангариг.

— Значи... всички сте живи! Убедихте ледените гиганти да ви помогнат?

Привин се ухили кисело.

— Не, грижиха се за нас, докато се оправим. Намериха и Горг и дракона, които бродеха тежко ранени из планините, но ни изпратиха само до границите на техните владения. Останалата част от пътя изминахме на гърба на Рангариг.

Ким напълно се обърка. Изправи се и отиде до прозореца с омекнали колене. Златната слънчева светлина къпеше кристалните стени на Горивин, а долу в двора се движеха хора.

— Ама как...? — не успя да довърши Ким. — Не разби...

— Не би и могъл — рече Адо. — Никой не успя. Бораас предвиди унищожението, ала не разбра последствията.

Ким вече абсолютно нищо не проумяваше.

— Не схващам — призна си. — Защо сте тук? Защо Горивин не е в развалини? Видях как стените му падат...

Привин го прекъсна с леко махване.

— Объркването ти е напълно естествено, Ким. Но някой друг ще ти обясни какво се е случило. Облечи се, когато се почувстваш по-укрепнал.

По-укрепнал? От доста време не се бе чувствал тъй свеж и отпочинал. Погледна към черната си броня, отказа се от мисълта и навлече простата сива роба, просната на стола до леглото. Някак знаеше, че вече няма да има нужда от доспехите си.

Привин и Адо търпеливо изчакаха Ким да се облече. Тогава тримата закрачиха по кристалните коридори, следвайки познатия път до тронната зала. Навсякъде срещаша усмихнати лица — мъже, жени, деца, феи, елфи и други магически създания. Нямахше и помен от зловещата битка, която доскоро бе бушувала из крепостта. Горивин и обитателите му, изглежда, въобще не знаеха за каквато и да било атака от черната армия.

Ким бе толкова любопитен, че почти не можеше да търпи повече, но се удържа. Най-накрая стигнаха до тронната зала.

— Пригответи се за изненада — каза тайнствено Привин. Ким го изгледа въпросително. Накрая посегна към дръжката и отвори вратата.

Голямата маса в центъра на стаята бе невредима, а около нея бяха подредени най-различни столове според размерите и формите на седящите.

— Темистокъл! — изкрещя Ким. — Езерни кралю! Харкван!

Всички бяха там. Темистокъл, Кралят на степите, бащата на Адо — вече не тъжен старец, а величествен крал с лъскава корона, Бробинг и семейството му, семейство Так, Горг и Келхим и много, много други. Всички от приключението му бяха събрани около дългата маса и всички бяха здрави и усмихнати.

Привин окуражи Ким с леко побутване.

— Седни, Ким — каза приятелски Темистокъл. Посочи към един празен стол начело на масата и момчето се подчини. Щеше да се пръсне от любопитство.

— Всички сте живи! — извика той, преливащ от щастие.

— Да, Ким, жив съм. Горивин е възстановен до предишната си слава, никой обитател на Вълшебна Луна не е наранен — каза Темистокъл, — а Кралят на Дъгите живее в крепостта си от другата страна на времето и пространството.

— Помислихме си, че би било най-добре да те събудят Привин и Адо, за да свикнеш по-лесно с първоначалния шок — каза Горг с намигване.

— Но как е възможно? — попита Ким, останал без сили. — Видях със собствените си очи как...

Темистокъл вдигна ръка.

— Нищо от онова, което си преживял, не е лъжа — отвърна той спокойно. — Всичко се случи, както трябваше да се случи, и все пак завърши така, сякаш никога не е имало Бораас.

— Аха — промърмори Ким с толкова объркан тон, че Темистокъл едва се удържа да не прихне.

— Самият Бораас ти даде обяснението за това, което стана — продължи с усмивка вълшебникът. — Помниш ли какво ти каза за едновременното съществуване на доброто и злото?

— Всеки човек носи добро и зло у себе си — кимна момчето.

— Да. Но има и нещо още по-важно, което Бораас явно не е разбирал. Светлината и Мракът не могат да съществуват един без друг. Ако унищожиш едното, винаги умира и другото. В жаждата си за власт и надмощие Бораас забрави, че в края на краищата е само част от мен, както Черния лорд е само част от теб. Ако се бе задоволил само с това да ни контролира, щеше да победи. Но той искаше да ни унищожи напълно. Когато успя, унищожи и себе си.

— Искаш да кажеш, че вече не е жив? — попита предпазливо Ким.

Темистокъл го изгледа изпитателно.

— Напротив. Но аз и той отново станахме едно цяло в мига, когато ме унищожи. Така както Черния лорд стана част от теб, когато ти беше убит. И двамата продължават да съществуват у нас. Днес сме живи поради тази причина. Никога не прави грешката да го забравиш.

— А Моргон? — попита момчето. — Царството на Сенките?

— Съществуването им се прекрати, когато Горивин се срути. Така както армиите на Моргон бяха мрачно огледало на обитателите на Вълшебна Луна. Това беше грешката на Бораас. Той забрави, че

огледалният образ може да съществува само докато съществува истинският. Накрая унищожих сам себе си. В битка доброто може да бъде победено от злото, но Бораас забрави, че в края на краищата насилието винаги се обръща срещу себе си.

— Значи всичко е както си беше преди? — попита Ким невярващо.

— Да. Царството на Сенките отново е земя, където хората могат да са щастливи. Моргон вече не съществува, черната армия я няма. Но нека цялата битка не ти се струва ненужна. Само чрез пълното поражение можехме да победим накрая.

Ким дълго обмисля думите на вълшебника. Вярно, бяха победили, но трябваше да останат нащрек, защото пълната победа на едната страна над другата беше невъзможна.

— А Ребека? — попита той.

Темистокъл се изправи и отиде до вратата. Когато я отвори, отвън стоеше малко момиченце с руси плитчици. Лицето ѝ вече не изглеждаше посърнало и розовееше, а в очите ѝ играеше немирно пламъче.

— Ребека! — викна Ким щастливо. Скочи толкова бързо, че прекатури стола. Щом дотича до сестричката си, я вдигна и я понесе на ръце.

— Свободна си! Свободна си и си добре!

Темистокъл стоеше до тях и се усмихваше, чакайки да се успокоят. След това се изкашля учтиво.

Ким се взе в ръце.

— Вече всичко наистина е наред.

— Остава само едно — каза сериозно Темистокъл.

— Какво?

Темистокъл хвана Ким и Ребека за ръцете. Героите около масата се изправиха и вълшебникът премина покрай тях по пътя си към трона.

— Принадлежи на теб — каза простичко. — Ти си спасителят на Вълшебна Луна и това кресло ти принадлежи.

— Не — тръсна шокиран глава Ким. — Не го искам.

— Но тронът наистина е твой — усмихна се Темистокъл. — Без теб злото би победило и Вълшебна Луна би понесла стотици години тирания.

Момчето не искаше да помръдне.

— Просто направих това, което всеки друг би сторил. Това не ми принадлежи.

— Както желаеш, Ким. Но когато пожелаеш, можеш да седнеш на трона и цялата Вълшебна Луна ще бъде на твоите заповеди.

* * *

Мина време. Дните се скъсяваха, а нощите ставаха все по-студени. Една сутрин първият сняг украси кристалните бойници на приказния замък. Ким и Ребека бях доволни и въпреки че не бяха сядали на трона на Вълшебна Луна, всички се отнасяха към тях като към благородници. Прекосиха цялата земя, посетиха семейство Так, фермата на семейство Бробинг и владенията на Краля на езерото. Често и Кайвалон, който бе възстановен до прежната си красота, ги посрещаше като скъпи гости.

Постепенно забравиха за ужасяващите си изпитания. Когато напролет снегът се стопи, спомените за Бораас и Моргон се стопиха с него. А щом цветята цъфнаха, братът и сестрата потеглиха на голяма обиколка из Вълшебна Луна. Златните криле на Рангариг ги отнасяха къде ли не и те се наслаждаваха на чудо след чудо.

След края на пътешествието си Ким и Ребека се озоваха сами в тронната зала на Горивин. Внезапно, без да са го обсъждали предварително, двамата отидоха до дървения трон на Вълшебна Луна. Каменните стълбове от двете му страни сияеха и когато седнаха един до друг на широката седалка, ги обгърна пронизващо ярка светлина. В същия миг ги налегна непреодолима умора и те потънаха в сън, прегърнати.

* * *

— Ким! Събуди се! — Някой го разтърсваше леко, но настоятелно. — Ким, събуди се! Трябва да тръгваме! Бързо!

Момчето вдигна очи към лицето на майка си. Стаята беше тъмна, като се изключи тясната ивица жълта светлина, процеждаща се през

коридора. Стрелките на будилника до леглото му сочеха четири и половина. Ким разтърка сънено очи, изправи се и промърмори:

— Какво става? Къде е Темистокъл? Как се озовах тук?

— Сънувал си, моето момче — успокой го мама. — Хайде, обличай се. Трябва да отидем в болницата!

— В болницата? — попита Ким, объркан. Сънливо отдръпна завивките и спусна крака от леглото. Чу как тате говори по телефона на долния етаж. Изправи се и посегна към дрехите си.

— Побързай — каза мама на излизане. — Трябва да тръгнем веднага. Ще ти обясня всичко по пътя.

Ким започна да се облича. Мислите му бяха разбъркани като пъзел и му беше трудно да се концентрира върху проста задача като закопчаването на ризата му.

Само преди мигове седеше на трона на Вълшебна Луна, а сега се намираше в спалнята си и родителите му нямаха търпение да тръгнат нанякъде... и то посреднощ.

Взе пуловера си от стола и щракна лампата. Стаята му си беше същата. Недовършеното му домашно си стоеше на бюрото му, сякаш бе минала само една нощ. Книгата, която четеше, още лежеше отворена на пода.

Ким изключи светлината, поклати глава и слезе по стълбите. Тате още говореше по телефона, но вече носеше анорака си. Косата му стърчеше навсякъде. Не бе имал време да се обръсне. Малко приличаше на стария Так.

Баща му затвори, когато видя Ким на стълбите. Мама излезе от кухнята, приглади косата си и се насочи към вратата.

— Обади се от болницата — каза тя. — Трябва да видим сестра ти. Побързай.

— Ама защо ще ходим в болницата? Ребека е добре!

Умореното лице на майка му внезапно грейна.

— Да — рече тя щастливо. — Това е чудо.

— Чудо? — измърмори Ким. — Ако знаехте през какво трябваше да минем...

Ала нито мама, нито тате обърнаха някакво внимание на забележката.

Докато караха през заспалия град към магистралата, улиците изглеждаха като изметени. Срещнаха само една кола в отсрещното

платно и когато няколко минути по-късно преминаха по Южния мост, дори реката под тях, изглежда, спеше. Ким се чудеше дали да им разкаже за приключенията си из Вълшебна Луна, но родителите му едва ли биха го изслушали сега. Пък и не биха му повярвали. Поне докато и Ребека не им разкажеше.

Тате сви по улица „Морен“ и гумите изсвириха.

Болницата ги чакаше отпред, огромна и тъмна. Въпреки ранния час някои от прозорците още светеха. Тате спря точно пред входа, излезе и поговори известно време с досадния нощен пазач зад стъклото. Най-сетне мъжът кимна и баща му се върна в колата. Червено-бялата бариера се вдигна и те се упътиха към хирургическото отделение. Трябваше да изчакат известно време пред заключената врата, докато сестрата им отключи.

— Господин Ларсен? — попита тя.

Тате кимна.

— Да. Ние... аз...

— Доктор Шрайбер ми каза, че ще дойдете — каза усмихнато. — Моля, последвайте ме. Но тихо — пациентите ни още спят.

Последваха сестрата през просторното, слабо осветено фоайе. Твърдите дървени пейки до стените изглеждаха самотно. Когато приближиха педиатрията, за един кратък миг Ким погледна отраженията им в стъклените врати и се сети за залите на Горивин. Сестрата отвори и им даде знак да я последват, долепяйки пръст към устните си.

Д-р Шрайбер ги чакаше в края на дългия бледожълт коридор. Явно бе щастлив да ги види. Въпреки че изглеждаше уморен и имаше тъмни кръгове под очите, сякаш бе стоял буден цяла нощ, изразът на облекчение, изписан на лицето му, не можеше да се сбърка. Тихо се ръкува с майката и бащата, поразроши косата на Ким и отвори вратата към стаята на Ребека.

Мама извика, втурна се към леглото и прегърна силно момиченцето си. Внезапно се разплака неудържимо. Този път обаче сълзите ѝ бяха от щастие, че вижда дъщеря си будна — тя стоеше седнала в леглото, макар и малко бледа и объркана.

— Това е... — Тате преглътна и се опита отново да проговори, но думите го задавиха. И в неговите очи лъщяха сълзи.

— Същинско чудо — кимна д-р Шрайбер. — Всъщност като лекар не би трябвало да използвам тази дума, но няма значение. Когато

сестрата от нощната смяна ми се обади преди час, аз...

И той не можа да продължи, когато емоцията надделя. Тате безмълвно се пресегна, стисна ръката му и прегърна дребничкия лекар, сякаш бе скъп член на семейството.

Ким се приближи до голямото бяло легло. Първо погледна към лъскавите хромирани приспособления на стената. Вече не мигаха и не бръмчаха. После отмести взор към сестра си.

Нито Ким, нито Ребека казаха каквото и да било — нито сега, нито по-късно — за споделеното приключение. Но когато момчето колебливо се пресегна и вдигна прокъсаното еднооко, едноухо мече от одеялото и погледна сестра си в очите, разбра, че не е сънувал. Вълшебна Луна съществуваше... някъде.

Нека възрастните вярват в медицинското си чудо. Той и Ребека знаеха по-добре. Но тази тайна щеше да е тяхна. Може би някой ден щяха да се върнат във Вълшебна Луна.

Ким внимателно положи Келхим обратно на леглото и прегърна силно Беки. После застана до прозореца и се загледа в пробуждащия се град. Зазоряваше се.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.